

СИДНИ ШЕЛДЪН, ТИЛИ БАГШОУ АНГЕЛ НА МРАКА

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2013

chitanka.info

На сестра ми, Алис

*Крилете му са сиви и огромни,
Азраел, Ангел на смъртта,
и душите, които Азраел води
през тъмнината и студа,
поглеждат изпод свитите
крила
и ги намират подплатени в
злато.*

Робърт
Гилбърт Уелш,
„Азраел“
(1917)

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Лос Анджелис, 1996

Обадиха му се около девет и половина.

— Кола 8A73. Обадете се, моля.

— Да, тук е кола 8A73.

Полицаят се прозя в радиото. Беше изкарал дълга, отегчителна нощ в патрулиране из Западен Холивуд и мечтаеше да се прибере у дома и да си легне.

— Какво става? — попита той.

— Обадиха се на 911. Жена. Истерична.

— Сигурно е съпругата ми — пошегува се полицаят. — Вчера забравих годишнината ни и сега иска да натъпче топките ми в буркан.

— Жена ти испанка ли е?

— Не.

— Значи не е тя.

Той се прозя отново.

— Адрес?

— „Лома Виста“ №24.

— Хубав квартал. Какво е станало? Да не би слугинята да е пропуснала да намаже достатъчно хайвер на препечената ѝ филийка?

Диспечерът се засмя.

— Вероятно е ДН.

Домашно насилие.

— Вероятно?

— Дамата пицеше така зловещо, че бе трудно да разбереш какво казва. Изпращаме подкрепление, но вие сте най-близо. След колко време можете да сте там?

Полицаят се поколеба. Мики, партньорът му, се бе измъкнал от смяната им рано, за да се позабавлява с поредната курва от булевард „Холивуд“. Мики сменяше проститутките така, както другите мъже си сменят чорапите. Полицаят знаеше, че не бе редно да го покрива, но Мики бе адски чаровен и да му откажеш бе все едно да се опитваш да плуваш срещу течението.

Как да постъпи? Ако признаеше, че е сам, щяха да ги уволнят и двамата. Но пък алтернативата да се появи сам при случай на домашно насилие също не бе съблазнителна. Вбесените съпрузи обикновено не бяха почитатели на полицията.

Майната му.

— Ще сме там след пет минути.

Надяваше се, че курвата на Мики си струваше.

„Лома Виста“ № 24 се оказа огромно имение в стила на испанските мисии от двайсетте години, издигащо се високо на холивудските хълмове. Дискретната, обраснала с бръшлян порта, вградена в петметровата ограда, не разкриваше разкоша отвъд нея: красиво извиващ се път и просторни, равно окосени ливади, които напомняха повече за кънтри клуб, отколкото за частен дом.

Полицаят почти не забеляза луксозния имот. Търсеше местопрестъплението.

Отворена порта.

Открехната предна врата.

Никакви следи от взлом.

Мястото беше зловещо тихо. Той извади пистолета си.

— Полиция!

Не последва отговор. Когато ехото от собствения му глас замря, някъде отгоре се разнесе нисък стон, който напомняше за завиращ чайник. Той се качи нервно по стълбите.

Дяволите да те вземат, Мики.

— Полиция! — изкрещя отново, този път по-високо.

Стонът идваше от една от спалните. Полицаят се втурна вътре с насочен напред пистолет. *Какво, мамка му?* Чу женски писък, после гнусния трясък на собствения му череп, който се удари в пода. Дървените дъски бяха хлъзгави като намазани с олио.

Но не бяха намазани с олио.

Бяха подгизнали от кръв.

Детектив Дани Макгуайър от отдел „Убийства“ се опита да прикрие раздразнението си. Думите на слугинята звучаха напълно

откачено.

— Pudo haber sido el Diablo! El Diablo!^[1]

Той си напомни, че вината не е нейна. Горката жена била съвсем сама в къщата, когато ги намерила. Нищо чудно, че все още бе в истерия.

— Esa pobre mujer! Quien podia hacer una cosa terrible como esa?^[2]

След шест години в отдел „Убийства“ бе нужно нещо доста страховито, за да се свие стомахът на детектив Дани Макгуайър. Но това свърши работа. Докато оглеждаше клането пред очите си, Дани усети как хамбургерът, който бе изял по-рано в „Ин анд Аут“^[3], се мъчеше да си проправи път нагоре към устата му. Нищо чудно, че полицаят, пристигнал първи на местопрестъплението, бе повърнал. Пред очите му се разкриваха кошмарните действия на маниак.

Ако не беше карминеночервеното море от кръв по пода, можеше да прилича на обир. Спалнята бе преобърната наопаки, чекмеджетата — отворени, кутиите за бижута — опразнени, а дрехи и снимки бяха разхвърляни навсякъде. Но истинският ужас лежеше в подножието на леглото. Два трупа — мъжки и женски. Първата жертва, стар мъж по пижама, бе с прерязано няколко пъти гърло. Ударите бяха нанасяни толкова жестоко, че главата му бе почти напълно отделена от врата. Беше овързан като животно в кланица с нещо, което приличаше на въжета за катерене. Който и да го бе убил, беше завързал обезобразения му труп за голото тяло на втората жертва — жената. Много млада и много красива жена, ако се съдеше по идеално стегнатата ѝ фигура. Лицето ѝ обаче бе така зловещо размазано, че бе трудно да прецениш хубостта му. Един поглед към окървавените ѝ бедра и слабини показваше съвсем ясно, че жената бе жестоко изнасилена.

Детектив Дани Макгуайър притисна ръка към устата си и се приближи до труповете. Миризмата на прясна кръв бе зашеметяваща. Но не тя го накара да подскочи.

— Донеси нож! — нареди той на слугинята.

Тя го изгледа тъпо.

— Cuchillo — обясни той. — Веднага! И някой да повика линейка. Тя още диша.

Ножът бе донесен. Дани Макгуайър предпазливо започна да реже въжетата, които свързваха мъжа и жената. Докосването му очевидно събуди жената. Тя заплака тихо, от време на време изпадеше в безсъзнание и се будеше отново. Дани се наведе към нея и устата му се доближи до ухото ѝ. Въпреки раните ѝ той не можеше да не забележи колко красива бе тя, тъмнокоса, с налети окръглени гърди и меката нежна кожа на дете.

— Аз съм полицаи — прошепна той. — Вече сте в безопасност. Ще ви отведем при лекар.

Когато въжетата се разхлабиха, главата на стареца се залюля зловещо върху рамото на Дани, досущ страховита маска за Хелюин. Той едва се сдържа да не повърне.

Един от хората му го потупа по рамото.

— Определено е обир, шефе. Касата е изпразнена. Бижутата са изчезнали, както и някои картини.

Дани кимна.

— Имената на жертвите?

— Къщата принадлежи на Андрю Джейкс.

Джейкс. Името му звучеше познато.

— Търговец на произведения на изкуството.

— А момичето?

— Анджела Джейкс.

— Дъщеря му?

Ченгето се засмя.

— Внучката му?

— Не, шефе. Съпругата му.

Ама че съм тъпак, помисли си Дани. Разбира се, че е съпругата му. Все пак сме в Холивуд. Дъртият Джейкс сигурно струва цяло състояние.

Най-после въжетата поддадоха. Докато смъртта ни раздели, помисли си Дани, когато Анджела Джейкс се изтърколи от трупа на съпруга си в ръцете му. Той съблече палтото си и я наметна с него, за да прикрие голотата ѝ. Жената отново бе в съзнание и трепереше.

— Всичко е наред — каза ѝ той. — В безопасност сте. Анджела, нали?

Момичето кимна безмълвно.

— Можеш ли да ми кажеш какво се случи, скъпа?

Тя вдигна очи към него и за първи път Дани видя добре раните ѝ. Две страхотно насинени очи, едното от които бе напълно затворено, и разкъсвания по цялата горна част на тялото. Драскотини. *Сигурно се е борила свирено*, помисли си Дани.

— Той ме нарани.

Гласът ѝ прозвуча като тих шепот. Усилието да говори явно я изтощи.

— Карай спокойно.

Тя замълча и Дани зачака.

— Каза, че ще пусне Андрю, ако... ако аз...

Тя забеляза кръвения труп на мъжа си и захлипа отчаяно.

— Някой да го покрие, за бога — рязко нареди Дани.

Как можеше да накара момичето да говори смислено, когато този труп от кошмар лежеше наблизко?

— Не можем, шефе. Не още. Криминолозите не са приключили.

Дани изгледа убийствено сержанта.

— Казах да го покриете.

Сержантът се стресна.

— Слушам.

Метнаха одеяло върху трупа на Андрю Джейкс, но вече бе прекалено късно. Съпругата му бе изпаднала в силен шок и се люлееше напред-назад с помътени очи, като си мърмореше нещо. Дани не бе сигурен какво точно казваше. Звучеше като: „Нямам живот“.

— Линейката дойде ли вече?

— Да, шефе. Току-що пристигна.

— Добре.

Детектив Дани Макгуайър се отдалечи от жертвата и събра хората си около себе си.

— Тя се нуждае от лекар и психиатър. Полицай Менендес, вие ще отидете с нея. Уверете се, че съдебният лекар ще я види пръв и ще вземе пълна проба за изнасилване.

— Разбира се, шефе.

Утре детектив Дани Макгуайър щеше да разпита Анджеला Джейкс подробно. Днес тя не бе в състояние да говори.

— Отведете и слугинята — добави той. — Не мога да мисля, докато тя вие в ухото ми.

Кльощав рус младеж с очила с рогови рамки влезе в стаята.

— Съжалявам, че закъснях, шефе.

Детектив Дейвид Хенинг имаше вид на типичен зубрач, но притежаваше един от най-логичните анализаторски мозъци в полицията. Детектив Дани Макгуайър се зарадва, когато го видя.

— А, Хенинг, чудесно. Обади се на застрахователите и ми донеси списък на всичко откраднато. После провери заложените къщи и интернет страниците, за да видим какво ще се появи там.

Хенинг кимна.

— Някой да се свърже с фирмата за охрана. Къща като тази би трябвало да е натъпкана с аларми и какво ли не още, но изглежда, че убиецът просто си е влязъл най-спокойно.

Полицай Менендес се намеси:

— Слугинята спомена, че чула силен трясък около осем вечерта.

— Изстрел?

— Не. И аз я попитах същото, но тя обясни, че звучало повече като шум от падане на мебел. Тръгнала нагоре да провери, но госпожа Джейкс я спряла и казала, че тя ще се качи.

— И после?

— После нищо. Слугинята се качила горе в осем и четиридесет и пет, за да занесе какато на стареца, както правела обикновено. Намерила ги и звъннала на 911.

Какаото му? Дани Макгуайър се опита да си представи семейния живот на Джейкс. Въображението му показва богат развратен старец, който отпускаше изкривените си от артрит крайници в леглото до младата си красива съпруга, а после чакаше слугинята да му донесе чаша горещо какао. Как Анджеला Джейкс бе търпяла да я опипва такова грохнало същество? Дани си представи как костеливите, обсипани със старчески петна ръце галят гърдите и бедрата на Анджеला. Нямахше никаква логика, но мисълта го вбеси.

Дали бе вбесила и някого друго? И то достатъчно, за да убие?

Рано на следващата сутрин детектив Дани Макгуайър подкара към болница „Сидърс Синай“. Беше развълнуван. Това бе първият му голям случай с убийство. Жертвата, Андрю Джейкс, принадлежеше към висшето общество в Бевърли Хилс. Случай като този можеше да изстреля кариерата на Дани в небето, ако си изиграеше картите

правилно. Но перспективите за издигане в кариерата не бяха единственото, което го вълнуваше. По-съществената причина бе, че отново щеше да види Анджеला Джейкс.

В младата госпожа Джейкс имаше нещо невероятно привлекателно, надминаващо красотата на измъченото, създадено за секс тяло, промъкнало се в сънищата на Дани снощи. Всички косвени улики сочеха, че момичето е безсрамна използвачка. Но Дани се надяваше да не се окаже такава и да открие друго обяснение за брака ѝ с мъж, достатъчно стар да ѝ бъде дядо. Дани Макгуайър се отвращаваше от златотърсачките, а не искаше да се отврати от Анджеला Джейкс.

— Как е пациентката?

Дежурната сестра пред стаята на Анджеला Джейкс изгледа Дани подозрително.

— Кой пита?

Той показа значката си и добави най-милата си ирландска усмивка.

— А! Добро утро, детектив.

Сестрата отвърна на усмивката му и крадешком огледа лявата му ръка, за да провери дали носи венчална халка. За ченге той бе учудващо привлекателен: здрава челюст, лазурносини очи и гъста грива от черни келтски къдрици, за която собственото ѝ гадже би убило.

— Пациентката е изморена.

— Колко изморена? Мога ли да я разпитам?

Можеш да разпиташ мен, помисли си сестрата, плъзвайки възхитен поглед по боксърската фигура на Дани под простата бяла риза.

— Можете да я разпитате, стига да не я изтощавате. Дадох ѝ морфин за болката в лицето. Лявата ѝ скула е разбита, а и едно от очите ѝ е доста наранено. Но мозъкът ѝ е бистър.

— Благодаря ви — усмихна се пък Дани. — Ще действам колкото се може по-бързо.

Стаята бе изненадващо луксозна за болница. По стените висяха красиви маслени картини. В ъгъла стоеше тапициран стол за посетители „Уесли-Баръл“, а до прозореца бе поставена саксия с нежна орхидея. Анджеला Джейкс лежеше подпряна на две пухени

възглавници. Зловещите синини около очите ѝ бяха избледнели леко от снощи и сега бяха в цветовете на дъгата. Пресните шевове на челото ѝ придаваха вид на шивашки манекен, но жената все пак бе зашеметяващо красива и съблазнителна по начин, какъвто Дани не си спомняше да е виждал преди.

— Здравейте, госпожо Джейкс — поздрави я той и показа значката си. — Детектив Макгуайър. Не съм сигурен дали ме помните. Запознахме се снощи.

Анджела Джейкс се усмихна леко.

— Разбира се, че ви помня, детектив. Дадохте ми палтото си. Лайл, това е полицаят, за когото ти говорих.

Дани се завъртя. До стената зад него неподвижно стоеше най-красивият мъж, когото някога бе виждал извън екрана. Висок, с маслинена кожа, с изисканите орлови черти на хищник, гарвановочерна коса и сини бадемовидни очи като на сиамска котка. Мъжът се намръщи неодобрително. Беше облечен в скъп костюм, а когато се размърда, движенията му напомниха на Дани за разливане на петрол по вода, гладки и леки, почти лепкави.

Дани веднага го определи като адвокат и горната му устна се събърчи. Въпреки няколкото почтени изключения детектив Дани Макгуайър не бе почитател на адвокатите.

— Кой сте вие и какво правите тук? — тросна се той. — Госпожа Джейкс не трябва да приема посетители.

— Лайл Реналто — измърка мъжът, приближи се до леглото на Анджела и собственически постави ръка върху нейната. — Аз съм семеен приятел.

Дани огледа двамата абсурдно красиви млади хора и направи неизбежния извод.

„Да бе! А аз съм Савската царица. Семеен приятел, друг път.“

— Лайл беше адвокат на Андрю — обясни Анджела.

Гласът ѝ бе нисък и леко дрезгав, напълно различен от уплашения шепот предишната вечер.

— Кончита му се обадила снощи, за да му съобщи какво е станало, и той веднага дойде тук.

Тя стисна благодарно ръката на Лайл Реналто, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Беше изключително мил — добави тя.

Обзалагам се, че е така, помисли си Дани.

— Ако нямате нищо против, госпожо Джейкс, бих искал да ви задам няколко въпроса.

Лайл Реналто се намеси грубо.

— Не сега. Госпожа Джейкс е прекалено изморена. Ако ми връчите въпросите си, ще се погрижа тя да им отговори, когато си почине.

Дани настръхна.

— Не мисля, че говорех на вас, господин Реналто.

— Няма значение. Госпожа Джейкс преживя изключително тежко изпитание.

— Знам. Опитвам се да открия човека, който ѝ причини всичко това.

— И не само е станала свидетелка на убийството на съпруга си, но и е била жестоко изнасилена.

Дани започна да губи търпение.

— Наясно съм със случилото се, господин Реналто. Бях там.

— Не бях свидетелка на убийството на Андрю.

И двамата мъже се завъртяха към Анджеला, но вниманието ѝ бе съсредоточено изцяло върху Дани. Той изпита смешно чувство за триумф и се приближи до леглото ѝ, като избута Реналто настрана.

— Бихте ли ми казали на какво станяхте свидетелка?

— Ангелче, не си длъжна да отговаряш — намеси се адвокатът.

Дани повдигна вежди, когато чу нежното обръщение.

— Съпругът ми ме наричаше на галено ангелче — обясни госпожа Джейкс. — И всичките му приятели започнаха да ме наричат така. Не че съм истинско ангелче — усмихна се тя леко. — Със сигурност понякога доста дразнех горкия Андрю.

— Силно се съмнявам в това — любезно възрази Дани. — Разказвахте ми за снощи. За случилото се.

— Да. Андрю беше горе в леглото, а аз седях долу и четях.

— В колко часа беше това?

Тя се замисли.

— Предполагам, че около осем. Чух шум отгоре.

— Какъв шум?

— Нещо като трясък. Помислих си, че Андрю може да е паднал от леглото. Напоследък получаваше припадъци. Както и да е, Кончита

се втурна при мен, защото също беше чула шума, но ѝ казах, че аз ще се кача. Андрю беше горд човек, детектив. Ако беше... — Тя затърси подходящата дума. — Ако беше изпаднал в безпомощно състояние, не би искал Кончита да го намери. Би предпочел да съм аз.

— Значи се качихте горе сама?

Тя си пое дълбоко дъх и затвори очи.

Лайл Реналто пристъпи напред.

— Ангелче, моля те. Няма нужда да се разстройваш.

— Всичко е наред, Лайл. Наистина. Детективът трябва да знае — каза тя и се обърна отново към Дани. — Качих се сама. Тъкмо когато влизах в спалнята, някой ме удари отзад. Това е последното, което си спомням. Болката в главата ми. Когато се събудих, той... той ме изнасилваше.

— Можете ли да опишете мъжа? — попита Дани.

Знаеше от личен опит, че най-добрият начин да успокоиш обзет от емоции свидетел е да се придържаш към фактите. Започнеш ли със: „Знам, че това ви разстройва...“, потичат сълзи и свидетелят е загубен.

Анджела Джейкс поклати глава отрицателно.

— Де да можех. Но той носеше маска.

— А фигурата му?

— През повечето време беше зад мен. Не знам. Предполагам, че беше як. Не висок, но определено силен. Започнах да се боря с него и той ме удари. Каза, че ако му попреча да продължи, ще нарани Андрю. Затова спрях да се боря.

По подутите ѝ бузи потекоха сълзи.

— Къде беше съпругът ви в това време? Опита ли се да ви помогне? Да включи алармата?

— Той...

Анджела Джейкс замълча и объркано погледна към Лайл Реналто, но той отмести очи настрани.

— Не знам къде беше Андрю — продължи тя. — Не го видях. Може би е бил в леглото? Не знам.

— Добре — прекъсна я Дани, усетил надигането на паниката ѝ. — Продължавайте. Значи спряхте да се борите.

— Да. Той ме попита каква е комбинацията за касата и аз му я дадох. После ме изнасили отново. След като свърши, ме удари за втори

път. А когато дойдох на себе си... първото, което си спомням, е вашето лице, детектив.

Тя погледна Дани в очите и той усети как стомахът му се сви и го накара да забрави следващия си въпрос. Лайл Реналто ловко се възползва от мълчанието.

— Кончита, икономката на семейство Джейкс, ми събщи, че всички бижута на Анджеला са откраднати, както и голям брой ценни миниатюри. Вярно ли е?

Преди Дани да успее да отговори, че няма навик да споделя поверителна информация относно разследване на убийство със „семейни приятели“, Анджеला избъбри ядосано:

— Не ми пука за шибаните бижута! Андрю е мъртъв! Обичах съпруга си, детектив!

— Сигурен съм, че сте го обичали, госпожо Джейкс.

— Моля ви, намерете животното, което извърши това.

Дани си припомни снощното местопрестъпление: прогизналите от кръв дъски, почти отрязаната глава на стареца, кошмарните драскотини по гърдите, бедрата и задника на Анджеला.

Животно беше точната дума.

Пред стаята на Анджеला Джейкс нямаше и следа от хубавата сестра. Дани застана да чака асансьора и Лайл Реналто се приближи до него.

— Нямате много добро мнение за адвокатите, нали, детектив?

Тонът на адвоката се бе превърнал от неприязнен в дружелюбен. Дани предпочиташе враждебността. Но все пак забележката бе необичайно проникателна.

— Какво ви кара да мислите така, господин Реналто?

Лайл се усмихна.

— Лицето ви. Освен, разбира се, ако просто не харесвате точно мен.

Дани не отговори. Лайл продължи.

— Не сте единственият, ще знаете. Баща ми мразеше адвокатите със страст. Страхотно се разочарова, когато завърших право. Произхождам от моряшко семейство, нали разбирате. Според баща ми или морската академия, или нищо.

Дани се зачуди защо, по дяволите, адвокатът му разказваше всичко това.

Асансьорът пристигна. Дани влезе в кабината и натисна бутона за първия етаж, но Лайл протегна ръка и задържа вратите. Изисканите му черти се втвърдиха, а котешките му очи проблеснаха предупредително.

— Анджела Джейкс е моя близка приятелка. Няма да позволя да я преследвате.

Дани побесня.

— Това е разследване на убийство, господин Реналто, а не игра. Госпожа Джейкс е основната ми свидетелка. Всъщност тя и слугинята са единствените ми свидетелки.

— Анджела не е видяла мъжа. Вече ви го каза.

Дани се намръщи.

— Мислех, че господин Джейкс също ви е бил близък приятел. Би трябвало да искате да намерим убиеца му.

— Разбира се, че искам — рязко отвърна Лайл.

— Или пък може би не сте били толкова близък с Андрю Джейкс, колкото с жена му? Така ли е?

Въпросът очевидно развесели Лайл Реналто.

— Трябва да кажа, че за детектив сте доста лош съдник на хората. Мислите, че Анджела и аз сме любовници?

— Не е ли така?

Адвокатът се ухили презрително.

— Не.

Дани отчаяно искаше да му повярва.

— Това е тройно престъпление, господин Реналто — каза той, като отмести ръката на адвоката от вратите на асансьора. — Изнасилване, грабеж и убийство. Съвсем сериозно ви съветвам да не правите опити да пречите на разследването, като застанете между мен и свидетелката.

— Заплаха ли е това, детектив?

— Наричайте го както си искате.

Реналто отвори уста да отговори, но вратите на асансьора се затвориха и му отнеха последната дума. Ако се съдеше по треперещата му брадичка и раздражения поглед, това очевидно не му се случваше често.

— Довиждане, господин Реналто.

Пет минути по-късно, когато вече бе излязъл на булевард „Уилшър“, Дани чу звъненето на мобифона си.

— Хенинг, имаш ли новини за мен?

— Страхувам се, че не, шефе. Нищо в заложените къщи, нищо в интернет.

Дани се намръщи.

— Още е рано.

— Така е, шефе. Проверих и завещанието на Джейкс.

Дани се въодушеви.

— Е?

— Съпругата наследява всичко. Няма други роднини. Нито благотворителни дарения.

— На колко възлиза това всичко?

— След като се удържат данъците, на около четиристотин милиона долара.

Дани подсвирна. Четиристотин милиона долара. Това си беше сериозен мотив за убийство. Не че Анджеа Джейкс бе заподозряна. Горката жена не би могла да се пребие и изнасили сама. Но все пак Дани си припомни думите, които си бе мърморила снощи: „Нямам живот“.

С четиристотин милиона в банката тя определено имаше живот. При това какъвто си иска.

— Нещо друго? — попита той.

— Само едно. Бижутата. От касата и кутиите за бижута са откраднати предмети за над милион долара.

Дани зачака кулминационната точка.

— И?

— Никое от украшенията не е било застраховано. Диаманти за седемцифрена сума и не ги добавяш към застраховката си? Изглежда странно, нали?

Да, наистина изглеждаше странно. Но мозъкът на Дани не бе съсредоточен върху пропуските в застрахователната полица на Андрю Джейкс.

— Слушай — каза той. — Искам да провериш един тип на име Лайл Реналто. Р-Е-Н-А-Л-Т-О. Твърди, че бил адвокат на дъртия Джейкс.

— Разбира се — отвърна детектив Хенинг. — Какво точно да търся?

Детектив Дани Макгуайър отговори честно:

— Това е проблемът. Нямам представа.

---

[1] Трябва да е Дяволът! Дяволът! (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Горката жена! Кой би могъл да ѝ причини такова ужасно нещо? (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Верига ресторанти за бързо хранене. — Б.пр. ↑

2.

Маракеш, Мароко, 1892

Малкото момиченце погледна през прозореца на каретата към улиците, гъмжащи от мръсотия, живот, шум, воня, бедност и смях, и се почувства убедено в едно: щеше да умре в това място.

Беше изпратена тук, за да умре.

Израсна в лукс, привилегии и най-вече спокойствие в просторен дворец в пустинята. Единствената дъщеря на благородник и любимата му съпруга, тя бе кръстена Мириам — на майката на великия пророк Иса, и Бахия, което означаваше „най-красива“, и от бебешките си дни не познаваше друго, освен похвали и любов. Спеше в стая със златни листа по стените, в легло от богато инкрустирана слонова кост. Носеше коприни, изтъкани в Урзате и боядисани в Есауира с охра, индиго и кармин, добит от корените на брош. Имаше слуги, които да я обличат, къпят и хранят, и други, задължени да я обучават в Корана, да я учат на музика и поезия, на древните стихове на пустинните ѝ предци. Беше красива, сладка и мила, с прекрасен характер, дете, за което всеки благороден баща би могъл да мечтае. Накит, по-ценен от всички рубини, смарагди и аметисти, блестящи по вратовете и китките на четирите съпруги на баща ѝ.

Дворецът с прохладните си сенчести дворове, фонтани и птичи песни, с подносителите със захаросани бадеми и сребърните чайници със сладък чай от мента, бе целият свят на Мириам. Място на удоволствия и спокойствие, където тя играеше с братята и сестрите си, заслонена от палещото пустинно слънце и другите опасности на живота отвъд дебелия каменни стени. Ако не беше едно ужасно и неочаквано събитие, Мириам несъмнено щеше да изживее остатъка от дните си в блажения си позлатен затвор. Но на десетгодишна възраст идиличното ѝ детство приключи рязко. Майка ѝ, Лейла Бахия, остави баща ѝ заради друг мъж и никога вече не се върна.

Баща ѝ Абдула беше добър и почтен човек, но предателството на Лейла го сломи. Той се оттегли от живота и всекидневните си задачи по управлението на домакинството, и останалите му съпруги заеха

мястото му. Вечно изпълнени със завист към по-младата и красива Лейла и към обичта, която Абдула проявяваше към детето ѝ, жените започнаха кампания да се отърват от Мириам. Предвождани от Рима, амбициозната първа съпруга на Абдула, те принудиха мъжа си да отпрати детето.

„Ще стане змия, също като майка си, и ще унищожи всички ни.“

„Прилича изцяло на майка си.“

„Вече прави мили очи на слугите и дори на Касим, собствения си брат!“

Накрая, прекалено слаб, за да се възпротиви, и прекалено съсипан, за да погледне дъщеря си в очите — тя наистина приличаше страхотно на майка си, Абдула склони да изпълни желанията на Рима. Мириам щеше да бъде изпратена да живее при един от братята му, Сюлейман, богат търговец на платове от Маракеш.

Мириам заплака, когато каретата мина през портите на двореца, за да я отведе от единствения дом, който някога бе познавала, за първи и последен път. Пред нея се простираха пясъците на пустинята, безкрайно и застрашително, но красиво платно в оранжево и жълто. До града имаше три дни път и преди стените на древната крепост да се изправят пред тях, видяха само няколко номадски колиби и търговски кервани, които си проправяха път през пустинята. Мириам дори бе започнала да се чуди дали градът въобще съществува. Ами ако мащехите ѝ бяха скроили коварен план да я захвърлят в пустошта, както правеха с престъпниците в поемите, които мама ѝ четеше? Но ето че внезапно тя се озова сред мравуняка от хора, сред дивия миш-маш от красота и грозота, минарета и коптори, лукс и бедност, господари и прокажени.

Това е, помисли си ужасеното дете, оглушало от пляска на безброй ръце по каретата, които се опитваха да им продадат фурми, кимион или грозни дървени кукли. Апокалипсисът. Тълпата. Те ще ме убият.

Но Мириам не беше убита. Вместо това само след около двацет минути тя се озова в една от многобройните луксозни стаи на дома на чичо си, близо до пазара, където отпиваше същия сладък ментов чай, с

какъвто бе свикнала в двореца, а слугини миеха ръцете и краката ѝ с розова вода.

След малко, дребен закръглен мъж с плътен дебел глас влезе в стаята. Той се усмихна, сграбчи Мириам в прегръдките си и я обсипа с целувки.

— Добре дошла, добре дошла, любимо дете! — извика той. — Дъще на Абдула, добре дошла, прекрасна като пустинна роза. Добре дошла и дано преуспееш и процъфтиш в скромния ми дом.

В действителност домът на чичо Сюлейман бе всичко друго, но не и скромен. Макар и по-малък от двореца на баща ѝ, той бе като пещерата на Аладин, пълен със съкровища, красота и финес, закупени с печалбите от проспериращия текстилен бизнес на чичо ѝ. И Мириам наистина процъфтя там. Неженен и бездетен, чичо Сюлейман я заобича като собствена дъщеря. До края на живота си той бе изпълнен с благодарност към брат си Абдула, задето го бе дарил с такъв прекрасен, безценен подарък. Ако това изобщо бе възможно, Сюлейман я обичаше повече от собствените ѝ родители, но неговата любов беше различна. Абдула и Лейла бяха предпазвали детето си от опасностите на външния свят, докато Сюлейман я насърчаваше да го проучи и да се порадва на удоволствията му. Разбира се, Мириам никога не напускаше дома без придружител и охраната ходеше с нея навсякъде. Но под бдителните погледи на пазачите тя бе свободна да скита из претъпканите улици на пазара. Тук бяха гледките, звуците и миризмите, за които беше чела в книгите. Маракеш бе като приятно нападение над всички сетива, жив, дишащ, пулсиращ град, който изпълваше спокойната душа на Мириам с вълнение, любопитство и глад. Когато навлезе в юношеска възраст и ставаше все по-красива с всеки изминал ден, любовната ѝ връзка с града се задълбочи до такава степен, че дори предложената ваканция на крайбрежието я раздразни.

— Но защо трябва да ходим там, чичо?

Сюлейман се засмя гръмко.

— Говориш като за наказание, скъпа. Есауира е много красива, а и никой не иска да остава в Маракеш посред лято.

— Аз искам.

— Глупости. Жегата е непоносима.

— Аз мога да я понеса. Не ме карай да пътувам, чичо. Моля те. Ще посветя два пъти повече време на ученето, ако ме оставиш тук.

Сюлейман се засмя още по-силно.

— Два пъти повече от нула си е нула, дете!

Но както винаги, когато Мириам искаше нещо, той се предаде. Щеше да замине за крайбрежието сам за две седмици. Мириам можеше да остане у дома с пазачите и гувернантката си.

По-късно Джибрил щеше да си спомня за този период като за момента, когато започна животът му.

И за момента, когато свърши.

Шестнайсетгодишният син на главния представител на Сюлейман бе щастливо и общително дете, което сякаш нямаше абсолютно никакви проблеми. Приятен на вид, с къдрава кестенява коса и широка усмивка, Джибрил бе много способен в ученето, като особено го биваше в математиката. Баща му таеше надежда, че някой ден Джибрил щеше да основе собствена търговска империя. И защо не? Мароко ставаше все по-космополитна страна, а обитателите ѝ — много по-приспособими в светско отношение. По негово време не беше така. Момчето можеше да завладее света, ако искаше, чакаше го великолепно бъдеще.

Джибрил обаче имаше собствени надежди, за които баща му не знаеше. И никоя от тях не бе свързана с бизнеса.

Всичките му мисли се въртяха около пламенната, лъчезарна и безумно красива племенничка на Сюлейман, господарката Мириам.

Джибрил се запозна с нея в деня, когато тя пристигна в града като уплашено десетгодишно хлапе. Момчето, което тогава бе на тринайсет и половина и чувствително към болката на другите, я взе под крилото си. Двата бързо се сприятелиха и прекарваха безкрайни щастливи часове в обикаляне на пазара и града, докато бащата на Джибрил и чичото на Мириам се трудеха в офиса на компанията.

Джибрил не можеше да определи точно кога чувствата му към Мириам се промениха. Вероятно с ранната поява на гърдите ѝ, малко след дванайсетия ѝ рожден ден. Или пък имаше и друга, по-почтена причина. Но така или иначе, петнайсетгодишният Джибрил се влюби лудо, безнадеждно и отчаяно в детското си другарче. И това щеше да е чудесно, ако не съществуваше един дребен, но непреодолим проблем: Мириам не беше влюбена в него.

Колевливите намеци за чувствата му биваха посрещани с весел смях от Мириам.

— Не ставай глупав! — шегуваше се тя, като го дърпаше за ръката по начин, който го караше да се топи от копнеж. — Ти си мой брат. Пък и аз никога няма да се омъжа.

Спомените за бягството на майка ѝ и отчаянието на баща ѝ все още я преследваха. Щастливата независимост на чичо Сюлейман ѝ се виждаше много по-безопасна и разумна възможност.

Джибрил хлипаше от мъка и безпомощност. Защо изобщо се бе държал като неин брат? Защо по-рано не бе осъзнал каква красива богиня стоеше пред него? Как би могъл да оправи щетите?

Но един ден това се случи. Беше по времето, когато чичо Сюлейман замина на почивка в Есауира. Джибрил се върна в господарската къща след училище и откри, че от прозорците излизат кълба дим. Горещината се усещаше от стотина метра.

— Какво става? — извика той.

Баща му, с почернели от сажди ръце и лице, се изкашля измъчено.

— Започна в кухнята. Никога не съм виждал пламъци да се разпростират толкова бързо. Цяло чудо е, че успяхме да извадим всички навън.

Наблизо се бяха скупчили уплашените слуги, някои обгорени и плачещи, други кашлящи ожесточено. Многобройни минувачи и съседни се присъединиха към тях. Скоро тълпата стана толкова голяма, че затрудни придвижването на мъжете с кофите.

Сърцето на Джибрил заби уплашено.

— Къде е Мириам?

— Не се тревожи — успокои го баща му. — Тя излезе рано тази сутрин, за да отиде на баня. В къщата няма никой.

Но още докато говореше, на един от горните прозорци се появи фигура, която диво размахваше ръце. Трудно бе да се определи кой е през гъстите лютивни облаци дим, но Джибрил веднага разбра.

Преди баща му или някой друг да успее да го спре, той се втурна в къщата. Горещината го блъсна като юмрук. Черен дим нахлу в дробовете му. Стори му се, че поглъща ножчета за бръснене. Той падна на колене, заслепен и объркан.

„Трябва да се кача горе. Трябва да я намеря. Помогни ми, Аллах“ — замоли се той отчаяно.

И Господ му помогна. В по-късни години Джибрил описваше как е почувствал, че невидим човек го хваща за ръка и го дърпа към каменното стълбище. Нямаше представа как в този ад успя да намери Мириам, да я вдигне на ръце като парцалена кукла и да я отнесе навън на улицата през пламъците и дима. Беше чудо. Нямаше друга дума.

„Аллах ни спаси, защото иска да сме заедно. Това е съдбата ни“ — отекна в сърцето му.

Когато Мириам отвори очи и се вгледа в спасителя си, молитвите на Джибрил най-после получиха отговор.

Тя го обичаше. Вече не го смяташе за брат.

Когато Сюлейман се завърна в съсипания си палат, единствената му мисъл бе за обичната му племенница и как за малко не я бе изгубил. Той повика Джибрил в кабинета си.

— Момчето ми, дължа ти живота си. Кажи ми как да ти се отплатя. С какъв подарък да възнаградя героизма ти? Пари? Бижута? Твоя собствена къща? Кажи ми. Кажи и го получаващ.

— Не искам пари, господине — скромно отговори Джибрил. — Моля само за благословията ви. Възнамерявам да се оженя за племенницата ви.

Той се усмихна и Сюлейман видя как очите му се озариха от любов. Горкото момче.

— Съжалявам, Джибрил. Наистина съжалявам. Но това е невъзможно.

Усмивката на Джибрил се стопи.

— Защо?

— Мириам е от благороден произход — благо обясни Сюлейман. — Когато баща ѝ я повери на грижите ми, аз му обещах, че един ден ще я омъжа за човек, който подхожда на класата и статута ѝ. Вече избрах мъжа. По-възрастен е от Мириам, но е уважаван, мил...

— Не! — не успя да се сдържи Джибрил. — Не можеш! Мириам ме обича. Тя... тя няма да се съгласи.

Изражението на Сюлейман стана сериозно.

— Мириам ще постъпи така, както ѝ наредя.

Джибрил изглеждаше толкова окаян, че възрастният мъж омекна.

— Слушай, казах ти, че съжалявам, и наистина ми е мъчно за теб. Но така е устроен светът, Джибрил. Всички сме затворници, макар и по различен начин. Трябва да забравиш племенницата ми. Поискай нещо друго от мен. Каквото и да е.

Джибрил не поиска нищо. Как да го направи? Не искаше нищо друго. Опита да си внуши, че все още има време да убеди Сюлейман. Старецът можеше да промени мнението си. Мириам наистина можеше да откаже да се омъжи за онзи, на когото бе обещана, макар надеждата да бе напразна. Мириам обичаше Сюлейман като баща и никога нямаше да опетни себе си и семейството си, като не му се подчини, особено за такова сериозно нещо като женитбата.

Дори собственият баща на Джибрил не можеше да му помогне.

— Трябва да забравиш момичето, сине. Повярвай ми, ще има много други. Чака те великолепно бъдеще, подкрепено от парите на Сюлейман, ако ги приемеш. Ще можеш да си позволиш къща, пълна с жени!

Джибрил си помисли мрачно, че никой не го разбира. Мириам се опита да го утеши и го увери, че винаги ще го обича, независимо за кого я омъжат, но това не успокои момчето, което пламтеше за тялото ѝ със свирепата сила на вулкан.

Най-после настъпи денят, когато всички надежди на Джибрил умряха. Мириам се омъжи за шейх Махмуд Баста, дебел, плешив тип, достатъчно стар да ѝ бъде баща. Ако бе тъжна, то го скри добре и се държа изискано и спокойно по време на церемонията, и после, когато се сбогува с втория си любим дом.

Младоженците живееха близо до града, в семейния дворец на Баста в подножието на планината Атлас, и Мириам често гостуваше на чичо си. По време на тези посещения тя понякога виждаше как Джибрил я наблюдава с тъжни очи от другия край на стаята, а лицето му бе изкривено от мъка като маска. В тези случаи тя изпитваше тъга и съжаление. Но тези чувства бяха за Джибрил, а не за самата нея. Махмуд беше чудесен съпруг, обичлив, щедър и почтен. Когато Мириам му роди син в края на първата година от брака им, той се разплака от радост. През следващите пет години тя му роди още три момчета и една дъщеря, която нарече Лейла. С течение на времето децата запълниха празнината в сърцето ѝ, оставена от обречената ѝ

любов към Джибрил. Докато ги наблюдаваше как си играят с любимия си баща, понякога тя се чувстваше виновна, че е толкова щастлива, а Джибрил бе съсипан и сломен. Бе чула от приятели, че той пиел много и прекарвал дните си в барове с наргилета и проститутки, пропилявал парите, които чичо ѝ му бе дал.

Последният път, когато Мириам видя Джибрил, бе на погребението на съпруга ѝ. Махмуд, който никога не бе потискал страстта си към баклава и сладко мароканско вино, почина от инфаркт на шейсет и две години. Мириам беше на четиридесет. Около очите ѝ имаше леки бръчици, а по бедрата и ханша ѝ — солиден слой сланинка, но все още бе изключително красива жена. Джибрил обаче бе остарял ужасно. Измършавял и прегърбен, с напуканите капиляри и пожълтелите очи на пияница, той изглеждаше поне двацет години по-стар от нея и бе така мрачен и заядлив, както Махмуд бе весел и мил.

Той се приближи към Мириам, която стоеше до най-големия си син Рафик. Тя незабавно осъзна, че Джибрил бе пиян.

— Е — промърмори той завалено, — дъртото копеле най-последно се разкара, а? Кога мога да те посетя, Мириам? Кажи ми. Кога?

Мириам се изчерви силно. Никога не бе изпитвала такъв срам.

Как можеше Джибрил да постъпи така? Как можеше да ѝ причини подобно нещо? И то точно днес.

Рафик пристъпи напред.

— Майка ми е в траур. Всички тъжим. Трябва да си тръгнете.

Джибрил му се озъби.

— Разкарай се от пътя ми!

— Пиян си и никой не те иска тук.

— Майка ти ме иска. Майка ти ме обича. Винаги ме е обичала. Кажи му, Мириам.

Тя се завъртя към него и каза тъжно:

— Днес погребях двете си любови. Съпруга си. И момчето, което ти бе навремето. Сбогом, Джибрил.

Същата нощ Джибрил се обеси на дърво в парка. Бележката, която остави, съдържаеше само една дума: „Предателство“.

Младото момиче остави книгата настрана, а очите му се насълзиха. Беше чело историята стотици пъти преди, но никога не ѝ

омръзваше и винаги се трогваше. Разбира се, девойката живееше през 1983 година, а не през 1892-ра, и четеше книгата в мрачното, леденостудено сиропиталище в Ню Йорк, а не в марокански дворец. Но трагичната любов на Мириам и Джибрил ѝ говореше през вековете.

Тя знаеше какво е да си безсилен. Да си изоставен от майка си. Мъжете да се отнасят с теб като с предмет. Да те бутат като агне на заклание, а ти да нямаш думата за собствената си съдба.

— Добре ли си, София?

Момчето я прегърна като защитник и брат. То беше единственият човек, на когото бе разказвала за книгата, единственият, който я разбираше. Останалите деца в сиропиталището не разбираха. Подиграваха се и на нея, и на овехтялата ѝ любовна история. Но той не го правеше.

— Завиждат ти — казваше ѝ. — Защото имаш семейна история, а те нямат. Във вените ти тече кралска кръв, София. И това те прави различна. Специална. А те те мразят за това.

Беше вярно. София се идентифицираше с историята на Мириам и на друго ниво. На кръвно ниво. Мириам беше нейна прабаба. Някъде вътре в момчето живееха нейните гени. Книгата, която София държеше в ръцете си, най-скъпата ѝ вещ, не беше измислица, а истинска история. Нейната история.

— Добре съм — успокои тя момчето, като го прегърна и придърпа тънкото одеяло върху двамата им.

Дори притиснати към радиатора в стаята за почивка, пак им беше кошмарно студено.

„Не съм никоя — каза си тя, вдишвайки топлината на тялото на приятеля си. — Аз съм от благородно семейство с романтична, трагична история. Аз съм София Баста. И един ден, далеч от тук, ще осъществя съдбата си.“

3.

В център „Паркър“ в Ел Ей от средата на петдесетте години се помещаваше офисът на третото по големина полицейско управление в Съединените щати. Прочула се с телевизионния сериал „Мрежата“ през шейсетте, простата незабележителна сграда от бетон и стъкло бе модернизирана през 1996-а. Сега в нея можеше да се види най-скъпата технология в страната, всичко — от скенери за разпознаване на зеницата до камери с топлинни образи. Детективският отдел бе особено добре оборудван със специални стаи с редици компютри и складове с приспособления за наблюдение.

За съжаление детектив Дани Макгуайър имаше твърде нисък ранг и разследването му не се смяташе достойно за някоя от тези стаи. Вместо това шестчленният му екип бе натъпкан като сардини в дупка без прозорци в мазето, където нямаше нищо, освен бяла дъска и няколко евтини флумастера.

Застанал пред дъската с флумастер в ръка, Дани надраска няколко ключови думи.

Бижута. Миниатюри. Застраховка. Аларма. История/врагове.

— Какво ново ще ми съобщите? — попита той.

Детектив Хенинг заговори първи.

— Говорих с петима бижутери, включително двамата в корейския квартал, за които ме посъветва. Всички казаха едно и също. Бижутата на семейство Джейкс сигурно са били претопени, а камъните — поставени в други пръстени или продадени самостоятелно. Шансовете да открием цяла огърлица или обици са нулеви. Освен ако работата не е била свършена от случаен наркоман, който не знае нищо.

— А не е било така.

— Да, не е било така — съгласи се Хенинг.

Бяха убедени в едно: който и да бе проникнал в къщата на Джейкс, бе професионалист, запознат със сложната алармена система и способен да я обезвреди. В добавка бе успял да подчини две жертви, да изнасили едната и убие другата. При това адски тихо и за невероятно кратко време. Анджеа Джейкс беше сигурна, че никога преди не е

виждала нападателя. Бил маскиран, но пък не познала гласа му, нито начина, по който се движел. Въпреки това детектив Дани Макгуайър беше убеден, че мъжът, когото търсеха, е имал вътрешна информация за семейство Джейкс. Това не бе случаен обир.

— Картините са малко по-обещаващи — добави детектив Хенинг.

Дани повдигна вежди обнадеждено.

— Така ли?

— Джейкс е бил търговец на произведения на изкуството, затова къщата е била претъпкана с ценни картини, повечето модерни.

— Уха — възкликна саркастично едно от другите ченгета. — Не знам откъде ти идват тези страхотни идеи, Хенинг. Направо си златна мина, човече.

Всички се засмяха. Статутът на Хенинг като любимец на Макгуайър бе обект на вечни шеги.

Хенинг не обърна внимание на прекъсването.

— Ако убиецът е бил наясно с модерната живопис, трябваше да вземе двете картини на Баския^[1] от кабинета или онази на Кунс^[2] от стаята за гости.

— Може да са били прекалено тежки — засмя се някой. — Онзи тип е бил съвсем сам.

— Сигурни ли сме в това? — попита Дани.

— Да, шефе — отговори детектив Хенинг. — Криминолозите потвърдиха, че в къщата са намерили само един чифт отпечатащи извън тези на семейството и персонала. Но пък картините не са тежки. И трите са достатъчно малки, за да бъдат отнесени от сам човек. А стойността им е над трийсет милиона долара. Но нашият човек е избрал миниатюрите, които са били единствените антики в колекцията на Джейкс.

— Ценни ли са били? — поинтересува се Дани.

— Относително. Всяка струва няколкостотин хиляди, така че може би става около милион за всичките. Семейни портрети от деветнайсети век, най-вече европейски. Пазарът за тях е доста ограничен, което ги прави най-добрата ни мишена. Снабдих се с името на местен експерт. Живее във Венис Бийч. Следобед ще се срещна с него.

— Добре — кимна Дани. — Някой друг?

Останалите от екипа докладваха за напредъка си, ако изобщо имаше такъв. Въжетата за катерене, използвани за завързването на двойката, бяха съвсем прости и можеха да се купят от всеки спортен магазин. Възелът обаче беше доста сложен, което бе поредният знак, че издирват професионален престъпник. Но с изключение на това, не разполагаха с никакви други физически доказателства. Не успяха да намерят съпадения на пробите от кръвта и спермата в никоя от националните бази данни.

— Нещо за миналото на Джейкс, което би могло да ни помогне?

Краткият отговор беше отрицателен. Деловите начинания на Андрю Джейкс бяха кристалночисти. Беше известен филантроп, а също и щедър дарител на полицейската асоциация.

„Знаех си, че съм чувал името му някъде — помисли си Дани. — Странно е, че филантроп като него не е оставил нищо за благотворителност в завещанието си.“

Старецът нямаше известни врагове, нито семейство, като се изключи бивша съпруга, с която се бе развел преди повече от двацет и пет години. Сега обаче жената бе щастливо омъжена и живееше във Фресно.

Внезапно вратата се отвори. Полицай Джон Болт, свенлив червенокос сладур, един от най-младите членове на екипа на Дани, нахлу в стаята, стиснал лист хартия. Всички вдигнаха очи към него.

— Адвокатът на госпожа Джейкс тъкмо направи изявление от нейно име.

Споменаването на Лайл Реналто накара Дани да настръхне. Проучването му, извършено от детектив Хенинг, не показва нищо необикновено, но Дани си оставаше настроен подозрително.

— Не ни дръж в напрежение, Болт. Какво казва госпожа Джейкс?

— Дава всички наследени от съпруга си пари на благотворителни дружества за деца.

— Не може да са абсолютно всичките, нали? — втрещи се Дани. Болт му подаде листа.

— До стотинка, шефе. Над четиристотин милиона долара.

Дани зачете изявлението и изпита странно въодушевление.

„Знаех си, че не е използвачка. Усетих го. Трябва да се науча да се доверявам на инстинктите си.“

Час по-късно Дани спря пред портата на огромен палат в неотюдорски стил в Бевърли Хилс. Улица „Канън Драйв“ № 2020 бе адресът, даден му от Анджеला Джейкс, когато я изписаха от болницата. Къщата принадлежеше на неин приятел.

— Не мога да се върна у дома, детектив — беше му казала тя. — Прекалено болезнено е. Ще остана при приятели, докато имотът се продаде.

Униформена прислужница въведе Дани в топла слънчева стая, пълна с прекалено пухкави канапета и огромни вази с ароматни фрезии и лилии. Женствена стая и Анджеला Джейкс изглеждаше тук у дома си. Тя стана да поздрави Дани. Носеше джинси и беше боса. Вече бяха минали две седмици от нападението и синините по лицето ѝ бяха избелели до меко жълто. За първи път Дани видя цвета на очите ѝ: наситенокафяво, като разтопен шоколад. Никоя жена нямаше право да е толкова красива.

— Детектив — кимна му тя с усмивка и се ръкува с него, а Дани усети как устата му пресъхна. — Има ли новини? Намерихте ли го вече?

— Не още.

Леко разочарование се изписа по лицето ѝ и Дани се почувства учудващо разстроен. Анджеला Джейкс бе последната жена на света, която искаше да разочарова.

— Все още сме в началните стадии на следствието, госпожо Джейкс — обясни той. — Ще го намерим.

Анджеला седна на едно от канапетата и го подкани да направи същото.

— Моля ви, наричайте ме Анджеला. Мога ли да ви предложа нещо? Чай?

— Не, благодаря, добре съм.

Дани разхлаби вратовръзката си. „Аз ли не съм наред, или тук наистина е горещо?“ — запита се.

— Искях да ви задам още няколко въпроса, ако нямате нищо против. За брака ви.

Анджеला го погледна озадачено.

— За брака ми?

— Колкото по-добра представа получим за съвместния ви живот, толкова по-лесно ще ни бъде да разберем кой може да е извършил това и защо.

Тя се замисли и кимна.

— Добре. Какво искате да узнаете?

— Да започнем от самото начало. Как се запознахте?

— В клас по живопис в университета.

Очите ѝ се озариха при спомена. *Мили божже, наистина го е обичала*, помисли си Дани.

— Не беше редовен курс, а просто вечерен клас, на който ходех. Обичах изкуството, когато бях в гимназията. Не че бях много добра.

Дани се учуди как толкова красива жена имаше толкова ниско самочувствие. Анджела Джейкс винаги говореше прекалено скромно за себе си.

— Къде завършихте гимназия? — попита той лениво.

— В Бевърли Хилс. Защо?

— Няма причина. Просто съм любопитен. Детективски навик.

— Разбира се — усмихна се тя отново и стомахът на Дани се преобърна като палачинка. — Както и да е, Андрю дойде в университета да изнесе лекция за бизнеса с картини. Как да накараш галеристите да се вгледат в творбите ти и разни такива. Какво привлича колекционерите. Беше толкова умен и забавен. Веднага изпитахме привличане.

Дани се опита да си представи дъртия Джейкс и още по-младата версия на Анджела да се „привличат“. Не беше лесно.

— Съпругът ви имаше ли врагове, за които знаете?

— Никакви — категорично отсече тя.

— Сигурна ли сте?

— Напълно. Андрю беше сладур. Всички го обичаха.

Не всички, помисли си Дани и опита нова тактика.

— Не знам дали си спомняте, но в нощта на убийството повторихте нещо няколко пъти.

— Така ли?

— Да. Няколко пъти казахте едни и същи думи.

Тя го погледна объркано.

— „Нямам живот“. Това бе фразата, която използвахте. Можете ли да обясните защо казахте подобно нещо?

Тя се поколеба.

— Всъщност не. Или може би защото, когато се запознах с Андрю, той ми даде живот. Спаси ме. Вероятно съм казала, че нямам живот, защото знаех, че това е краят му.

— Краят?

— Краят на спокойствието и щастието, които споделях с Андрю. Но не си спомням да съм повтаряла тези думи, детектив. Не помня нищо, освен Андрю и кръвта. И вас.

— Споменахте, че съпругът ви е спасил. От какво?

Анджела се вторачи с неудобство в скута си.

— Нещастно положение.

Дани знаеше, че трябва да я попритисне, но не искаше да я разстрои отново. Очевидно тя не желаше да говори за това. По-добре да изчака. Тя щеше му каже, когато е готова.

— Разбирам. А вие, госпожо Джейкс?

— Какво за мен?

— Имаше ли човек, който да ви има зъб?

Анджела Джейкс се замисли за момент.

— Знаете ли, никога не съм мислила така. Но пък е разбираемо, детектив, че с такава разлика, каквато имаше между мен и Андрю — повече от петдесет години, хората ни съдеха прибързано. Знам, че доста хора от светския кръг на Андрю не ми се доверяваха. Подозираха, че се стремя към парите му. Вероятно и вие сте си помислили същото.

— Разбира се, че не — излъга Дани, като избягна погледа й.

— Опитах се да убедя Андрю да не ме включва в завещанието си, за да докажем на хората, че бракът ни не е по сметка. Но той не искаше и да чуе. Каза, че клюкарите били долно племе и човек не трябвало да им обръща внимание.

— Затова ли дадохте всичките си пари за благотворителност? За да докажете на хората, че са грешили?

Тя сви рамене.

— Може би и това е било част от решението ми. Подсъзнателно.

— Съпругът ви знаеше ли, че възнамерявате да дадете всичко за благотворителност, когато той почине?

— Не — поклати глава тя. — Това щеше да нарани чувствата му. Андрю искаше аз да получа парите, а аз желях той да е щастлив. Но

истината е, че такова богатство просто не ми трябва.

Дани неволно повдигна вежди.

Анджела Джейкс се засмя. Звукът бе топъл, мелодичен и гладък, като мед, потичащ от лъжица.

— Изглеждате изпълнен със съмнения, детектив. Но наистина, какво, за бога, бих могла да правя с четиристотин милиона долара? Обичам да рисувам и да се разхождам из каньоните. За тези неща не ми трябват милиони. Много по-добре е парите да отидат при хора, които наистина се нуждаят от тях и могат да ги използват. В известно отношение това ме кара да мисля, че случилото се не е съвсем напразно.

Тя отново сведе очи към ръцете си и Дани забеляза, че се опитва да спре сълзите си. Инстинктивно, той протегна ръка и я сложи върху нейната. Срамуваше се да го признае, но интимността му се стори прекрасна.

— Какво, по дяволите, става?

Дани подскочи. Гласът на Лайл Реналто съсипа омаята като камък, разбил предното стъкло на кола.

— Какво правите тук? — попита хладно адвокатът.

Красивите черти на застаналия до вратата мъж бяха изкривени в гневна гримаса, а раменете му — наведени заплашително напред. Носеше почти същия костюм като в болницата и светлосиня копринена вратовръзка, която отиваше на очите му. Дани си помисли, че никога преди не бе виждал някого с по-голямо неудоволствие.

— Провеждам полицейски разпит — студено отговори Макгуайър. — А както обикновено, господин Реналто, вие ме прекъсвате. Мога ли да попитам вие какво правите тук?

— Лесен въпрос — изсмя се Реналто. — Живея тук. Ангелчето не ви ли каза?

Дани се завъртя към Анджела.

— Той ли е приятелят, при когото ще живеете? Не го споменахте.

Тя сви рамене.

— Не ме попитахте. Лайл беше достатъчно любезен да ми предложи място, където да отседна, докато се съвзема. Както ви казах, той бе страхотна подкрепа за мен във всичко това.

Лайл Реналто каза грубо:

— Ако вече сте свършили да тормозите госпожа Джейкс, детектив, с удоволствие ще ви изпратя.

— Детектив Макгуайър не ме тормози — възрази Анджела. — Безукорно учтив е.

— Хм — неубедено изсумтя Реналто.

Дани не му обърна внимание и заговори отново:

— Имам още един въпрос към вас, госпожо Джейкс. Стига да нямате нищо против, разбира се. Споменахте, че сте се запознали с господин Джейкс на курс по изобразително изкуство.

— Точно така.

— Мога ли да попитам как се казвахте по онова време?

Анджела погледна нервно към адвоката.

— Как се казвах? Не разбирам.

— Моминското ви име — обясни Дани. — Преди да се омъжите за господин Джейкс.

— А! — възкликна тя с видимо облекчение. — Зачудих се за момент какво имате предвид — каза и се взря в детектива с шоколадовите си очи за трети и последен път. — Райман. Моминското ми име е Райман.

Стаята беше малка, мизерна и предизвикваше клаустрофобия, а от миризмата на отдавна доставена китайска храна можеше да ти се завие свят. Детектив Хенинг си помисли, че кражбата на произведения на изкуството не е чак толкова процъфтяващ бизнес както го изкарваха медиите.

Роуг Линдемайър, продавач на крадени предмети и полицейски информатор, живееше в порутена едноетажна къща на една от бедните улички във Венис между авеню „Оушън“ и плажа. Няколко пресечки на север къщичките от двайсетте години, същите като тази на Линдемайър, бяха ремонтирани от юпитата и сега се продаваха за седемстотин хиляди и повече. Но не и тук. Това беше старият Венис Бийч: беден и мизерен. „Изложбената зала“ на Роуг беше мърлява и окаяна като квартирата на наркоман.

— И? Виждал ли си някоя от тях?

Хенинг наблюдаваше нетърпеливо как Линдемайър преглежда снимките на миниатюрите, направени от застрахователната компания.

Продавачът приличаше на мъдър хобит в средата на петдесетте години, с пожълтели от тютюн пръсти. Оставяше мазни отпечатащи по всички снимки.

— И какво струва за теб тази информация? — попита той.

Младият детектив извади две двайсетачки и го погледна мрачно.

Линдемайър изсумтя.

— А, не. Искam стотачка.

— Шейсет и няма да те заключа за изнудване.

— Добре.

По-възрастният мъж алчно натъпка парите в джоба си и върна на детектива омазаните снимки.

— Е? — повтори Хенинг. — Виждал ли си миниатюрите на черния пазар или не?

— Не.

— Това ли е всичко? Не? Нямах ли друга информация за мен?

Линдемайър сви рамене.

— Зададе ми въпрос и аз ти отговорих.

Хенинг протегна ръка за парите си и Линдемайър се намръщи.

— Добре, добре. Слушай, детектив, ако бяха за продан, щях да ги видя. Аз съм единственият на Западното крайбрежие, който може да продаде такива викториански боклуци. Знаеш го, както и всички други го знаят. Така че или момчето ти е изчезнало от града, или не продава. Това е вярната информация, човече. Може да ги е искал за лично ползване.

Откачен убиец и изнасилвач, който си пада по портретчета от деветнайсети век? Детектив Хенинг не мислеше така.

— Може пък вече да е имал купувач — предположи замислено.

— И в такъв случай не е имал нужда от услугите ти.

— Може.

— Познаваш ли известни колекционери, които биха се заинтригували от подобни работи?

— Възможно е — отвърна Линдемайър, като се вторачи с надежда в портфейла на детектива.

Щеше да е дълъг и скъп следобед.

— Можете ли да ми направите услуга и отново да проверите?

Детектив Дани Макгуайър се усмихна на рецепционистката с най-милата си усмивка, с която бе стопил сърцето на сестрата в болницата, но този път не постигна успех.

— Няма нужда да проверявам отново. Вече проверих.

Днешната пазачка на правителствената служба за досиета беше чернокожа, тежеше около сто кила и очевидно не бе в настроение да проявява любезност към някакво тъпо ирландско ченге, което си мислеше, че е божи дар за жените.

— Нямаме документи за Анджела Райман. Няма акт за раждане, нито за брак, нито за смърт, нито социална осигуровка, нито е плащала данъци. Не и в Калифорния.

Мозъкът на Дани се изпълни със съмнения. Той бързо се опита да ги разгони.

Може би е родена извън щата.

Може двамата с Джейкс да са се оженили на Карибите или в Париж. Хора с толкова много пари не отиват просто в кметството, за да се оженят като останалите простосмъртни. Брачното свидетелство може да е къде ли не.

Това не означава нищо.

Но въпреки това, когато половин час по-късно влезе в администрацията на гимназията в Бевърли Хилс, неприятното чувство в стомаха му продължи да го гложди.

— Нуждая се от документацията на бивша ваша ученичка — каза той, като се опита да си вдъхне малко оптимизъм. — Завършила е преди осем или девет години.

Чиновникът се усмихна любезно.

— Разбира се, детектив. Какво е името на младата дама?

— Анджела Райман.

Усмивката на чиновника помръкна.

— Тук съм от десет години, но не съм чувал това име — каза той, отвори метален шкаф и издърпа чекмеджето с надпис „Р-С“. — Предполагам, че не разполагате със снимка?

Дани бръкна в куфарчето си и подаде на мъжа снимка на Анджела, която полицаите бяха взели от къщата. На нея бе облечена в сватбената си рокля и изглеждаше още по-зашеметяваща от обикновено. Съвършените ѝ черти грееха от любов и радост, тъмната ѝ

коса бе вдигната нагоре, а шоколадовокафявите ѝ очи проблясваха щастливо.

Чиновникът възкликна:

— Мили боже! Никога не бих могъл да забравя подобно лице. Съжалявам, детектив, това момиче никога не е учило тук.

— Нараняваш ме!

Лайл Реналто стискаше Анджела Джейкс за раменете с такава сила, че ноктите му се забиваха в плътта ѝ.

— Съжалявам, ангелче — каза той и я пусна. — Но трябва да се изнесеш оттук. Още днес, преди той да се върне.

Анджела се разплака.

— Но аз... не съм извършила нищо нередно.

— Разбира се, че не си — нежно каза Лайл. — Знам го. И ти го знаеш. Но Макгуайър няма да разбере.

Анджела се поколеба.

— Сигурен ли си, че той няма да разбере? Изглежда много мил човек.

— Сигурен съм — твърдо отговори Лайл, като извади сак от гардероба и ѝ го подаде. — Вземи си дрехи. Може да нямаме много време.

Детектив Дани Макгуайър се събуди в пет сутринта. Беше си легнал в два и почти не мигна. Мислите му препускаха като луди.

Анджела Джейкс го беше излъгала. За името и за образованието си. За какво ли друго го беше излъгала?

И защо?

Защо бе дала фалшиво име и минало на човека, който се опитваше да залови престъпника, убил съпруга ѝ и изнасилил самата нея? Човек, който се опитваше да ѝ помогне? Можеше да има само една причина. В миналото на Анджела Джейкс имаше нещо, от което тя се срамуваше.

Дали е била проститутка в миналото си? Това ли беше „нещастният живот“, от който Андрю Джейкс я беше спасил?

Това бе позната история в Ел Ей: младо, красиво момиче от малко градче идва в Холивуд с мечтата да стане актриса. Но не постига успех. Сближава се с погрешните хора...

Но пък когато си представяше ангелското лице и очите, пълни с доброта и доверие, Дани не можеше да повярва, че Андрю Джейкс си бе избрал булка от булевард „Холивуд“. Не беше повярвал, че Анджела е изпользвачка, дори когато всички улики сочеха, че е така.

И бе излязъл прав. Трябваше повече да се доверява на инстинктите си.

Но какво точно му казваха инстинктите му сега? Това беше проблемът. Нямаше представа.

След като вчера излезе от гимназията, той шофира безцелно около час, като се опитваше да реши как да действа нататък. Очевидната стъпка бе да се върне в дома на Лайл Реналто и да попита Анджела защо го е излъгала. Ако свидетелят бе някой друг, Дани нямаше да се колебае и за миг. Но не можеше да се насили да разпитва прекрасната госпожа Джейкс пред проклетия ѝ адвокат, който несъмнено бе залепен за нея. Ако тя имаше срамни тайни, а кой от нас няма такива, заслужаваше шанса да ги признае пред Дани насаме. Той щеше да я разбере. След всичко, което току-що бе преживяла, Дани ѝ дължеше поне малко съчувствие.

Затова вместо да отиде в дома на Реналто Дани се върна в участъка, за да поговори с екипа си. Но по случая нямаше нищо ново. Всички следи, по които хората му се бяха насочили, се оказаха задънени улици. Експертът на Хенинг от Венис Бийч не бе дал никаква информация за миниатюрите. Идеята за застрахователна измама също не вършеше работа, защото единствените, които биха имали полза от инсцениран обир, бяха семейство Джейкс. Но пък единият от тях бе мъртъв, а другият бе дал всичките си пари за благотворителност. Двама от хората на Дани бяха проверили щастливите благотворителни организации, получили парите на Анджела. И двете дружества изглеждаха абсолютно почтени, с кристалночисти сметки. Сложна компютърна програма провери всички изнасилвания в района на Ел Ей през последните пет години, търсейки връзка с кражба на бижута или произведения на изкуството. Никакъв резултат. Подобен беше напредъкът и на криминолозите. Никакви отпечатъци. Никакъв резултат от пробата на спермата.

Дани нахлузи анцуг и влезе в кухнята да си направи силно кафе. Навън бе още тъмно. Засенчената с високи дървета улица в Западен Холивуд, където Дани живееше през последните шест години, бе безлюдна и мълчалива като гроб. Дали Анджела още спеше? Дани си я представи светкавично. Тъмната ѝ гъста коса се стелеше по мека бяла възглавница, а великолепното ѝ тяло бе топло и голо под чаршафите на Лайл Реналто. *Дали спеше в стаята за гости?* Господи, надяваше се да е така.

Спомни си презрителната забележка на Реналто в болницата: „За детектив сте доста лош съдник на хората. Анджела и аз не сме любовници“.

Детектив Дани Макгуайър се надяваше с цялото си сърце, че думите на Реналто са верни.

Той погледна часовника си. Пет и двајсет.

„Ако отида там сега, те още ще спят — помисли си. — Мога лично да видя кои легла са използвани.“

Той скочи под душа.

Стигна там точно в шест. Същата униформена прислужница, която видя вчера, му отвори вратата.

Горката жена, помисли си Дани. Колко ли рано отива на работа?

Слугинята изгледа Дани и си помисли: „Горкият човек. Колко ли рано отива на работа?“.

— Търся госпожа Джейкс.

— Госпожа Джейкс не е тук.

— Слушай, знам, че господин Реналто е твой шеф. И знам, че не му харесва да разпитвам госпожа Джейкс, особено толкова рано сутринта. Но това е разследване на убийство. Затова, моля те, събуди госпожа Джейкс, а ако се наложи, и господин Реналто.

— Не, не разбирате. Тя не е тук. Замина снощи. Влезте и претърсете къщата, ако не ми вярвате.

За съжаление Дани ѝ повярва и сърцето му заби нервно.

— Замина? Къде отиде?

— Не знам. Носеше куфар. Господин Реналто я закара до летището.

Кариерата на Дани прелетя пред очите му.

„Трябваше да дойда тук вчера — укори се той. — Можех да ги хвана. А сега главната ми свидетелка изчезна бог знае къде.“

— Ами Реналто? Той замина ли с нея?

Слугинята изглеждаше изненадана от въпроса.

— Разбира се, че не. Господин Реналто е тук. Спи горе.

Дани мина покрай жената и изкачи елегантните стълби, вземайки по две стъпала наведнъж. Двойна врата в края на коридора водеше към голямата спалня. Той скрита вратите. Спящата фигура под завивките не се размърда.

— Добре, задник, къде е тя? — ревна Дани, като пристъпи към леглото. — И ще е разумно да ми дадеш задоволителен отговор, в противен случай ще те прибера, защото пречиш на разследване на убийство. Също така ще се погрижа никога вече да не работиш като адвокат в града.

Дани грабна тежката копринена завивка и я дръпна.

И много му се доця да не го беше правил.

---

[1] Художник примитивист, прочут като „баща на графитите“ (1960–1988). — Б.пр. ↑

[2] Съвременен американски художник, известен с пристрастието си към кича. — Б.пр. ↑

4.

Две години по-рано...

София Баста затвори телефона и засия от радост.

Съпругът ѝ се прибираше у дома. Щеше да е тук след час.

Съпруг. Как обичаше да повтаря тази дума, да я търкаля по езика си като вкусен бонбон. Вече бяха женени. Наистина женени. Франки, единственият ѝ приятел през дългите мрачни и отчаяни години в Ню Йорк. Франки, най-красивият, най-умният, най-идеалният мъж на света. Франки, който можеше да има всяка жена, бе избрал нея за съпруга. През повечето сутрини тя все още се будеше и нервно опипваше сватбената си халка, защото не можеше да повярва на страхотния си късмет. Но после си напомняше: „Аз съм София Баста, правнучка на Мириам, мароканска принцеса. Аз съм специална. Защо Франки да не ме избере?“.

Двустайният им апартамент бе скромен и се намираше в района на Бевърли Хилс. София бе успяла да го направи приветлив и уютен в желанието си да създаде идеалното гнезденце, където Франки да се завърне. Пъстри възглавници и одеяла украсяваха канапето във всекидневната, която бе осветена цял ден от яркото калифорнийско слънце. София бе влюбена в слънцето след осемнайсетте мрачни и сиви години в Ню Йорк. Мърлявият град и самотата в сиропиталището бяха кошмарният живот на София тогава. Но сега всичко изглеждаше като сън, като история, случила се на някого друг.

И каква история бе това!

Майката на София, Кристина, бе наркоманка и понякога prostituираше. Бе неспособна да се грижи за децата си, както и за самата себе си. Но животът ѝ невинаги е бил такъв. Кристина Баста израснала в страхотно богатство, първо в Мароко, а после в Париж, където родителите ѝ я изпратили в изискан пансион за момичета. Висока и нежна като газела, с кремава кожа и меки кафяви очи, наследени от баба ѝ Мириам, Кристина бързо привлякла вниманието на парижките моделиери. На шестнайсетгодишна възраст тя вече работела като модел. На осемнайсет живеела в Ню Йорк заедно с още

три момичета от агенцията и се наслаждавала на милионите удоволствия, които градът предлагал.

Провалът на Кристина Баста бил светкавичен и катастрофален. Първо кокаин, после хероин. На двацет години, след като не се явила на поредната работа, Кристина била изритана от модната агенция. Вече отчуждена от семейството си и прекалено горда, за да поиска помощ, тя се обърнала към „гаджета“, които да плащат за зловещата ѝ пристрастеност. Всъщност това били сводници и търговци на дрога, които я завлекли още по-дълбоко в ада.

София и близначката ѝ Ела бяха резултат на третата бременност на Кристина. Тя се опитала да абортира, както правела и преди, но процедурата се объркала и двете бебета оцелели. Родени в клиника в Харлем и изоставени от майка си още същата нощ, близначките Баста прекарвали няколко кратки седмици заедно, преди Ела, по-красивото бебе, да бъде осиновено от местен лекар и съпругата му. И тогава София започнала живота си така, както щяла да го продължи — сама.

Но не съвсем.

Когато шестгодишната София живееше в сиропиталище „Сейнт Мери“ в Бруклин, персоналят на дома научил чрез известна адвокатска кантора, че майката на София починала. Кристина оставила малко завещание на дъщерите си. Но тъй като лекарят и семейството му се преместили да живеят другаде и Ела била с тях, било решено, че София ще получи наследството.

— Не е много — обяснил адвокатът за разочарование на персонала в сиропиталището. — Но може да има сантиментална стойност, когато детето порасне. София ще получи една много стара книга и писмо.

Книгата разказваше любовната история на Мириам и Джибрил и няколко години по-късно София и Франки щяха да прекарат много щастливи часове с нея. Писмото беше от майката на София и в него тя обясняваше, че книгата не е легенда, а истинската история на една от бабите ѝ, реликва от минало, което София никога не бе познавала. Освен това писмото описваше обстоятелствата на раждането ѝ.

Франки прочете писмото още когато бяха тийнейджъри. Той бе единственият, на когото София се доверяваше. Франки разбра, че книгата и писмото промениха живота на осиротялата София. В една нощ тя се превърна от нищожество, от нежеланото дете на проститутка

и сводника ѝ, в мароканска принцеса, трагично разделена от красивата си близначка. Разбира се, останалите деца в сиропиталището ѝ се подиграваха и твърдяха, че книгата е абсолютна дивотия и тя няма близначка, нито екзотичен кралски произход. Но Франки ѝ помогна да се справи със завистта и подигравките им. Той беше нейната скала и спасение, единственият ѝ приятел, а книгата стана най-ценната ѝ вещ.

До този ден София не бе сигурна какво бе привлякло Франки към нея. Вероятно причината бе, че и той самият бе сирак. Повечето деца в дома имаха семейства, които просто не можеха да се грижат за тях. Докато Франки и София си нямаха никого. Но в други отношения бяха напълно различни. София бе самотна и без приятели. Момчетата в дома ѝ завиждаха за красотата, а момчетата я тормозеха по същата причина. Франки обаче беше обожаван от всички деца, както и от персонала. Красив, умен, забавен, чаровен, той можеше да накара всеки да се почувства специален, само като го погледнеше с леденосините си очи.

Франки често поглеждаше и София. Но не по същия заплашителен, хищнически начин като останалите момчета. Вниманието на Франки беше благородно, почитено и много по-желано от нападките на обезумелите от тестостерон хлапаци. София бе поласкана, но и неудовлетворена. Копнееше той да я докосне, но Франки никога не го направи.

Сдържаността му я хвърляше в отчаяние. Но един ден чудото се случи. Четяха книгата заедно в стаята за почивка, както правеха често. Франки обичаше историята почти колкото нея. Мислеше, че е прекрасно романтична и безкрайно разпитваше София за семейната ѝ история и изгубената ѝ близначка Ела. Но в този ден ѝ зададе друг въпрос. Най-великолепния неочакван въпрос. И разбира се, София каза „да“. Франки ѝ обеща, че веднага щом се оженят, ще бъде с нея физически, както съпруг и съпруга би трябвало да си принадлежат.

От този момент нататък, поне в нейните мисли, животът на София Баста се превърна в дълга приказка. Двамата с Франки се ожениха на осемнайсетия ѝ рожден ден и се преместиха от сиропиталището в миниатюрен апартамент в Харлем, където, както ѝ бе обещал, Франки прави любов с нея за първи път. Това бяха най-щастливите четири минути в живота на София.

През следващите две години тя работеше като келнерка, а Франки ходеше на училище. Беше толкова умен, че можеше да стане какъвто си поиска — лекар, адвокат, бизнесмен. Предложиха му работа в Ел Ей още преди да се дипломира. Преместиха се в Калифорния, като взеха само един куфар с вещи, и щастливо се сбогуваха с Ню Йорк.

Ел Ей бе всичко, за което София си бе мечтала. Животът ѝ сега бе толкова прекрасен, че се чувстваше виновна, ако се оплачеше от нещо, например от командировките на Франки или закъсненията му в службата. Или от факта, че досега не бяха успели да заченат бебе. Макар че това сигурно се дължеше на рядкото желание на съпруга ѝ да се люби с нея.

— Искам да е специално — обясни ѝ Франки. — А няма да е така, ако се превърне в рутина.

София се опита да го убеди, че за нея щеше да е специално, дори да го правят всеки ден, но той не се съгласи. Тогава тя си каза, че съдържаността му не би трябвало да я притеснява толкова много. Франки проявяваше любовта си по други начини — правеше ѝ интимни снимки, пламтеше от ревност, когато други мъже ѝ обръщаха внимание, непрестанно ѝ правеше комплименти за дрехите, парфюма и косата ѝ. По-късно щеше да дойде и сексът.

Тя приключи с печенето на бисквитите и тъкмо сменяше чаршафите на леглото им, когато чу ключа на Франки в бравата. Изпищя от радост и се хвърли в ръцете му.

— Бебчо — целуна я той по главата. — Липсвах ли ти?

— Разбира се. Всяка секунда! Защо не ми каза по-рано, че се прибиращ днес? Щях да дойда да те взема от летището.

— Знаех, че ще го направиш. Искях да те изненадам.

Франки погледна влюбената си млада жена и се поздрави за пореден път. Красотата на София винаги го изненадваше. Само след няколко дни раздяла тя сякаш бе станала още по-привлекателна. Беше истински ангел. Мисълта, че друг мъж би могъл да я докосне, изпълваше Франки с желание за убийство. Но пък той знаеше със сигурност, че никога не би могъл да е любовникът, когото тя желаше, а това бе проблем.

Същата нощ в леглото, усетил неудовлетворението ѝ, Франки попита:

— Мислиш ли понякога да спиш с други мъже?

София се ужаси.

— Не! Разбира се, че не. По-скоро бих умряла. Как можеш да ми задаваш подобен въпрос?

— Наистина ли би предпочела да умреш?

Той се вторачи в нея с напрегнат поглед, какъвто никога преди не бе виждала. София се замисли, преди да отговори, после кимна утвърдително, защото това бе истината. Не би могла да живее, ако предаде Франки. Той бе нейният живот, въздухът ѝ.

— Добре — каза Франки. — В такъв случай, има един мъж, с когото искам да се запознаеш. Много важен човек.

Той бавно пхна ръка между краката ѝ и София изстена безпомощно. Толкова отдавна не я бе докосвал. *Моля те, моля те, не спирай*. Но Франки спря, отдръпна ръката си и сложи пръст на устните ѝ. Тя бе готова да се разплаче.

— Искам да си мила с този човек. Да направиш всичко, което ти кажа. Дори да ти е трудно.

— Разбира се, скъпи — съгласи се тя и се протегна към него. — Знаеш, че ще направя всичко за теб. Но какво имаш предвид?

— Не се тревожи за това отсега. Ще уредя всичко. Ти просто ще следваш указанията ми.

Франки се претърколи отгоре ѝ. За изненада на София очевидно бе възбуден. Проникна в нея, тласна няколко пъти и свърши почти веднага.

Известно време никой от двамата не проговори. После София попита тихо:

— Как се казва този човек?

— А?

— Този, с когото искаш да се запозная. Как се казва?

Франки се усмихна в тъмното.

— Джейкс. Името му е Андрю Джейкс.

5.

Лион, Франция, 2006

Мат Дейли погледна часовника си. Беше прекарал последния половин час седнал на неудобно канапе в мрачна чакалня в главния офис на Интерпол в Лион. Сградата, която се издигаше над кей „Шарл дьо Гол“, бе храм на грозната функционалност, място, построено от бюрократи за бюрократи. Еротичният сън на аналитика на данни, помисли си Мат, забелязал пълното отсъствие на картини или поне на пъстри килими или вази с цветя из службата. Нищо чудно, че персоналът изглеждаше депресиран.

Но пък преценката му се основаваше на наблюдение само върху двама души. Единият бе киселият млад французин, който му издаде пропуска и го заведе до кабинета на човека, заради когото бе пропътувал половината свят. Другият бе секретарката, чиито груби черти излъчваха не повече топлина от сибирска ядрена зима.

— Мислите ли, че ще се забави дълго? — попита я Мат.

Жената сви рамене презрително и се завъртя към компютъра.

Мат се замисли за баща си. Хари Дейли никога не бе идвал във Франция, но винаги се бе възхищавал на французойките заради чара и сексапила им. Ако беше видял тази Роза Клеб^[1], илюзиите му веднага щяха да бъдат разбити.

Мисълта за баща му накара Мат да се усмихне.

Ако не беше Хари Дейли, той нямаше да седи тук.

Хари Дейли беше прекрасен баща и още по-добър съпруг. Хари и Мери, майката на Мат, бяха женени в продължение на четиридесет години и бяха всичко един за друг. На погребението на баща му миналата година безброй приятели застанаха до гроба му и споделиха спомените си за човека, когото Мат и сестра му Клеър обичаха откак се помнеха.

По време на церемонията Мат се разкикоти неудържимо, когато думите на хърватския поп „Нека да почива в мир“ прозвучаха точно

като „Нека да почива в пикня“^[2]. Като се имаше предвид, че Хари бе починал от рак на пикочния мехур, това се стори адски смешно на Мат и сестра му.

Ракел, елегантната южноамериканска съпруга на Мат, не разбира хумора.

— Мили боже — изсъска тя в ухото му, — какво ти става? Нямах ли уважение? Това е погребението на баща ти.

— Стига, скъпа. „Нека да почива в пикня“. Това е смешно. Татко щеше да види хумора. Представи си какво би направил Джери Сайнфелд с подобна реплика.

Ракел го сръза злобно:

— Но ти не си Джери Сайнфелд, скъпи.

Заболя го, защото това си беше истината. Мат Дейли бе комедиен писател, но през последните години нямаше голям успех. Хубав по момчешки небрежен начин, с гъста, рошава руса коса и ябълковозелени очи, най-отличителната му черта бе заразителната му усмивка. В началото на връзката им Ракел бе привлечена от чувството му за хумор и бе поласкана, когато забавни инциденти от живота им заедно се прокрадваха в хитовото телевизионно шоу, за което Мат работеше тогава. Но след осем години интересът ѝ се изчерпа заедно с надеждата, че хонорарите на Мат щяха да им осигурят бляскавия холивудски живот, за който Ракел копнееше. Сега той работеше за кабелна телевизия, което плащаше сметките им, но не достигаше за по-изисканите неща в живота.

— За какво се заяжда този път? — обади се сестрата на Мат, която определено не беше почитателка на Ракел.

— Не обича погребенията — лоялно отговори Мат.

— Вероятно се страхува, че някой ще насочи прожектор към нея и всички ще видят белезите от последната ѝ пластична операция.

Мат се ухили. Обичаше Клеър. Обичаше и жена си, но започваше да осъзнава, че чувството май вече не бе взаимно.

По пътя обратно към Ел Ей след погребението Мат се опита да се сдобри с Ракел.

— Каня се да почна работа по нова идея — каза ѝ. — Нещо различно. Документален филм.

Слаб интерес проблесна в очите ѝ.

— Документален филм? За кого?

— Ами още нямам клиент — призна Мат. — Пиша по идея. Интересът угасна.

Точно от каквото имаме нужда, помисли си Ракел. Още един непродаден сценарий.

— За баща ми — продължи Мат. — Имам предвид биологичния ми баща.

Ракел се прозя. Честно казано, бе забравила, че Хари Дейли не е истинският баща на Мат. Хари се бе оженил за майката на Мат, когато той бил на около годинка, а сестра му — бебе.

— Наскоро открих, че бил убит преди повече от десет години.

Ако тази новина бе предназначена да шокира Ракел или поне да възбуди интереса ѝ, то намерението се провали.

— В този град всеки ден убиват хора, Матю. Защо някой би седял цял час пред телевизора, за да гледа филм за смъртта на неизвестния ти баща?

— Ами там е работата — изтъкна Мат, въодушевен от темата. — Не е бил неизвестен. Бил е търговец на произведения на изкуството в Бевърли Хилс. Всъщност е бил доста прочут, поне в Ел Ей. И адски богат.

Това вече възбуди интереса на Ракел.

— Никога не си го споменавал преди. Колко богат?

— Страхотно — отговори той. — Говорим за стотици милиони долари.

— Стотици милиони? Мили боже, Мат — ахна Ракел стреснато и колата залъкатуши опасно по пътя. — Какво е станало с всички тези пари?

— Вдовицата му ги наследила — поясни Мат небрежно.

— Всичките ли? Ами ти и Клеър?

— Аз и Клеър? Стига, скъпа. Не сме имали връзка с него повече от трийсет години.

— Е, и? — извика Ракел, а зениците ѝ се разшириха възбудено. — Вие сте негови деца, кръвни роднини. Вероятно бихте могли да оспорите завещанието?

Мат се засмя.

— На какво основание? Парите са си били негови. Можел е да прави каквото си иска с тях. Но както и да е, пропускаш основното. Историята става още по-пикантна.

Ракел се помъчи да си представи нещо по-пикантно от стотици милиони долари, но не успя. Все пак се принуди да го изслуша.

— Вдовицата, която била едва около двайсетгодишна по онова време и била жестоко изнасилена от убиеца, дарила всички мангизи на благотворителни организации за деца. До последната стотинка. Това било най-голямото дарение в историята на Ел Ей. Но почти никой не узнал за него, защото вместо да остане да се порадва на славата си, мадамата се метнала на самолет само седмици след убийството и изчезнала. Буквално изчезнала от този свят и никой вече не чул нищо за нея. Страхотна история, нали? Не мислиш ли така?

Ракел не се интересуваше от тъпата история на Мат. Какъв човек не би си мръднал пръста, за да се опита да получи дела си от такова състояние? Беше се омъжила за кретен.

— Защо никога преди не си ми споменавал за това?

Гневът в гласа ѝ бе непогрешим. Настроението на Мат помрачня. Защо вечно му се ядосваше?

— Честно казано, бях забравил. Чух историята преди няколко месеца, но помислих, че може да разстрои татко, ако проявя прекалено голям интерес. Но сега, след като Хари почина, реших, че мога да я проуча. Телевизиите наистина си падат по „лични истории“ в момента. А убийство и пари винаги се продават добре.

Останалата част от пътя мина в мълчание. По времето, когато семейство Дейли се прибра у дома, две мании вече бяха родени.

Тази на Ракел бе за четиристотинмилионното богатство.

А тази на Мат — за неразрешеното убийство на биологичния му баща Андрю Джейкс.

През следващите няколко месеца съпругата му прекара часове в безплодни консултации с адвокати, търсейки пролуката, която да им „възстанови“ богатството. В това време идеята на Мат за документален филм се превърна в център на живота му. През деня обикаляше библиотеките и галериите в Ел Ей, като алчно изравяше всяка информация за Андрю Джейкс, до която можеше да се докопа: за бизнеса му, колекцията му от съвременно изкуство, недвижимите му имоти, приятелите, враговете, любовниците, интересите, домашните животни, здравословните проблеми и религиозните вярвания. Нощем,

залостен в кабинета си като аскет, продължаваше с проучванията си в интернет. Скоро почти не спеше. Досието на Андрю Джейкс ставаше все по-дебело, а малкото останало от брака на Мат и Ракел бавно умираше от глад.

След известно време дори Клеър Майкълс се разтревожи за брат си.

— Какво се надяваш да постигнеш с всичко това? — попита накрая тя.

Застанала в кухнята на къщата си в Уестуд с бебе в едната ръка и тенджерата доматиен сос в другата, заобиколена от шума и бъркотията на веселия си семеен живот, Клеър караше Мат да се чувства едновременно щастлив и тъжен. Щастлив за нея и тъжен за себе си.

Дали нещата щяха да са различни, ако те с Ракел бяха родили деца?

— Казах ти — отговори той. — Искam да направя документален филм.

Клеър го изгледа скептично.

— Как върви сценарият?

Мат се намръщи.

— Още не съм на етап писане на сценарии.

— А на какъв етап си?

— Проучване.

— На кого си предложил идеята?

Мат се засмя.

— Ти да не си ми агент?

Опитваше се да се шегува, но знаеше, че сестра му е права. Всичките му приятели бяха казали същото. Загадката с убийството на биологичния му баща се бе превърнала в пристрастеност, в опасен, всепоглъщащ навик, който го отвличаше от брака му, работата и истинския живот. Но пък как можеше да се откаже от проучването, когато разследването бе оставило толкова много дупки и въпроси без отговор?

Според официалното досие Андрю Джейкс бе убит от неизвестен нападател, вероятно професионален крадец. Никой не бе арестуван за престъплението. Дори не бяха споменати определени заподозрени. Междувременно вдовицата му Анджела бе изчезнала от света, също както и бижутата, и миниатюрните портрети, откраднати

от къщата. Адвокатът на Анджела, Лайл Реналто, я бе закарал до летището, но твърдеше, че нямал представа къде е отишла, и очевидно оттогава не се бил чувал с нея. Полицията го бе разпитвала няколко пъти, но той не се отклонил от версията си. Имало слухове, че госпожа Джейкс била забелязана в Гърция, но те не се потвърдили. Дани Макгуайър, детективът, отговорен за разследването, напуснал полицията не след дълго. Напуснал и Ел Ей, като отнесъл идеите си със себе си. Междувременно за спермата от пробата, взета след изнасилването на Анджела, не се открили съвпадения. Нямащо съвпадения и с размазаните отпечатъци, открити на местопрестъплението.

— Един ден тази двойка си живяла спокойно в красивия си палат и планирала бъдещето си — каза Мат на сестра си. — А на следващия — пуф, всичко изчезнало. Къщата, парите, картините. И самата двойка. След убийството вдовицата просто се метнала на самолета една сутрин и никога вече не я чули и видели.

— Да, Мат, знам историята — търпеливо каза Клеър.

— Но това не те ли плаши? Мисълта, че всичко това — Мат махна с ръка към кухнята, племенниците си, учебниците им и хаоса на пълноценния живот на Клеър — може да изчезне утре? Да изчезне — плесна с ръце той. — Сякаш никога не е съществувало.

Сестра му мълча известно време. Накрая каза:

— Тревожа се за теб, Мат. Мисля, че трябва да поговориш с някого.

Мат се съгласи. Наистина имаше нужда да поговори с някого.

Проблемът бе, че човекът, с когото искаше да говори, живееше в Лион, Франция.

---

[1] Героиня от „От Русия с любов“ на Флеминг. — Б.пр. ↑

[2] Реасе — мир, и piss — пикня, звучат сходно на английски. — Б.пр. ↑

6.

Той погледна проблясващите сини светлини в огледалото за обратно виждане и провери скоростта си. Шейсет и пет. Едва пет мили над лимита, на практически празна отсечка от пътя в покрайнините на града.

Дребнавост. Мизерни номера като този създаваха лошо име на лионската полиция. Смъкна прозореца си, за да сподели с жандарма това мнение, но внезапно се ухили.

Въпросният полицаи беше жена. Изключително привлекателна жена. Косата ѝ бе червена, а той имаше слабост към червенокосите, очите ѝ — сини, а гърдите — пищни, и дори полицейската униформа не можеше да ги прикрие.

— За къде бързате, господине?

О, а гласът? Нисък и дрезгав, със сексапилния тон, който само французойките притежаваха. Съвършен.

Той се усмихна флиртаджийски.

— Всъщност, полицаи, имам среща.

— Среща? Наистина ли?

Красивите червеникавокафяви вежди се повдигнаха въпросително.

— Е, няма ли да я разглезите прекалено много, ако се появите на срещата точно на секундата?

— Тя вече си е разглезена.

Като измъкна глава през страничния прозорец, той целуна полицайката страстно по устните.

— В колко часа ще се прибереш за вечеря, скъпи? — попита го жена му, когато най-после отлепиха устни, за да си поемат дъх.

Дани Макгуайър се ухили.

— Веднага щом мога, бебчо. Веднага щом мога.

Петнайсет минути по-късно, когато влезе в офиса на Интерпол за срещата си, Дани си помисли обнадеждено, че надали щеше да се

забави тази вечер. Селин изглеждаше толкова секси в тясната си синя униформа, че никак не му се отдалечаваеше от нея. В деня, когато се запознаха, тя пак бе в униформа и Дани все още я харесваше най-много така.

В Ел Ей никога не бе излизал с полицайка. Но във Франция всичко беше различно. Премести се тук преди около десет години, преследвайки една сянка. Сянката на Анджеला Джейкс. Не я откри. Вместо нея намери Селин, любов, френска култура и кухня, обещаваща кариера и напълно нов живот. Сега Лион бе негов дом и той го обичаше повече, отколкото бе смятал за възможно.

Но когато пристигна тук, нещата стояха по друг начин.

Дани Макгуайър мразеше Франция, защото я свързваше с провал. Със собствения си провал. Убийството на Джейкс бе забележителен случай в много отношения и не на последно място бе фактът, че това бе първият провал в кариерата на Дани Макгуайър. Така и не откри човека, убил Андрю Джейкс по такъв садистичен начин и изнасилил красивата му жена.

Дани никога нямаше да забрави сутринта, когато пристигна в къщата на Лайл Реналто в Бевърли Хилс и дръпна завивката му. Адвокатът, който лежеше гол и възбуден, му се изсмя подигравателно. После го уведоми с радостен тон, че Анджеला Джейкс заминала. Според Лайл тя била разстроена от „агресивните разпити“ на Дани и решила да започне нов живот отвъд океана. Скрит зад поверителността между адвокат и клиент, Реналто упорито отказа да даде допълнителна информация на полицията.

По това време Дани Макгуайър осъществи първия си контакт с Интерпол. Когато влезе в И-24/7, базата данни на Интерпол, създадена да подпомага местните правни агенции на страните членки при проследяване на заподозрени из целия свят, той успя да открие следи от Анджеला Джейкс в Гърция и установи връзка с полицията в Атина, но не можа да я намери. Междувременно всичките му следи в Ел Ей пресъхнаха една след друга. Убиецът на Андрю Джейкс се бе изпарил, както и съпругата му, и откраднатите бижута и миниатюри. Единственото, останало от съвместния живот на семейство Джейкс, бяха парите, които се озоваха в касите на две различни благотворителни организации за деца.

Началниците на Дани бяха адски засрамени. Безмилостно смазаха интереса на медиите към случая, уж за да не окуражават „имитатори“, но най-вече за да предпазят собствената си кожа. Случаят бе закрит. Мотив: кражба. Нападател: неизвестен. Дани бе преместен в отдела по измами, очевидно понижение, и му бе наредено да забрави за Анджела Джейкс, ако иска да запази службата си.

Но той не можеше да забрави. Как изобщо някой би могъл да забрави това зашеметяващо лице? Нито пък искаше да си запази службата. Напусна полицията и прекара следващите две години, като похарчи всичките си спестявания, в пътуване из Европа, за да издирва Анджела. Но като частно лице откри, че местните полицаи не му оказваха почти никаква помощ и трябваше да разчита само на безскрупулни частни детективи. Накрая, фалирал и депресиран, той се озова във Франция, където стар познат в Лион го уведоми, че Интерпол набира нови служители, и го посъветва да кандидатства там.

Дани бавно изгради отново съсипаната си кариера. Присъедини се към ЕРИ (Екип за реагиране на Интерпол) като младши член и бързо си създаде репутацията на изключително умен стратег с оригинално мислене. ЕРИ можеше да действа из целия свят в рамките на дванайсет или двайсет и четири часа след инцидент, за да помогне на местната полиция в дадена страна. Приспособимостта, бързото мислене и способността да работиш в екип в сложни ситуации бяха ключови за успеха на екипа. Дани Макгуайър се отличи на всички нива. Спечели похвали за смелостта и уменията си в случай на убийство, в който бяха замесени корсикански банди. Немного чуждестранни ченгета биха успели да убедят хората в подобно затворено общество да проговорят, но Дани се справи и предаде на съда петима от гангстерските водачи. След това дойде убийството с брадва на арабски шейх в Северна Африка, което не бе трудно за разкриване, тъй като престъпникът бе оставил отпечатъците си из целия апартамент на жертвата. Последва изчезването на кралица на красотата във Венецуела. Въпросното момиче се оказа любовница на богат руски нефтен магнат. Случаят бе чудесен за Дани, който уреди страхотна присъда за убиеца. Не беше толкова добър за кралицата на красотата. Части от трупа ѝ бяха намерени в няколко чувала за боклук в мотел в Мараги.

Дани се наслаждаваше на работата си и живота във Франция и скоро самочувствието му се завърна. Запознанството и брака със Селин бяха глазурата на тортата. Но въпреки всичките си триумфални случаи и издигането си в Интерпол той никога не забрави Анджеला Джейкс.

Коя е била, преди да се омъжи за съпруга си? Защо изчезна?

Знаеше, че не неговите въпроси я бяха подплашили, както твърдеше Лайл Реналто. Сигурно имаше друга причина. Но най-важното бе: кой я беше изнасилил и убил съпруга ѝ по такъв зверски начин. Официалната версия, че грабежът излязъл извън контрол и довел до убийството, бе пълна глупост. Крадците на произведения на изкуството не прерязват гърлото на старец с такава сила, че главата му почти да се откъсне от трупа.

Накрая Селин убеди Дани да се откаже от манията си. Усещайки, че в чувствата на мъжа ѝ към Анджеला Джейкс има нещо повече от професионален интерес, тя му призна откровено, че се чувства застрашена.

— Тя изчезна — каза му със сълзи в очите. — Но аз съм тук. Това не ти ли е достатъчно?

— Разбира се, че ми е достатъчно, скъпа — увери я Дани. — Ти си всичко за мен.

Но години по-късно, макар и само в сънищата му, Анджеला Джейкс все още го омагьосваше с млечнобялата си кожа и шоколадовокафявите очи.

„Намери животното, което извърши това.“

Дани ѝ обеща, че ще го намери, но се провали. Животното все още бе на свобода.

Постепенно обаче той почти забрави за случая. Бракът му със Селин бе истински щастлив. Преди два месеца, когато Дани бе повишен в началник на целия ЕРИ отдел, който ръководеше двайсет и осем екипа за бързо реагиране, най-последно му се стори, че е приключил с кошмара от убийството на Андрю Джейкс. Че най-последно е намерил мир и спокойствие.

И тъкмо тогава получи първия имейл.

Първото съобщение на Мат Дейли бе озаглавено просто „Андрю Джейкс“. Когато видя тези две думи на екрана, Дани усети как кръвта му застина. Дейли не споменаваха почти нищо за себе си, посочваше

само, че е „заинтересовано лице“ и че разполага с „нова информация“ по случая, която иска да обсъди лично с Дани. Детективът реши, че става дума за лоша шега, и изобщо не отговори. Но имейлите продължиха да пристигат, а после започнаха и телефонните обаждания в службата на Дани, по всяко време на деня и нощта. Накрая Дани посъветва господин Дейли, ако наистина разполага с нова информация по случая, да я предаде на отдел „Убийства“ на полицията в Ел Ей. Но Дейли не бе склонен да отстъпи. Настоя да говори лично с него и заяви, че ще долети в Лион следващата седмица и няма да си тръгне, докато Дани не се съгласи да се види с него.

И сега, верен на думата си, той беше тук. Матилда, способната секретарка на Дани, му звънна преди час. Съобщи му, че рус американец седял пред кабинета и твърдял, че има спешна среща с Дани. Попита го какво да направи.

„Искам да го отпратиш — понечи да отговори. — Кажи му да спре да ми напомня за Анджеला Джейкс и да се разкара от живота ми.“

— Кажи му, че идвам, но не разполагам с много време — изрече вместо това. — Ще трябва да говори бързо.

— Господин Дейли — поздрави Дани Макгуайър студено. — По-добре ще е да влезете в кабинета ми.

Кабинетът на Дани беше просторен и удобен. Мат знаеше, че бившият детектив се справя добре с живота след напускането на Ел Ей, но се изненада, когато видя точно колко добре. Снимки на зашеметяваща червенокоса жена украсяваха цялата стая.

Мат вдигна една от тях небрежно.

— Съпругата ви?

Макгуайър кимна кратко.

— Много е красива.

— Знам. И сега си е у дома и ме чака — отвърна Дани, мрачно вторачен в него. — Какво мога да направя за вас, господин Дейли?

Пулсът на Мат се ускори. Край с любезните приказки. Той си пое дълбоко дъх и каза:

— Можете да възобновите разследването на убийството на Андрю Джейкс.

Дани се намръщи.

— И защо да правя това?

— Защото има нови улики.

— Както вече споменах в имейла си, господин Дейли, ако разполагате с важна информация, трябва да я предадете на полицията в Ел Ей. Този случай вече не е моя работа, нито е в моята юрисдикция.

— Вие сте от Интерпол — логично възрази Мат. — Целият свят е в юрисдикцията ви, нали?

— Не е толкова просто — промърмори Дани.

— Аз пък мисля, че е.

Мат Дейли се наведе напред и прикова очи в Дани. Беше упорит тип.

— Полицията в Ел Ей изобщо не се интересува от случая. Приключили са го и са се отказали. Вие напуснахте точно по тази причина.

Дани не отговори. Не можеше да оспори логиката му.

Следващите думи на Мат Дейли го смразиха.

— Ами ако ви съобща, че е имало ново убийство?

Дани Макгуайър се насили да запази спокойствие.

— Стават много убийства, господин Дейли. Из целия свят, във всеки час от всеки ден. Ние хората сме жестоки създания.

— Не и като това.

Мат Дейли бръкна в куфарчето си, извади дебела папка и я тръшна на бюрото на Дани.

— Абсолютно същият метод на действие. Старец, жестоко заклан, младата му съпруга — изнасилена. Тя оставя всичките си пари на благотворителна организация за деца и изчезва.

Устата на Дани пресъхна. Ръцете му се разтрепериха, когато докосна папката колебливо.

Възможно ли бе това да е истина? Животното е нападнало отново след всичкото това време?

— Къде? — едва прошепна той.

— В Лондон. Преди пет години. Името на жертвата е Пиърс Хенли.

7.

Лондон, 2001

Площад „Честър“ се намира в сърцето на Белгрейвия, зад площад „Итън“, съвсем близо до модната улица „Елизабет“. Класическите му къщи с фасади от бял камък са подредени около очарователна частна градина. В ъгъла на площада под огромен кестен се гуши църквата „Сейнт Марк“, чиито древни камбани бият на всеки час и удобно спестяват на тукашните жители поглеждането към часовниците им „Патек Филип“. От улицата къщите на площада изглеждат просторни и удобни.

Но не са.

Те са огромни и приличат на дворци.

В Белгрейвия често повтарят, че никой англичанин не може да си позволи да живее на площад „Честър“. Както повечето клишета, и това е вярно. Роман Абрамович, руският олигарх и собственик на футболен клуб „Челси“, притежаваше къща там, преди да избяга с любовницата си и да остави имота на жена си. През годините съседи на господин Абрамович бяха две холивудски звезди, френски футболен герой, швейцарски основател на най-голямата инвестиционна фирма в света, гръцки принц и индийски компютърен могол. Останалите къщи на площада бяха собственост на американски инвестиционни банкери.

До деня, когато един от американците, разстроен от срива на инвестициите си, налага пистолет и натисна спусъка. Наследниците му продадоха къщата на британски баронет. И така сър Пиърс Хенли стана първият англичанин, закупил къща на площад „Честър“ през последните два века и пет години.

Той бе и първият човек, убит там.

Детектив инспектор Уилард Дрю от Скотланд Ярд подаде на жената чаша сладък чай и се опита да не гледа втренчено пълните ѝ чувствени устни. Под полуотворения халат по бледите ѝ бедра се

виждаха кървави петна. Изнасилването бе кошмарно жестоко. Но не така страховито като убийството.

Докато инспектор Дрю разпитваше жената долу, горе в спалнята хората му изстъргваха мозъка на съпруга ѝ от персийския килим. Стените на стаята приличаха на картина на Джаксън Полък^[1]. Експлозия от кръв, ярост и животинска лудост бе избухнала там. Детектив инспектор Дрю не бе виждал никога нещо подобно. Единствената дума, която му идваше наум, бе „касапница“.

Той каза:

— Можем да направим това и по-късно, госпожо, ако ви идва прекалено много сега. Да речем, когато се съвземете от шока?

— Никога няма да се съвзема, инспекторе. По-добре да приключим сега.

Тя го гледаше право в очите, докато говореше, което му се стори доста притеснително. Красива бе погрешна дума за дребната червенокоска. Беше секси. Болезнено секси. Млечнобяла кадифена кожа, уязвима женственост и невероятна красота. Единственото странно нещо бе гласът ѝ. Под четиристотиндоларовата роба „Фрет“ жената бе кокни^[2] до мозъка на костите си.

— Ако сте сигурна, че можете да се справите, бих искал да започнем, като уточним някои основни подробности.

— Мога.

— Цялото име на покойника?

Лейди Трейси Хенли си пое дълбоко дъх.

— Пиърс... Уилям... Артър... Гънинг... Хенли.

Пиърс Уилям Артър Гънинг Хенли, единственият син на покойния сър Реджиналд Хенли, баронет, бе роден в скромно богатство, състоящо се най-вече от земи.

На трийсетгодишна възраст той бе един от най-богатите хора в Англия.

В училище не се бе проявявал много и дори директорът на пансиона в „Итън“ го описваше като „чаровен прахосник на време“. Но Пиърс имаше инстинкт и страхотен талант за бизнес. Усещаше безпогрешно кога западаща компания ще фалира или ще се съвземе. Закупи първата си мизерна компания, малка провинциална брокерска

къща в Норфолк, на двайсет и две години. Всички, включително баща му, решиха, че е откачил. Шест години по-късно, когато Пиърс продаде компанията, тя вече имаше офиси в Лондон, Манчестър, Единбург и Париж, а годишната ѝ печалба бе двайсет и осем милиона лири.

Това беше малък, но важен успех за Пиърс Хенли. Научи го да се доверява на инстинктите си. И засили апетита му за риск. Премислен риск. През следващите трийсет и пет години Пиърс купи и продаде повече от петнайсет компании, но задържа две — „Инвестиции Хенли“ и „Джесъп“, верига луксозни бижутерски магазини, които бързо станаха конкуренти на „Оспри“ и „Граф“. Освен това се сдоби, а по-късно и раздели, със съпруга на име Каролайн и две деца: Ана, дъщеря от съпругата му, и Себастиан, син от любовницата му. И двете деца и майките им бяха осигурени чудесно с удобни домове и щедри издръжки. Но Пиърс нямаше нито време, нито желание да води семеен живот. И не се интересувахе от общоприетите идеи за романтична връзка.

Поне не до шейсетата му година, когато случайна среща с млада жена на име Трейси Стоун промени живота му завинаги.

За рождения си ден сър Пиърс, който бе наследил баронската титла преди месец след смъртта на баща си, нае частна зала в клуб „Гручо“ в Сохо. Мека за преуспяващите медийни и литературни звезди, „Гручо“ бе невероятно скъп, но все пак успяваше да поддържа овехтял и мърляв типично английски вид, по който Пиърс определено си падаше. Напомняше му за детството му, за западналото величие на Кингам Хол, семейното имение, където по стените висяха картини на Констабъл и Търнър, но отоплението никога не работеше, а килимите бяха изпъстрени с дупки от молци.

Сър Пиърс Хенли одобри мястото за купона, но се отчая от списъка с гости. Той бе изготвен, както винаги, от секретарката му Джейни. Докато оглеждаше познатите стари лица, тузари от финансовите и промишлените кръгове, придружени от скованите си първи съпруги или красивите, но тъпи втори съпруги, Пиърс си помисли мрачно: „Кога всички остаряха толкова? Кога станаха толкова скучни? Кога бе заменил истинските си приятелства с делови познанства?“.

Докато размишляваше над тези важни въпроси, келнерката изсипа вряла супа от омари право в скута му. До края на живота си сър

Пиърс Хенли щеше да носи ярки белези от изгорено по вътрешната част на бедрата си. И всеки път, когато ги погледнеше, благодареше на късмета си.

Купонът в „Гручо“ се състоя през първия и последен работен ден на Трейси Стоун като келнерка. Когато сър Хенли изпищя и скочи на крака, Трейси се отпусна на колене, разкопча колана му и смъкна панталона му по-бързо и от опитна проститутка. После, без да каже и дума, смъкна и боксерките му и изпразни кана ледена вода върху разголените му гениталии. Студената вода бе великолепна. Фактът, че стоеше наред „Гручо“ пред половината лондонско общество с гол задник, му се стори още по-забавен. Въпреки зверската болка в краката и топките сър Пиърс Хенли осъзна, че се чувства по-жив в този момент, отколкото през последните петнайсет години накуп. Седеше си спокойно в клуба и се молеше младостта му да се завърне и... бум! Красиво момиче се стовари в скута му. По-точно красивото момиче изсипа вряла супа в скута му, но защо да навлиза в излишни подробности? Беше невероятно щастлив.

Трейси Стоун беше в края на двайсетте години, с къса, щръкнала нагоре червена коса, тъмнокафяви очи и слаба момчешка фигура, която изглеждаше абсурдно сексапилна в черно-бялата келнерска униформа. *Тя е жива кибритена клечка, предназначена да ме подпали*, помисли си сър Хенли.

И Трейси наистина го подпали.

Когато се съгласи да излезе на среща с него, приятелите ѝ я помислиха за луда.

— Той е на сто години, Трейси.

— Гаден тузар е.

— Членът му прилича на прегорен кренвирш благодарение на теб.

— Гнусен е.

Приятелите на Пиърс също бяха скандализирани.

— По-млада е от дъщеря ти, старче.

— Тя е келнерка, Пиърс. Дори не е добра келнерка.

— Ще те обере до шушка.

Никой от двамата не се вслуша в съветите. Трейси и Пиърс знаеха, че приятелите им грешат. Тя не се интересувахе от парите на Пиърс. А на него не му пукаше, че родителите ѝ бяха кокни. Трейси

събуди у него нещо, което той смяташе за отдавна умряло. И когато изгарянията по слабините му започнаха да нарастват, единственото, за което Пиърс можеше да мисли, бе как да легне с нея.

На първата им среща той я заведе в ресторант „Айви“. Смяха се весело по време на богатата вечеря, но после Трейси скочи в таксито, преди Пиърс да успее да я целуне по бузата.

На втората среща отидоха на театър. Голяма грешка. Трейси беше отегчена, а също и той. Тя се метна в поредното такси и той си помисли, че я е загубил.

На следващата сутрин, точно в седем часа, звънецът в апартамента на Пиърс в „Кадоуган Гардънс“ издрънча пронизително. Беше Трейси с куфар в ръка.

— Трябва да те питам нещо — прямо каза тя. — Гей ли си?

Пиърс разтърка очи сънливо.

— Дали съм...? Какво? Не! Не съм гей. Защо, за бога, мислиш, че съм гей?

— Харесваш театъра.

Пиърс се изсмя гръмко.

— Това ли ти е доказателството?

— Това, но и фактът, че никога не се опита да ме изчукаш.

Пиърс се вторачи в нея невярващо.

— Никога не се опитах...? Мили боже, жено, ти не ме допусна и на миля от себе си. А ако това изобщо те интересува, не си падам по театъра.

— Защо тогава ме заведе?

— Опитвах се да те впечатля.

— Не свърши работа.

— Да, забелязах. Трейси, скъпа, това, което най-силно ми се иска, е да те „изчукам“, както поетично се изрази. Но ти никога не ми даде възможност.

Трейси мина покрай него в коридора, пусна куфара си на пода и затвори вратата зад себе си.

— Е, сега ти давам възможност.

Сексът бе изумителен, нещо, което Пиърс не бе преживявал никога преди. Трейси го зашемети с копринената си коса, мека плът, пухкави гърди и влажни, горещи дълбини, които го желяеха така, както

никоя жена не го бе пожелавала преди. Когато свършиха, той незабавно ѝ предложи брак. Трейси се засмя.

— Не бъди такъв загубеняк. Не си падам по брака.

— Нито пък аз — откровено призна Пиърс.

— Тогава защо ми предлагаш? Трябва да спреш да ме караш да правя неща, които и на теб не ти харесват. Кофти навик е.

— Предложих ти, защото те искам. А винаги получавам онова, което искам.

— Ха! Така ли? Е, не и този път, ваше благородие — възрази Трейси решително. — Не се интересувам от женитба.

Сър Хенли надали щеше да я обича повече, ако бе позлатена.

Ожениха се шест седмици по-късно.

Първите осемнайсет месеца от брака на семейство Хенли бяха блажено щастливи. Пиърс се занимаваше с бизнес както обикновено, а Трейси никога не се оплакваше заради дългото му работно време или навика му да говори по телефона по време на вечеря, както бяха правили предишните му приятелки. Пиърс нямаше представа как жена му си уплътнява дните. Отначало предполагаше, че скита по магазините, но когато пристигнаха сметките от кредитните карти, видя, че Трейси не бе похарчила почти нищо, макар да имаше неограничена платинена карта и щедра издръжка в брой.

— Какво правиш, когато съм в службата? — попита я веднъж той.

— Правя порнофилми, Пиърс — отговори тя небрежно. — В понеделник, сряда и петък. Във вторник участвам във въоръжени обири. Четвъртък е почивният ми ден.

Пиърс се ухили и реши, че е най-големият късметлия на земята. После я отнесе в леглото.

Трейси беше идеалната сексуална партньорка, винаги изпълнена с желание и готова за нещо ново, но никога не го закачаше в нощите, когато бе прекалено изморен или стресиран от работата. Единственият облак на семейния хоризонт бе фактът, че според Трейси тя не можеше да има деца.

— Не ми работи оборудването, страхувам се — призна му тя небрежно.

— Коя част от оборудването ти?

— Знам ли. Предполагам, че цялото. А и ти не си ли прекалено дърт, за да сменяш пелени, скъпи?

Пиърс се изсмя.

— Няма аз да ги сменям! Пък и ти не си стара. Не искаш ли собствено дете?

Трейси не искаше. Но макар да му го повтаряше често, съпругът ѝ просто не желаше да повярва. През следващата година Пиърс влачеше младата си съпруга при всеки специалист по стерилитет на улица „Харли“ и я подложи на безброй тестове. Всичко обаче беше безрезултатно. Твърдо решен да „мисли позитивно“, той купи огромна семейна къща в Белгрейвия и нае дизайнер по вътрешно обзавеждане от Париж, който подготви три детски стаи — една за момче, една за момиче и друга в неутрално жълто.

— Това пък за какво е? В случай, че родя заек или нещо подобно? — пошегува се Трейси.

Тя си спомняше чудесно какво Пиърс ѝ бе казал в нощта, когато ѝ предложи: „Винаги получавам онова, което искам“. За съжаление очевидно Майката Природа бе достоен съперник на сър Пиърс Хенли.

— Децата ви — каза детектив инспектор Уилард Дрю, като едва откъсна очи от гърдите на Трейси, съблазнително поприкрити от дантелен сутиен „Ла Перла“.

За толкова слаба жена, лейди Хенли бе забележително надарена и явно ѝ бе трудно да задържи робата си затворена.

— Заминали са за уикенда ли?

Красивото ѝ лице се помрачи.

— Нямаме деца. По моя вина. Не можах да забременея.

Инспектор Дрю се изчерви.

— О, съжалявам. Видях стаите горе и предположих...

Трейси сви рамене.

— Няма проблеми. Защо да не предположите? Имате ли други въпроси?

— Само един.

Тя вече се бе проявила като изключително полезна, давайки му подробно описание на откраднатите бижута. Лейди Хенли знаеше

доста за бижута, карати, чистота на камъните, а също така и за нападателя си. Бил маскиран по време на нападението и не видяла лицето му, но го описа като як и набит, с белег на лявата ръка, дебел глас и „странен акцент“, който не можеше да определи точно. Като се имаше предвид изпитанието, през което бе преминала, помнеше доста неща. И бе напълно сигурна, че никога преди не е срещала нападателя си.

— Този въпрос може да ви затрудни — нежно каза инспектор Дрю, — но знаете ли дали съпругът ви е имал врагове? Някой, който може да го е мразил?

Трейси се засмя гръмко с неприличния смях на барманка и инспекторът си помисли, че вероятно е било адски забавно да си женен за нея. Преди няколко часа сър Пиърс Хенли сигурно се бе смятал за един от най-щастливите мъже на света.

— Само няколко хиляди. Съпругът ми имаше повече врагове от Хитлер, инспекторе.

Дрю се намръщи.

— Как така?

— Пиърс беше богат човек. Издигнал се съвсем сам. В брокерския и инвестиционния бизнес. Никой не обича брокерите. Нито типовете, които работят в кухнята им, нито партньорите им, нито конкурентите им, нито дори инвеститорите им, независимо колко пари печелят от тях. Жесток кучешки свят, инспекторе, а моят Пиърс беше свиреп доберман — гордо заяви Трейси. — Хората го мразеха. И това е само в бизнеса. Ако искате да навлезете в личното пространство, можем да говорим за типа, когото подлъга, за да купи тази къща, за продавача на коли, на когото никога не плати за астъна, тъй като не му хареса начинът, по който бедният човечец ме зяпаше, и за кого ли не още. После идват бившата му съпруга и бившата любовница. А може би дори и сегашната му любовница, ако е имал такава.

Инспектор Дрю не можеше да повярва, че някой, женен за Трейси Хенли, би потърсил сексуално удоволствие другаде. Според показанията й тя бе на трийсет и две години, но изглеждаше десет години по-млада.

— Пиърс имаше цяла армия от врагове — продължи Трейси. — Но само един истински приятел.

— Така ли? Кой?

— Аз.

За първи път тази нощ Трейси Хенли избухна в сълзи.

---

[1] Американски художник, главна фигура в абстрактния експресионизъм. — Б.пр. [↑](#)

[2] Презрително название на хора от бедните работнически квартали в Лондон. — Б.пр. [↑](#)

8.

Дани Макгуайър вдигна очи от папката пред себе си с вид на човек, видял призрак. От двайсет минути четеше вгълбено, потънал в мълчание.

— Как чухте за този случай?

Мат Дейли сви рамене.

— Прочетох за него в интернет. Интересувах се от случая на Джейкс и... ами, натъкнах се на този. Убийството на сър Хенли било голяма работа в Англия. Пресата определено се позабавлявала с него.

— Какъв точно е интересът ви в случая „Джейкс“, господин Дейли? — попита Дани. — Никога не споменахте това в имейлите си.

— Писател съм. Вълнувам се от въпроси без отговор.

Дани присви очи подозрително.

— Журналист ли сте?

— Не, не. Пиша сценарии. Най-вече за телевизионни комедии.

Дани го изгледа изненадано и кимна към папката.

— Тук няма много смешни неща.

— Така е — съгласи се Мат. — Но имам и лична връзка. Андрю Джейкс беше мой баща.

Дани се втрещи. Андрю Джейкс беше ли имал деца? Нужни му бяха няколко секунди да размърда паметта си. Точно така. Джейкс бе имал първа съпруга, десетилетия преди да срещне Анджела. Един от младшите членове на екипа на Дани бе отишъл да провери тази следа, но очевидно я бе сметнал за незначителна.

— Не го познавах — обясни Мат. — Джейкс и майка ми се развели, когато съм бил на две години. Доведеният ми баща ме осинови и отгледа мен и сестра ми Клеър. Но биологично съм Джейкс. Виждате ли някаква семейна прилика?

Образът на почти отрязаната побеляла глава на Андрю Джейкс, полюляваща се на врата му, пробяга пред очите на Дани. Той потръпна.

— Всъщност не.

— Когато научих, че баща ми е бил убит, ме завладя силно любопитство. А след като се зарових в случая, направо бе обзе мания

— ухили се Мат. — Знаете как човек може да се пристрасти към неразрешена загадка.

— Знам — призна Дани.

„Знам и колко е болезнено — помисли си. — Този тип изглежда готин, но е въодушевен като лабрадор, на когото са подхвърлили пръчка. Нямаше да е толкова щастлив, ако беше видял кървавата касапница в спалнята. Завързаните заедно тела. Увисналата глава на Джейкс, която едва се държеше за врата му.“

— Когато прочетох за Хенли, се опитах да се свържа с вас, но тогава научих, че сте напуснали Ел Ей. Опитах да поговоря директно със Скотланд Ярд, но те не бяха особено услужливи. Не желаеха да говорят с някакъв си откачен американски писател, точно като колегите си от полицията в Ел Ей.

Мат Дейли се усмихна отново и Дани забеляза колко мило и открито бе лицето му.

— Вие ченгетата определено знаете как да замълчите, когато работата се оплеска.

Вярно е, помисли си Дани, като си припомни собствените си години, прекарани в безплодни издирвания, и безкрайните молби за помощ, които останаха неудовлетворени, преди да се запише в Интерпол. Сега това му изглеждаше като някакъв минал живот.

— Както и да е, беше ми нужно известно време, за да ви открия. Не можах да повярвам, когато научих, че работите в Интерпол. И дори сте в състояние да ми помогнете.

Дани Макгуайър се намръщи.

— Да не прибързваме. Съгласен съм, че двата случая са сходни. Но за да се намеси отделът ми и Интерпол да одобри участието на ЕРИ, трябва да получим молба от член на полицията на дадената страна.

Мат се наведе напред развълнувано.

— Не говорим за „сходни“ случаи. Тези престъпления са абсолютно еднакви. И двете жертви са стари богати мъже, женени за много по-млади жени. И двете съпруги били пребити и изнасилени. И двете изчезнали след нападенията в удобно кратко време. И двете наследства били дарени на благотворителни организации. Никакви присъди. Никакви следи.

Дани Макгуайър усети как сърцето му заби по-ускорено.

— Дори и така да е — промърмори той немощно, — все пак може да става дума за съвпадение.

— Да бе! Престъпникът дори е използвал същия възел, за да завърже жертвите си една към друга.

Дани Макгуайър стисна главата си. Не бе възможно. Не и след десет години.

— Слушай, знам, че трябва да спазваш процедурите — каза фамилиарно Мат Дейли. — Но този маниак все още е някъде навън. Всъщност — заяви той решително, изигравайки последния си коз, — той е във Франция.

— Какво искаш да кажеш? — рязко попита Дани. — Откъде можеш да знаеш подобно нещо?

Мат Дейли се облегна назад.

— Две думи — самоуверено заяви той. — Дидие Анжу.

9.

Сен Тропе, Франция, 2005

Люсиен Дефорж вървеше по улица „Мираж“ с пружинираща походка. Животът беше хубав. Беше великолепен пролетен ден в Сен Тропе и предстоящото лято се забелязваше навсякъде. От всяка страна на пътя край плажа до прочутия клуб „55“ яркорозови пъпки украсяваха лавровите храсти и фонтани от цветя се изсипваха над варосаните огради на къщите. Люсиен често се впечатляваше от белите огради. Струваше му се абсурдно подобни скромни огради да заобикалят толкова луксозни палати.

Люсиен отиваше към един от тези дворци, смятан от жителите на Сен Тропе за най-величествения: вила „Рай“.

Ужасно име, помисли си Люсиен. Вулгарно. Но пък какво можеше да очаква човек от бивша попзвезда, уличен гамен от Марсилия, постигнал невероятен успех? Определено не можеше да очаква изискан вкус.

Вила „Рай“ бе собственост на един от клиентите на Люсиен. Един от най-важните му и доходоносни клиенти. Наистина, не бе лесно да се разправяш с него. Продължаващите му приятелства с членове на организираната престъпност, с които бе израснал, смотани марсилски мафиоти с вкус към рекета, измамата и още по-лоши неща, бяха създавали доста главоболия на Люсиен през годините, както и пълната неспособност на клиента му да си държи члена в гащите. Но пък Люсиен Дефорж бе адвокат по разводите, а ако собственикът на вила „Рай“ знаеше нещо, то бе как да се развежда често, скъпо и шумно.

Докато пиеше сутрешното си кафе в „Горилата“, Люсиен се засмя на глас, когато осъзна, че е забравил точно колко пъти клиентът му се е развеждал. Дали бяха четири или пет? Или този щеше да е петият? Люсиен изкарваше такива страхотни мангизи от тях, че не им помнеше броя. Бог да благослови любовта!

Докато вкарваше познатия код в домофона на портата, Люсиен се зачуди как да удължи процедурите по развода. Клиентът му бе женен

за настоящата си съпруга едва от няколко месеца, така че делото нямаше да е доходоносно като някое от предишните. Ех, ако дъртият козел ѝ бе направил дете! Тогава щеше да е страхотно. Но когато портата се отвори и кристалносиньото Средиземно море проблесна пред него като лазурна мечта, Люсиен си напомни, че не трябва да е прекалено алчен.

Важното бе, че Дидие Анжу искаше да се разведе.

Отново!

Щеше да е чудесен ден.

Бракът започна много добре. А това бе доста странно, като се имаше предвид, че останалите бракове на Дидие Анжу бяха започнали адски зле.

Първа беше Люсил. А, да, красивата Люсил! Колко силно я желаше! Как копнееше за нея! По онова време Дидие беше на двайсет и участваше в първия си филм „Под чаршафите“, точно където и искаше да се озове с Люсил Камю. Люсил беше на четиридесет и четири, омъжена, и играеше майката на Дидие във филма. Режисьорът я бе молил на колене да приеме ролята. Той винаги си бе паднал по нея.

И вероятно заради това се бе оженил за нея.

През 1951-ва Жан Камю беше най-могъщият човек във френското кино. Беше парижкият Уолт Дисни, Луис Майер от Стария свят, човек, който можеше да създаде или провали кариерата на млад актьор само с поклащане на лъскавата си плешива глава или с помръдване на посивелите си мустаци. Жан Камю лично избра Дидие Анжу за главната мъжка роля в „Под чаршафите“, като извади хубавото мургаво момче с черна коса и още по-тъмни очи от пълната неизвестност и го набути във вълшебен свят на слава и пари, лимузини и лукс... и Люсил.

Когато се връщаше назад във времето, Дидие се утешаваше с факта, че всъщност просто не бе имал избор. Люсил Камю беше богиня, а тялото ѝ — святилище, което молеше, не, настояваше, да бъде боготворено. Закръглените майчински гърди, неприлично дебелите устни, винаги леко отворени, съблазняващи, подканящи... Дидие Анжу не можеше да не свали Люсил Камю.

Разбира се, ако ставаше дума само за свалката, нещата нямаше да се оплескат така страхотно. За съжаление три седмици след началото на връзката им Люсил забременя.

— Не разбирам проблема — защити се обърканият Дидие, като приклепна, за да избегне поредната чиния, които Люсил метна към главата му. — Скъпа, моля те. Просто кажи, че детето е от Жан. Кой ще знае?

— Всеки ще знае, кретен такъв! Жан е стерилен!

— Ох.

— Да. Ох.

— Ами тогава просто трябва да се отървеш от бебето.

Люсил се ужаси.

— Аборт? Какво си мислиш за мен? Че съм чудовище?

— Но, скъпа, бъди практична.

— Никога! Не, Дидие! Има само едно разрешение. Трябва да се ожениш за мен.

Разводът на семейство Камю бе най-вълнуващата клюка в Кан тази година. Бременната Люсил Камю се омъжи за младия си любовник и в продължение на няколко прекрасни месеца Дидие бе страшно известен. Но после бебето почина, Жан Камю прибра съсипаната от скръб Люсил и вратите на филмовото общество се затвориха зад тях. През следващите осем години, до смъртта на Жан, Дидие Анжу не можа да се уреди дори с някоя евтина реклама на прах за пране. На двайсет и три години бе извън играта.

Чак когато навърши трийсет, нещата започнаха да се оправят. Дидие се ожени за втората си съпруга, Елен Марсо, красива и невинна богата наследница от Тулуза. Елен беше девствена и отказа да спи с Дидие, преди да се оженят. Това го уреждаше идеално. Той чукаше коя ли не, докато бяха сгодени, и очакваше с нетърпение деня, когато щеше да притежава тясното котенце на Елен и дебелата ѝ банкова сметка. Кой можеше да иска повече?

Сватбата беше най-щастливият ден в живота на Дидие. Когато се спусна нощта, младоженците се уединиха в брачното си легло и Дидие откри защо булката му бе отказвала да спи с него. Очевидно горката Елен имаше гротескно деформирани гениталии, тайна, която бе пазила от рождението си. Цялата преструвка с невинността и страха от секс бе само номер. Кучката го бе хванала в капан!

Бракът им бе скапан от самото начало, но Дидие остана с Елен цели пет години. Естествено, непрестанно ѝ изневеряваше и харчеше парите ѝ щедро, за да продуцира филми, в които той бе звездата. Елен знаеше какво прави съпругът ѝ, но въпреки това го обичаше безумно. Дидие имаше този ефект върху жените. Всеки ден Елен се молеше той да види светлината и да отвърне на любовта ѝ, но това никога не се случи. На трийсет и пет години, прочут за втори път в живота си и богат за първи, Дидие Анжу най-после се разведе с Елен Марсо.

След това дойде Паскал, друга богата наследница, която го направи още по-богат и му роди двама синове. Единственото ѝ прегрешение бе, че не гледаше снизходително на любовните му истории.

Една от тези извънбрачни връзки бе Камил, която стана четвъртата госпожа Анжу в годината, когато Дидие навърши петдесет. Трийсет години по-млада от него, зашеметяващо красива, тя бе прочута манекенка. Камил му напомняше за самия него като млад. Съвършена физически, абсолютна егоистка, амбициозна, незадоволима. Бяха идеална двойка. Но след три години семеен живот Камил преспа с непълнолетния син на Дидие, Люк. С помощта на Люсиен Дефорж Дидие изрита и двамата без стотинка и се зарече никога вече да не се жени.

Оттегли се в Сен Тропе, където се превърна в легенда със суетата си, най-вече с огромната си колекция перуки, съхранявани в специална стая във вила „Рай“ за изумление на руските проститутки, които редовно затопляха леглото му. Никой, най-малко адвокатът му, очакваше Дидие Анжу да се ожени отново.

Но внезапно преди четири месеца дъртият козел направи точно това — ожени се тайно за руския, за която никой от приятелите му не беше чувал. Името ѝ беше Ирина Минченко и всички предполагаха, че е една от проститутките му, която някак си бе успяла да го подлъже да се ожени за нея.

Но всички грешаха. Прехвърлила трийсетте, аристократична и образована, Ирина беше от богато семейство. Но дори да беше бедна, бе прекалено красива и умна, за да е проститутка. От деня, когато се запознаха на купон в Раматуел, Дидие бе лудо влюбен в нея.

Той заведе новата си съпруга на меден месец в Таити, където отседнаха в уединена вила на брега. За първи път в живота си Дидие

Анжу не искаше да бъде следен от медиите. Сподели с Люсиен, когото вече смяташе за близък приятел, че „Ирина е прекалено скъпоценна, за да яделя със света, а когато някой се зазяпа в нея, просто ми се иска да го убия. Направо съм луд по нея!“.

Е, колкото и да бе луд, вече е свършено, помисли си Люсиен, като се качи на задната тераса на вилата. Само две седмици след медения месец Дидие Анжу му се обади побеснял от ярост.

— Искam развод! — изкрещя той по телефона. — И искам да съсипя тази кучка! Няма да ѝ дам и една шибана стотинка!

Това беше снощи. Дано Дидие да бе в по-добро настроение тази сутрин. Беше прекалено рано за крясъци.

За съжаление, когато Люсиен Дефорж влезе през френските прозорци във всекидневната, крясъците бяха оглушителни. Но не Дидие бе виновен за тях.

Самият Люсиен пицеше.

10.

Дани Макгуайър се вторачи продължително в Мат Дейли. Или по-точно, вторачи се в празното пространство. Обнадежденото симпатично лице на Мат просто случайно бе пред очите му.

Разбира се, Дани знаеше за убийството на Дидие Анжу. Като всички останали във Франция и той бе чул за него по телевизията и бе прочел новините във вестниците. Всички, от „Монд“ до „Фигаро“, бяха публикували истории за бурното романтично минало на Анжу и размишляваха усърдно кой ли съпруг рогоносец или излъган кредитор е поръчал убийството на дъртия мръсник. Но не бяха написали почти нищо за последната съпруга на звездата, с изключение на това, че е руския, завърнала се в родната си страна след убийството. Дани никога не бе чул абсолютно нищо за изнасилване и го сподели с Мат Дейли.

— Никога не е подадено официално оплакване — съгласи се Мат. — Но в блоговете се носят слухове, че госпожа Анжу била изнасилена от убиеца, а типът, който се озовал първи на местопрестъплението, намерил нея и съпруга ѝ завързани един за друг. Проблемът е, че вдовицата отново не е наоколо, за да бъде разпитана. Изчезнала е.

— Все пак се е върнала у дома в Русия. Не е изчезнала като останалите.

Мат сви рамене.

— Така твърдят вестниците. Но кой знае каква е истината? Полицията там е толкова корумпирана, че в сравнение с нея кметството в Чикаго прилича на Корпуса на мира.

Дани се засмя. Но смехът му бе мрачен и изпълнен с лоши предчувствия. Ако убиецът на Андрю Джейкс наистина бе все още навън и повтаряше кошмарните си престъпления, тогава убийствата на още двама невинни мъже лежаха на съвестта на Дани Макгуайър. Ами вдовиците? Красивите млади жени, удобно изчезнали само седмици след убийствата? Ако и те бяха мъртви, значи по ръцете му имаше още повече кръв. Този тип, това животно сигурно ставаше по-самоуверено

след всеки удар. Дани не можеше просто да седи спокойно и да не прави нищо, да го остави да нападне отново. От друга страна, това, което бе казал на Мат Дейли, бе вярно. Спираше го не само нежеланието да отваря стари рани и да разстройва Селин. Ако местната полиция не поискаше помощта на Интерпол, ръцете му официално бяха завързани.

— Не можем да сме сигурни, че е същият човек — каза той на Мат Дейли. — Не знам за сър Пиърс Хенли, но Дидие Анжу имаше доста врагове, които искаха смъртта му.

— Съгласен съм, че не можем да сме сигурни — развълнувано отвърна Мат. — Затова трябва да отворим случая. Или да започнем нов и да разгледаме трите убийства заедно. Има адски много неща, които не знаем. Но съм абсолютно убеден, че става дума за същия жесток откаченик. Някак чувствам, че се приближаваме към него.

„Вече ме използва. Приема, че ще участвам“, помисли си Дани.

— Ще звънна в Скотланд Ярд и в местната френска полиция и ще видя какво мога да открия. Но не обещавам нищо.

Ако Мат бе разочарован, скри го доста добре.

— Разбирам — кимна той. — Знам, че вероятно ще ти прозвучи странно, като се има предвид, че баща ми е изоставил мен и сестра ми, но искам убиецът да получи справедливост. Реших, че ако разполагаш с тази информация, вероятно би могъл да помогнеш.

— Какво ще правиш сега? — попита Дани. — В Щатите ли се връщаш?

Мат го зяпна изумено.

— Да се върна в Щатите? Не, разбира се. Защо да го правя? Както вече ти казах, убеден съм, че убиецът е тук, във Франция. В шест часа довечера отлитам за Ница. Към десет трябва да пристигна в Сен Тропе.

— Внимавай — предупреди го Дани. — Ако мафията е замесена в убийството на Дидие Анжу, може да се изложиш на опасност.

— Не вярваш наистина, че е мафиотски удар, нали? Стига де. Това е просто ленива детективска работа, пътят на най-малкото съпротивление.

— Не знам — сви рамене Дани. — В този момент не знам нищо определено, нито пък ти, Дейли. Ключките не са достатъчни за отваряне на стар случай. А дори да си прав и трите убийства да са свързани...

— А те са. Сам виждаш, че са.

— Местната френска полиция не се отнася мило с аутсайдери, които се бъркат в следствията им. Особено ако са американци.

Мат вдигна ръце с невинно изражение.

— Не се тревожи за мен — ухили се той. — Ще ги очаровам.

По-късно следобед, в чакалнята на летището в Лион, Мат Дейли изпробва своя чар върху жена си.

— Ще остана още една седмица, скъпа, най-много десет дни. Ще ти донеса някои хубавини от „Шанел“. Какво ще кажеш?

— Не искам хубавини! — изрева Радел. — Искam нашия дял от парите! Не осъзнаваш ли, че всеки ден, в който те няма, шибаните благотворителни организации харчат нашите пари? Не мога да се боря сама, Мат, и не мога да се боря без пари. Във вторник имаме среща с адвокатите в Бевърли Хилс. Очаквам да си там.

— Но, скъпа, убийството на Анжу...

— Няма да плати сметките ни — рязко го прекъсна Радел. — Говоря сериозно, Мат. Или се прибери преди вторник, или изобщо не си прави труда да се прибираш.

В другия край на града, в дома си със Селин, Дани Макгуайър лежеше проснат на леглото, потънал в блаженство след секса.

— Как мина днес? — попита го жена му. — Срещата с американеца? Преследвачът ти? Какво искаше от теб?

— Хм? А, нищо — изсумтя Дани, като се протегна и погали гърдата ѝ. — Той е някакъв тип от телевизията, който прави документален филм за полицията в Ел Ей. Не е важно.

За първи път Дани излъга жена си. Чувството за вина накара стомаха му да се свие.

През нощта, докато Селин Макгуайър спеше дълбоко, Дани лежеше буден и мислеше за прекрасното лице на Анджеа Джейкс.

11.

Мат Дейли се загледа през прозореца на средновековния замък на Елен Марсо и изпита чувството, че е попаднал в приказка. И не само заради къщата. Целият град Из бе вълшебен. Абсурдно красиво градче, кацнало на горист хълм, на около трийсет километра от Монте Карло. Уолт Дисни не би могъл да нарисува мястото по-интересно, с неговите кулички и куполи, извити улички, застлани с павеа, газови фенери и цветни лехи, и старинни интересни къщи. Великолепно е, помисли си Мат. Готов декор за „Красавицата и звярът“.

Преди двацет години Елен Марсо щеше да подхожда идеално за ролята на Бел. Дори сега, макар и навършила петдесет, бившата съпруга на Дидие Анжу беше изключително привлекателна жена. Със слабото си тяло, фини черти и блестящи смарагдовозелени очи, Елен все още караше мъжете да се обръщат след нея. Разбира се, всички в Из бяха чували слуха, че Елен е деформирана „там долу“. Но това не ѝ бе попречило да хване още двама съпрузи след Дидие, и двамата богати. Само мебелите в тази стая сигурно струваха шестцифрена сума.

— Съжалявам, че не мога да ви помогна повече, господин Дейли — каза Елен на съвършен английски. — Но не поддържам връзка с Дидие от много години. Прочетох за смъртта му във вестника, също като всички други.

Мат въздъхна. За ярост на Ракел той бе в Южна Франция вече девет дни и страхотно се нуждаеше от следа. Каквато и да е.

Мат отпи от чая с лимон.

— В лоши отношения ли се разделихте?

— Дидие ме заряза, господин Дейли. Веднага щом изхарчи и последната ми стотинка.

— Разбирам. Значи се разделихте в лоши отношения.

Елен се усмихна.

— Разведохме се, господин Дейли. Мога да призная, че по онова време Дидие не беше от приятелите, на които изпращах коледни картички. Но не съм от хората, които имат зъб на някого в

продължение на години. Мина доста време. Омъжих се отново. Съжалих, когато чух какво се е случило с Дидие. Никой не заслужава да загине по този начин.

Един поглед към лицето на Елен Марсо показва на Мат, че жената говореше искрено. Тя не бе желала смъртта на Дидие Анжу и очевидно нямаше нищо общо с убийството му. С останалите бивши съпруги историята бе същата. Мат бе открил всяка една от тях. Люсил Камю вече бе осемдесетгодишна старица и едва успяваше да си припомни собственото си име. Определено не би могла да планира убийството на човек, когото не бе виждала от десетки години. Паскал Анжу се бе омъжила за гръцки милиардер и бе прекалено богата, за да ѝ пука за Дидие. Камил, четвъртата госпожа Анжу, все още живееше щастливо с Люк, сина на Дидие, във ферма в Пиренеите. Стори му се искрено разстроена, когато Мат ѝ се обади да я разпитва за убийството на бившия ѝ съпруг.

Самият Мат не вярваше много в теорията за освирепялата и готова на убийство бивша съпруга. Изглеждаше му също така неубедителна, както връзките с мафията, която ченгетата проучваха. Беше сигурен, че човекът, убил баща му и сър Пиърс Хенли, бе приключил живота и на Дидие Анжу. Но Дани Макгуайър беше прав. Нуждаеше се от нещо по-сериозно от догадки, за да изгради случай или дори да направи документален филм. Трябваше да проучи всяка подробност.

Разбира се, бившата съпруга на Анжу, с която наистина искаше да говори, бе неуловима. Полицията твърдеше, че Ирина Анжу се бе завърнала у дома в Русия, но никой не знаеше къде точно бе отишла, кое бе семейството ѝ, нито каквото и да било друго за нея. Всички въпроси на Мат за Ирина бяха посрещнати с отегчени гримаси от страна на ченгетата в Сен Тропе и малкото местни жители, които някога я бяха срещали. Само един човек бе склонен да говори с него за Ирина Анжу. След като се сбогува с Елен, Мат тръгна да се види с него.

Разположено наред оживеното пристанище на Сен Тропе, кафене „Горила“ бе мястото, където да видиш някого и да те видят. Като отпива от сутрешното си кафе, докато суперлюксоznите яхти

отплаваха, и зяпа прочутите им собственици, които излизаха на палубата, издокарани в копринени ризи „Кавали“ и бикини „Ерес“, човек почти можеше да си представи, че е един от тях. Привилегирован. Златен. Недосегаем. И всичко това само срещу цената на едно кафе с мляко и един час, прекаран на неудобните ратанови столове, от които задната страна на бедрата ти заприличваше на решетка.

Люсиен Дефорж позна Мат Дейли веднага. Не защото се бяха виждали преди, а тъй като Мат притежаваше въодушевления, доверчив идиотски вид, типичен за не пътувалите американци. Колко е странно, че народ, мразен в много страни, има такава вяра в благосклонността на хората, помисли си Люсиен.

— Господин Дейли.

— Господин Дефорж. Благодаря ви, че се съгласихте да се видите с мен.

Люсиен Дефорж се бе чудил дали да приеме днешната среща. Нямаше нищо общо с полицията, откакто те пренебрегнаха информацията му, че Ирина Анжу е изнасилена. Тъпият детектив, който отговаряше за случая, му бе обяснил, че не могат да се занимават с повече от едно престъпление в дадения момент, и изобщо не си направи труда да вземе показанията му. Ако жената не бе съобщила за изнасилването, а тя очевидно не го бе направила, тогава то не съществуваше официално. По-малко работа, по-малко документация и всички бяха щастливи.

Всички, с изключение на Люсиен Дефорж, който все още имаше кошмари от видяното във вила „Рай“ в онази ужасна сутрин. Кръвта по стените, мокета и канапетата. Зловещите рани по врата и лицето на Дидие. Голата, обезобразена Ирина, завързана за трупа на съпруга си. Честно казано, той вече не искаше да говори по въпроса нито с упорития млад американец, нито с когото и да било друг. Но накрая любопитството му надделя. Мат Дейли твърдеше, че баща му бил убит по същия садистичен начин като Дидие. И в онзи случай имало изнасилване и Дейли изглеждаше убеден, че между двете убийства има връзка. Толкова убеден, че бе зарязал работата си и бе пропътувал половината свят, за да я открие.

— Не знам дали ще мога да ви помогна много — призна Люсиен.

— Е, със сигурност ще ми окажете повече помощ от ченгетата — отбеляза Мат. — Тези типове никак не се интересуват от работата си.

Лицето на Люсиен Дефорж помрачня.

— Те се провалиха в този случай. Убиецът изчезна, а те не знаят нищо. Ние французите не обичаме да ни напомнят за провалите ни. Особено американците. Как мога да ви помогна?

Мат извади химикалка и бележник. Като повечето писатели, той носеше химикалка и бележник навсякъде, в случай че види или чуе нещо смешно, което би могъл да използва в работата си. Разследването на убийство не приличаше на писането на комедии, но все пак изискваше безукорно внимание към подробностите.

— Искам да знам за Ирина.

— Какво точно? Казах на полицията, че тя бе изнасилена. Горкото момиче имаше синини по гърдите и бедрата си и белези от душене по врата си. Беше в истерия, когато я намерих. Но никой не се интересува от това.

— Аз се интересувам — опроверга го Мат. — Трябва да науча коя всъщност е била тя. Коя е в момента. Възнамерявали са да се разведат, нали?

Дефорж кимна.

— Отношенията им много лоши ли бяха?

— Предполагам, че да.

— Имам предвид, че никоя от бившите съпруги на Дидие не е искала смъртта му. А Ирина?

Люсиен Дефорж отпи от кафето си.

— Аз съм адвокат по разводите, господин Дейли. Опитът ми показва, че повечето жени желаят смъртта на мъжа си в даден момент. Но мога да ви кажа нещо, в което съм напълно убеден. Ирина Анжу няма нищо общо с убийството на съпруга си. Изнасилването... страданието й... — Адвокатът поклати глава, сякаш се опитваше да пропъди спомена. — Този човек, това животно, той не е нормален. Луд е. Абсолютно откачен.

Мат забеляза зачервеното лице на адвоката и го изчака да се успокои.

— Дидие искаше да се разведе. Затова отидох във вилата в онзи ден — да обсъдим развода. Беше ядосан на Ирина за нещо, но така и не научих за какво.

— Знаете ли нещо за произхода ѝ?

Люсиен Дефорж поклати глава отрицателно.

— Не. Беше руския, нова в областта. Не я бях виждал до онзи ден. Бракът им изненада всички. Но чух, че имала собствено богатство. Не се нуждаела от парите на Дидие. За разлика от други хора. Дидие Анжу поддържаше връзки с доста съмнителни типове. Беше дори приятел с някои от старшите мафиоти в Марсилия.

— И аз чух същото.

— Тези типове не си поплюват. Ако Дидие е вбесил някого от тях с нещо, повече от способни са да го убият и да изнасят жена му. Те са животни.

Красива тъмнокоса келнерка дойде да вземе поръчката на Мат и се усмихна кокетно на разваления му френски.

— Харесва ви — отбеляза Люсиен, когато момичето се отдалечи, полюлявайки бедра съблазнително.

— Наистина ли?

Мат се завъртя и се вторачи в младата жена, като мрачно опипа халката си.

— Защо не я поканите на среща?

— Не мога. Женен съм.

Това развесели страхотно французина.

— Е, и? — изсмя се той. — Аз съм диабетик, но все пак ям сладолед.

Чудесен лаф. В друг случай Мат веднага би си го записал. Но сега върна разговора към убийството.

— Какво мислите, че е станало с Ирина? Вдовиците в другите два случая са изчезнали скоро след нападенията и никога вече не са били видени.

Люсиен сви рамене.

— Не съм изненадан. Предполагам, че са искали да оставят кошмара зад себе си и да започнат живота си отново. Не можете да вините Ирина Анжу, че е напуснала Франция.

Мат се намръщи.

— Да, но вие можете да я вините. Можете да кажете, че е взела парите и е изчезнала.

Люсиен Дефорж го изглежда изненадано.

— О, не. Категорично не мога да я обвиня в това. Дидие не беше толкова богат, колкото хората си мислеха. След четири развода малко мъже са истински богати. Но преди Ирина да замине, тя опразни общата им сметка и дари всичко за благотворителност.

Мат настръхна.

— Сигурен ли сте в това?

— Абсолютно — увери го Люсиен. — Мисля, че организацията се наричаше „Лицето на света“. Оперират деца, родени с малформации. Помагат на децата.

12.

Дани Макгуайър забърза по пътеката за тичане с надеждата, че болката в краката щеше да го разсее. Не се получи.

В средата на Интерпол имаше идеално оборудван фитнес, но Дани предпочиташе да посещава „Спорт Витес“ на „Рю де ла Пе“. Отчасти защото имаше нужда да се отдалечи от останалите служители на Интерпол от време на време. Макар да обичаше работата си начело на ЕРИ, самата организация беше бюрокраична и вгълбена в себе си. Но най-вече защото всички пътеки в клуба гледаха към гигантските прозорци и движението долу му напомняше за Ел Ей. Дани обичаше Франция, по-бавния ритъм на живот, историята, архитектурата, храната. Но понякога Съединените щати му липсваха силно, заедно с футбола в понеделник вечер и подлутените крилца. Срещата му с Мат Дейли го настрои адски носталгично.

Дани Макгуайър хареса Мат Дейли. Хареса откровеността му, чувството му за хумор, упоритостта му. Но му се искаше Мат никога да не го бе откривал.

От секундата, когато Мат влезе в кабинета му, Дани не бе мислил за нищо друго, освен за убийството на Джейкс и очевидно свързаните с него други два случая. След като Мат му звънна развълнуван от Сен Тропе и му съобщи, че Ирина Анжу също оставила парите на мъжа си на благотворителна организация за деца, той накрая реши да поговори с началниците си.

— Браковете на стари мъже с много млади жени, изнасилванията, зверските убийства, завързването на жертвите заедно говорят за един и същ метод на действие. А фактът, че трите вдовици са изчезнали и са дарили парите си на благотворителни организации за деца... ами просто трябва да проверим какво точно става, нали, господине?

Директор Анри Фреъм примигна равнодушно. Дебелото му лице бе абсолютно безизразно. В средата на шейсетте години, напълно плешив и с огромен корем, който можеше да изглежда разсмиващ на по-симпатичен мъж, Анри Фреъм бе всичко, което Дани мразеше в

Интерпол: неотстъпчив, упорит и адски твърдоглав. Но пък бе учудващо интелигентен и решаваше проблемите с първокласна логика. Ала не за това се бе издигнал до върха в Интерпол. Беше го постигнал с кошмарно бюрократично придържане към правилата.

— Коя страна членка е изисквала помощта ни? — попита той Дани. — Не си спомням да съм виждал подобна молба на бюрото си.

— Не, господине. Няма молби. Получих информацията от личен източник.

Директор Фремьо повдигна вежди.

— Личен източник?

— Да, господине.

— Господин Макгуайър, надали трябва да ви напомням, че Интерпол не е като останалите законови агенции. Целта ни е да действваме като връзка между полициите в страните членки и да им осигуряваме помощ в контактите и базите данни.

Дани въздъхна.

— Да, господине, чел съм ръководството. Но ако този убиец е навън, готов да нападне отново, тогава не е ли наш дълг да действаме?

— Не. Задълженията ни са ясни: да действаме като връзка между полициите в страните членки и да им осигуряваме помощ в контактите и базите данни, когато те изискат съдействието ни. Получили ли сме такава молба във връзка с тези престъпления?

Дани изпита чувството, че говори със стената.

Същата история се повтори и в Скотланд Ярд. Главен инспектор Уилард Дрю бе редови детектив, когато работеше по убийството на сър Хенли. Той отговори на телефонното обаждане на Дани с арктическа студенина.

Да, Трейси Хенли напуснала страната. Не, властите не знаеха къде се намира сега, но и не подозираха убийство. Не, никой не бе обвинен в убийството на сър Хенли, въпреки разпитите на над осемдесет възможни заподозрени. Не, главен инспектор Дрю изобщо нямаше желание да отвори случая отново, защото „някаква незначителна френска звезда бил убит от местните мафиоти“.

Дани разбираше враждебността на инспектор Дрю. Той самият се бе чувствал по същия начин, след като убиецът на Андрю Джейкс се отърва безнаказано. Провалът те измъчва като открита рана, в която е посипана сол.

Френската полиция се прояви още по-зле. Минаха дни, преди да отговорят на обаждането на Дани, а после се изсмяха на идеята му за връзка между убийствата. Обясниха му, че уликите на Мат Дейли били „косвени в най-добрия случай“. Никой не желал да се занимава със случая, да сваля капака от ужасния съд, пълен с кървища и жестокости. Звукът от всеобщото измиване на ръце из целия свят бе оглушителен.

По гърба на Дани потече обилна пот, докато краката му се оттласкваха от движещата се гумена пътека. Тичаше упорито, но все пак не успя да прогони съмненията от душата си. Да, френските ченгета бяха мързеливи, а английските — готови да се отбраняват заради провала си. Но дали бяха и прави? Много неща в трите убийства не съвпадаха. Базата данни на Интерпол бе най-голямата и най-съвършената в света и в нея се съхраняваха отпечатыци и снимки, списъци на издирвани престъпници, резултати от ДНК проби и пътнически документи. Имаха над дванайсет милиона досиета. Но след изтощително проучване Дани не откри други престъпления, които да приличат на убийствата на Джейкс, Хенли и Анжу. Ако наистина убиецът бе същият, защо изчакваше толкова време между престъпленията? И защо избираше толкова отдалечени в географско отношение жертви? Почти всички серийни убийци, които Дани познаваше, си имаха област, където действаха, и се придържаха към нея. Професионалните убийци пътуваха много, но се съсредоточаваха върху мишените си, а не се мотаеха наоколо, за да изнасилват невинни свидетели.

Имаше и други разлики. Дидие Анжу и Андрю Джейкс бяха зверски наръгани с нож. Но пък сър Пиърс Хенли бе загинал от куршум в мозъка. От домовете на Хенли и Джейкс бяха откраднати бижута, но не и от вилата на Дидие Анжу, въпреки че той имаше сериозна колекция в шкафа в спалнята. Ами кражбата на миниатюрите от дома на Джейкс? Редки викториански миниатюри? Къде в мотива се вписваха пък те?

Изтощен, Дани намали скоростта, тръгна бавно и зачака сърцето му да се успокои. Мат Дейли бе на път обратно към Ел Ей. По някое време следващата седмица Дани трябваше да му звънне и да го уведоми за „напредъка“ по случая. Ама че шега. Не разполагаше с нищо, освен с числото три.

Три жертви. Андрю Джейкс, сър Пиърс Хенли, Дидие Анжу.

Три страни.

Три изчезнали съпруги. Анджела Джейкс, Трейси Хенли, Ирина Анжу.

Три.

Едва ли бе случаят на века.

Дани инстинктивно усещаше, че ключът към разрешаването на загадката бе в изнасилването на младите съпруги. Някъде зад тези престъпления се криеше женомразец. Жестоко, сексуално мотивирано чудовище.

Той се замисли за собствената си съпруга и го заля вълна от отвращение и погнуса, примесени със страх. Ако някога ѝ се случеше нещо, не знаеше какво щеше да прави. За милионен път се зачуди за съдбата на Анджела Джейкс и останалите жени, Трейси и Ирина. Дали бяха невредими и си живееха спокойно някъде, както ченгетата в Ел Ей, Лондон и Сен Тропе искаха да вярват? Или и те бяха мъртви и трите им обезобразени трупа гниеха в необозначени гробове, безмълвни жертви на този безмилостен и коварен убиец?

Мат Дейли отби на частния път към къщата си, нервен като тийнейджър на първа среща. Нямаше го от почти три седмици, най-дългия период на раздяла с Раquel, откакто се ожениха. Въпреки гнева ѝ, предизвикан от отказа му да се върне у дома за срещата с адвокатите преди седмица, Мат с изненада откри, че тя му липсваше. Раquel не му бе звъннала нито веднъж след последния им разговор и упорито отказваше да отговори на обажданията и имейлите му. Раздялата обаче му бе вдъхнала решителност да оправи брачните им отношения.

„Пренебрегнах я. Нищо чудно, че си губи времето в преследване на въображаемо буре със злато в кабинета на адвокатата си. И защо да не го прави, след като аз съм в службата по цял ден или летя по света в напразни опити да разреша убийствата?“ — кореше се сам.

Помисли си, че ако бе разрешил случая с помощта на Дани Макгуайър и бе успял да намери убиеца и да го закара в съда, Раquel отново щеше да се гордее с него. Тогава можеше да напише сценарий, да го продаде на престижно студио и да изкара многото пари, за които Раquel мечтаеше. Беше чудесна фантазия, но междувременно щеше да

му се наложи да прекарва повече време с жена си. И щеше да го направи. Вече си бе у дома и смяташе да оправи отношенията им.

Къщата бе тъмна, но Мат пропъди разочарованието си.

Още е рано. Тя скоро ще се прибере у дома.

Е, поне щеше да има достатъчно време да се изкъпе и преоблече след дългия полет. Седалките във втора класа на „Ер Франс“ очевидно бяха проектирани от джудже, страдащо от сколиоза, и Мат бе измъчван от остра болка в кръста.

Спалнята горе изглеждаше безукорно чиста и спретната, доказателство за дългите му седмици отсъствие. Мат метна куфара си на бледорозовата кувертюра и започна да се съблича. Едва тогава видя облежания на лампата плик. Името му бе написано отпред с решителния почерк на Ракел.

Стомахът на Мат се сви.

„Спри да мислиш за най-лошото — каза си. — Може да е картичка за добре дошъл.“

Но още докато отваряше плика, знаеше, че вътре няма да намери картичка.

Събуди го тропането. Беше оглушително. Лежеше на пода, а малка локвичка слюнка се бе събрала на пухкавия мокет пред лицето му. Първата му мисъл бе, че някой се опитва да разруши къщата му. Втората бе, че пожелаваше късмет на този някой.

Ракел се развеждаше с него. Беше я пропъдил и тя никога вече нямаше да се върне. В този момент малко неща му се струваха по-съблазнителни от това да бъде смазан до смърт от рушащата се къща, която навремето бе щастлив дом.

Бам! Бам! Бам!

Не, не беше стоманена топка за рушене. Юмрук. По вратата. Гневен юмрук.

— Отвори, Мат! Знам, че си вътре.

Гласът беше познат, но Мат не можа да определи на кого принадлежеше. Но пък след двете бутилки вино, придружени от остатъците в бутилка водка, Мат едва успяваше да управлява собствените си крака. Той колебливо вдигна глава от пода и се изправи на колене. Спалнята се завъртя около него и той повърна.

Бам! Бам! Бам!

— Идвам! Господи!

Мат се запрепъва надолу, стиснал парапета като паралитик. Всяка стъпка беше мъчение, но просто трябваше да спре шума. Той отвори предната врата.

— А! Ти си вдигала шума.

Клеър Майкълс сбърчи нос, когато вонята на алкохол я удари в лицето. Брат ѝ изглеждаше остарял с десет години.

— Ракел ме напусна — съобщи ѝ той.

— Знам — небрежно отвърна Клеър. — Отби се у нас, за да остави купчина неплатени сметки за теб, „в случай, че някога благоволиш да се завърнеш у дома“, както се изрази тя.

— Какво ще правя? — безнадеждно изхлипа Мат. — Обичам я, Клеър. Не мога да живея без нея.

— Глупости — изсумтя сестра му, бутна го и влезе в коридора. — Иди да се изкъпеш, а аз ще ти приготвя закуска. Можеш да ми разкажеш за Франция. А, Мат... Изпий кофа вода за уста, докато си в банята. Вонията като нещо, което е умряло преди две седмици.

Закуската на Клеър беше великолепна. Пресни палачинки с боровинки, орехи и кленов сироп, пушена съомга и огромна кана силно колумбийско кафе. Мат се почувства почти човек.

— Тя вече е подала молба за развод, което сигурно е олимпийски рекорд по бързина — мрачно сподели той с Клеър. — Иска половината от всичко.

— С изключение на сметките.

— С изключение на сметките. Които аз изобщо не мога да платя. Когато срежат кредитните ми карти, ще ѝ изпратя половинките — ухили се той. — Какво, по дяволите, ще правя?

Клеър започна да разчиства масата.

— Винаги можеш да се опиташ да поработиш. Нали разбираш, да си потърсиш работа? Става дума за нещо, като да ходиш в офис и да вършиш разни неща за другите хора, а те да ти плащат. Адски е модерно напоследък.

— Ха-ха — изсумтя Мат. — Имам си работа. Правя филми.

— Така ли? — саркастично повдигна вежди Клеър. — Разбирам, Ингмар Бергман. И как върви великата история? Франция оказа ли се онова, за което мечтаеше?

— Беше страхотно.

Очите на Мат се озариха за първи път тази сутрин. Той разказа на сестра си за срещата си с Дани Макгуайър и неочакваното развитие в случая с Дидие Анжу, как Ирина бе оставила всичките пари на мъжа на организация за детска благотворителност, точно както бяха постъпили и другите вдовици.

— Знам, че убиецът е същият, който е заклал баща ни. И съм почти сигурен, че и Макгуайър го знае, макар да не е склонен да обещава много.

Клеър се намръщи.

— Андрю Джейкс не беше нашият баща. Татко си беше нашият баща. Джейкс просто е бил донор на сперма.

Мат се стресна от гнева ѝ.

— Добре. Може и така да е. Но не е заслужавал никакъв психопат да му отреже главата и да се измъкне безнаказано.

— Може пък и да го е заслужавал — възрази Клеър докато зареждаше миялната. — Може да е бил гадно копеле. Може всичките убити да са били такива — добави тя и се обърна с лице към брат си. — Вече изгуби жена си, Мат. Мама ти е ядосана. Аз също. Разорен си. Не е ли време да се откажеш от това тичане за зелен хайвер и да си оправиш живота? Ако три полиции и Интерпол са се провалили в разкриването на тези убийства, какво те кара да мислиш, че ти ще се справиш?

— По-умен съм от тях — ухили се Мат и си спечели враждебен поглед от сестра си.

Знаеше, че Клеър е права. Трябваше да си намери добре платена работа, и то скоро, ако искаше да оцелее след развода и да запази покрива над главата си. Това нямаше да му попречи да работи и над документалния си филм и да поддържа връзка с Дани Макгуайър. Просто не можеше да позволи на неразрешените убийства да го поглъщат както досега.

Телефонът звънна. И двамата се вторачиха в него, като мислеха едно и също: Ракел.

— Запази спокойствие — предупреди го Клеър. — Не й крещи. И не плачи.

Мат вдигна слушалката с разтреперана ръка.

— Ало?

Гласът на Дани Макгуайър звучеше далечен и слаб, но вълнението му бе повече от очевидно.

— Стана още едно убийство. Снощи, в Хонконг.

— Нашият човек ли е?

— Същият метод на действие — отговори Дани. — Изнасилване, завързани заедно жертви. Убитият е възрастен мъж на име Майлс Баринг.

Мат замълча за миг. Нужни му бяха няколко секунди, за да осмисли новината. Убиецът не само беше някъде навън, но и ставаше все по-дързък и активен. От последното му престъпление бе изминала едва година, а сега той нападаше отново, макар и в другия край на света. Сякаш знаеше, че го наблюдава човек, който е сглобил парченцата от мозайката. *След десет дълги години той сега играе пред публика, помисли си Мат. Играе за мен.*

— Къде е вдовицата?

Въодушевлението в гласа на Дани Макгуайър не можеше да се събърка.

— Това е най-добрата част. Хонконгската полиция я пази. Звъннах на човека, който отговаря за случая, и му съобщих какво е станало с останалите съпруги. Лиза Баринг няма да изчезне никъде.

Мат затвори със замаян поглед.

— Кой беше? — попита Клеър. — Предполагам, че не е била Ракел, нали?

— А? Не — разсеяно отговори Мат. — Трябва да си събера багажа.

— Да си събереш багажа? — изумено се вторачи в него Клеър. — Матю! Не чу ли и дума от това, което ти казах?

Мат се приближи до сестра си и я целуна по бузата.

— Чух. И съм съгласен с всичко. Ти си абсолютно права и обещавам да си потърся работа веднага щом се върна от Азия. Междувременно, как си с времето? Можеш ли да ме закараш до летището?

ВТОРА ЧАСТ

13.

Хонконг не приличаше на нищо, което Мат Дейли бе виждал преди.

Той се смяташе за космополит. Не като Джеймс Бонд, разбира се. Никой не би могъл да го нарече изискан и опитен. В повечето дни за него бе успех да обуе два еднакви чорапа. Но пък и не беше момче от Средния запад, което никога не се е сблъсквало с други култури. Може да бе израснал в малко градче, но бе живял в Ню Йорк и бе пътувал из Европа и Южна Америка като младеж. Но въпреки това Хонконг го изпълни с искрено благоговение.

Сентрал, основният търговски район на острова, бе пълен с небостъргачи, толкова високи, че правеха Манхатън да прилича на лилипут. Лан Куай Фонг, кварталът на нощния живот и червените фенери, блестеше, пицеше и вонеше. Тесните му улички бяха претъпкани с най-странните типове, които човек можеше да си представи: жонгльори джуджета, безръки танцьори, слепи травестити и ококорени американски моряци, жадно поглъщащи гледките. Кварталът напомни на Мат за Венис Бийч, умножен по хиляда. Всъщност целият Хонконг беше такъв — интензифициран. Тревата в Новите територии бе толкова зелена, че приличаше на нарисувана. В Ню Йорк и Лондон пазарските улици бяха оживени. Тук бяха претъпкани, наблъскани с хора като гниещ труп, покрит с червеи. Впечатлението на Мат бе за град, където всичко се случваше в излишък. Шумовете бяха по-силни, светлините — по-ярки, а дните — по-дълги, очевидно безкрайни. Забрави за Ню Йорк. Хонконг бе „градът, който никога не спеше“. След седмица Мат не можеше да реши дали го харесва, или мрази.

Не че имаше значение. Не беше тук на почивка, а на мисия.

Идеята му се бе сторила толкова проста, докато говореше по телефона с Дани Макгуайър. Отделът на Дани в Интерпол сега „активно помагаше“ на хонконгската полиция. Това обаче означаваше само, че двете организации си разменяха информация. Не се говореше за присъствие на екип на Интерпол в Хонконг. Но поне Макгуайър сега

имаше законно основание да посвети време на случая, включително и да се зарови по-дълбоко в предишните убийства. Работата на Мат бе да пристигне в Хонконг, да се запознае с Лиза Баринг, вдовицата на последната жертва, и да научи каквото успее. След което щеше да сподели информацията с Дани, неофициално, разбира се.

— Ако шефовете ми открият, че съм използвал цивилни познати или съм се намесил в местното следствие на страна членка, ще ме уволнят на мига.

Като пренебрегна страстните молби на Клеър да внимава, Мат се метна на първия самолети за Хонконг, изпълнен с надежди. Засега обаче същите тези надежди не се оправдаваха. Осъществяването на връзка с Лиза Баринг се оказа невъзможно. Майлс Баринг, съпругът ѝ, бил хонконгският Доналд Тръмп и убийството му и сексуалното нападение над красивата му млада жена бяха по първите страници на всички вестници. Медийният интерес към случая бе подсилен от пълната липса на информация. Хонконгската полиция не бе склонна да дава пресконференции само за да задоволи любопитството на жадната за пикантерии публика. Майлс и Лиза Баринг винаги бяха отстоявали правото си на уединение и госпожа Баринг не виждаше причина да наруши този навик заради жестокото убийство на мъжа си.

Настанена в болница „Кралица Елизабет“ на улица „Гаскойн“, тя не бе дала досега публично изявление и очевидно не възнамеряваше да го направи и в бъдеще. Благодарение отчасти на предупрежденията от Интерпол, болницата бе обградена от въоръжени полицаи. Посетителите на другите пациенти бяха проучвани внимателно и дори доставчиците и медицинският персонал бяха подложени на всекидневни проверки. Колкото до самата госпожа Баринг, единствените хора, които имаха достъп до нея, бяха лекарите и главен инспектор Лиу, китайският детектив, отговорен за разследването.

Тъй като не можеше да използва името на Дани и връзката си с Интерпол, Мат се захвана с изпитани телефонни номера.

Беше репортер от „60 минути“, който искаше да направи предаване за работата на инспектор Лиу и екипа му.

Беше аташе от американското посолство, проявяващ любезност към разстроен сънародник (Лиза Баринг бе американка от Ню Йорк, ако можеше да се вярва на вестниците).

Беше адвокат, носещ важни документи, които само госпожа Баринг имаше право да подпише.

Отговорът обаче винаги бе един същ: „Не се допускат посетители“.

Отначало Мат отседна в малък пансион на върха, но собственицата го помоли да напусне, след като опасна на вид кола със затъмнени прозорци започна да паркира пред сградата денем и нощем, като потегляше само когато и Мат го направеше. Мат разказа на Дани Макгуайър за колата.

— Мислиш ли, че китайците ме наблюдават?

Гласът на Дани прозвуча разтревожено.

— Не знам. Възможно е, макар да не разбирам защо. Внимавай, Мат. Не забравяй, че убиецът все пак може да е местен. Докато Лиза Баринг е в Хонконг, той може да се мотае наоколо и да чака удобен момент, в който да я отвлече, както е направил с останалите жени.

— Мислиш, че той е подлъгал останалите жени да изчезнат?

— Да, смятам, че е възможно. Може да е имал съучастник, подмамил жените далеч от безопасните им домове и полицейската протекция, за да може да ги довърши.

Мат не беше убеден.

— Ако е искал жените мъртви, защо не ги е убил заедно със съпрузите им? Защо да си прави труда да извършва две отделни убийства?

— Не знам — призна Дани. — Може би за него това не е тежък труд. Може да му прави кеф.

Мат потръпна.

— Единственото сигурно за този тип е, че е адски опасен и не си поплюва. Ако заподозре, че си го открил, може да се озовеш в сериозна опасност.

Мат се премести в „Мариот“, голям безличен хотел в центъра на града, и тъмната кола изчезна. Но понякога все още имаше смътното усещане, че го следяха в метрото или в кафенето до болницата, където Лиза Баринг си оставаше под охрана. Но никога не видя никого.

Парите му свършваха, а той все още не можеше да се доближи до госпожа Баринг. Мат започна да се замисля дали да се прибере у дома, макар и с празни ръце, когато получи имейл от личната поща на Дани Макгуайър.

Изтрий това веднага щом го прочетеш. Лиу ни го изпрати днес. Мисля, че информацията може да ти е полезна.

Следващите думи в имейла ускориха пулса на Мат.

Показания

Лиза С. Баринг

16/09/2006,

болница „Кралица Елизабет“, Хонконг

Потвърждавам, че името ми е Лиза Баринг и съм съпругата на Майлс Баринг, покойник. Потвърждавам, че бях с починалия в нощта на смъртта му, 04/09/2006, на улица „Проспект“, в Хонконг. Потвърждавам, че следващият разказ е верен и подробен отчет на събитията, както си ги спомням.

Майлс и аз бяхме у дома, както обичайно. Анита, готвачката ни, пригответи пиле с ориз и изпихме бутилка червено вино. Не бих казала, че някой от двама ни беше пиян. След вечеря се качихме горе в спалнята, където гледахме телевизия и се любихме. Загасихме лампата към десет и половина и двамата заспахме.

Събудих се и видях маскиран мъж, опрял нож в гърлото ми. Видях Майлс да се протяга към паникбутон до леглото ни, но мъжът му изкрещя да не мърда, иначе ще пререже гърлото ми. Майлс изпълни заповедта му. Мъжът ме завърза с въже и ме сложи на пода. Каза, че ако някой от нас издаде звук, ще ни убие. Майлс го попита какво иска, но той не отговори. Вместо това се приближи към него. Майлс се опита да се бори с него, но мъжът го намушка.

Знам, че изпищях. Не знаех дали и Майлс пищел, но осъзнах, че е намушкан няколко пъти. Имаше много кръв. Бях сигурна, че някой от прислугата е чул нещо, но никой не дойде. Сигурно съм припаднала.

Когато се събудих, мъжът ме изнасилваше. Поряза ме с ножа по гърба, бедрата и краката. Майлс лежеше на пода и кървеше. Не знам дали бе мъртъв или не. Мисля, че беше. След около пет минути мъжът спря да ме изнасилва. Не мисля, че се изпразни. Извади пистолет, който не бях видяла преди. Спомням си как ми се стори странно, че бе решил да ни нападне с нож, след като е имал пистолет. Предположих, че ще ме убие, но той се завъртя и изстреля един куршум в главата на Майлс от упор. Изстрелът беше много тих. После завлече трупа на Майлс до мен и ни върза със същото въже, което бе използвал за мен. Закри устата ми с дебела лепенка. И си тръгна.

Не го видях да краде нещо от стаята. Не попита нито мен, нито Майлс за касата. Нямам представа какво се е случило, след като напусна стаята, и как е избягал от къщата. Останах на пода още пет часа, докато една от прислужниците, Джойс, ни откри рано на следващата сутрин и повика полицията.

Потвърждавам, че не познах мъжа, който ни нападна, нито по гласа, нито по друга физическа черта. Потвърждавам, че инфрачервената ни алармена система бе изключена, но нямам представа как и кога е станало това.

Подписано: Лиза С. Баринг

Майлс прочете показанията няколко пъти. Безброй въпроси се въртяха из ума му. Голяма част от разказа на Лиза Баринг звучеше нелогично. Защо слугите не бяха чули нищо и не бяха видели мъжа в къщата? Сигурно поне няколко от тях са били там онази нощ. Как бе възможно да обезвредиш сложна алармена система, без никой да разбере? Защо Майлс Баринг, интелигентен мъж в края на седемдесетте години, бе решил да нападне въоръжения престъпник, вместо да натисне паникбутон? Сигурно е имал възможност да го направи, докато онзи е завързвал жена му. Защо, както самата Лиза Баринг бе посочила, убиецът бе използвал нож, когато е имал пистолет със заглушител?

Мат Дейли не спа тази нощ. Лежа вторачен в тавана на хотелската стая, а мозъкът му отказваше да се изключи. Осъзна, че започва да мисли за убиеца като за нереална сянка, за герой в долнопробно криминале. Но, разбира се, той не бе сянка. Беше човек от плът и кръв и бе някъде навън тази вечер. Ядеше, спеше, мислеше и си живееше живота въпреки серията кошмарни престъпления, които бе извършил. Лиза Баринг познаваше този тип. Не по име, но по много по-интимен и истински начин. Тя го бе докоснала, също както Анджеа Джейкс, Треиси Хенли и Ирина Анжу. Бе чула гласа му. Бе усетила миризмата на дъха и потта му. Бе почувствала тежестта му върху себе си и в себе си. За Мат той можеше да прилича на сянка или призрак. Но за Лиза Баринг бе съвсем реален.

„Трябва да го направя. Трябва да се срещна с Лиза Баринг по някакъв начин. Трябва да се добера до нея преди него“ — мислеше си той.

Инспектор Лиу затвори очи и преброи до десет. Никога не бе харесвал особено западнячките. Бяха прекалено самоуверени, упорити и надменни. Не можеше да разбере защо Майлс Баринг не си бе избрал една послушна и кротка китайка за съпруга. Това определено би улеснило работата на инспектор Лиу.

— Обясних ви защо, госпожо Баринг — повтори той търпеливо. — Животът ви може да е в опасност.

Лиза Баринг продължи да си прибира нещата в куфар „Луи Вюитон“, без да му обръща внимание. Лекарите я бяха изписали от болницата тази сутрин и тя бе облечена за първи път от седмици, издокарана в дрехите, които прислужницата ѝ Джойс ѝ бе донесла: джинси „Хъдсън“, които подчертаваха дългите ѝ крака, бяла муселинена блуза от „Клои“ и любимите ѝ балетни пантофки „Ланвен“. Тъмната ѝ коса бе прибрана на конска опашка, семпли диамантени обици от „Тифани“ украсяваха ушите и врата ѝ и хвърляха отблясъци по лице, толкова естествено красиво, че никой грим не би могъл да го подобри. Инспектор Лиу знаеше, че тя е над трийсет, но му бе трудно да го повярва. Кожата ѝ грееше като на тийнейджърка. За съжаление жената бе и упорита като тийнейджърка.

— Ценя загрижеността ви, господин Лиу — каза тя нагло, — но не възнамерявам да прекарам остатъка от живота си като затворник. Не искам полицейска защита.

— Нуждаете се от нея, госпожо Баринг.

— Дори и да е така, отказвам. Просто отказвам. Благодарна съм за предложението, но отговорът ми е „не“.

Прочутият с хладнокръвието си инспектор Лиу побесня.

— Не става дума само за вашата безопасност, госпожо Баринг. Както знаете, научихме от Интерпол, че човекът, който ви изнасили и уби съпруга ви, е правил същото и преди. И със сигурност ще го извърши отново. Длъжни сме да предотвратим това и да защитим потенциалните бъдещи жертви. Не разбирате ли това?

Свършеното лице на Лиза стана тъжно.

— Разбирам. Никой не изпитва по-силно желание от мен това копеле да застане пред съда, инспекторе, или да му се попречи да нападне отново. Както ви казах и преди, ако той се опита да се свърже с мен или се случи нещо подозрително, веднага ще ви уведомя. Но междувременно трябва да ми позволите да водя такъв живот, какъвто искам. Майлс и аз имаме вила в Бали. Уединена и безопасна. Ще остана там, докато лудницата по медиите утихне.

Инспектор Лиу се издигна във всичките си метър и шейсет и заяви решително:

— Съжалявам, госпожо Баринг, но се страхувам, че и дума не може да става за това.

Петнайсет минути по-късно, в лимузина с тъмни стъкла на път към летището, Лиза Баринг се замисли за смотания китайски полицай. Изглеждаше мил човек и очевидно бе изпълнен с добри намерения. Но Лиза бе видяла достатъчно ченгета през последните три седмици. Хонконг бе изпълнен със спомени за Майлс и случилото се, да не споменаваме опитите на медиите да проникнат в дома ѝ. Тя просто трябваше да се махне от града.

Частният самолет я очакваше. Видът му я накара да се просълзи. Майлс много обичаше самолета си. Беше неговата радост и гордост.

— Добре дошли, госпожо. — Кърк, пилотът, я приветства на борда. — Ужасно съжалявам за случилото се. Ако мога да направя

нещо за вас, каквото и да е...

Лиза сложи ръка върху неговата.

— Благодаря ти, Кърк. Искам само да се махна оттук.

— Потегляме след минута — увери я той. — Настанете се удобно.

„Да се настаня удобно — повтори си Лиза, когато двигателите на самолета заръмжаха. — Не е ли нередно да тъна в удобства, когато Майлс лежи мъртъв в моргата, а леденият му труп е обезобразен от ножове и куршуми?“ Очите ѝ се напълниха със сълзи.

„Не мога да си позволя да мисля за Майлс — каза си тя. — Трябва да го пропъдя от ума си. Нищо не може да го върне.“

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Докато самолетът се издигаше над облаците, безброй неща ѝ напомниха за съпруга ѝ. Ето там долу бе небостъргачът на Майлс, сгушен до гигантската сграда на „Китайска банка“, досущ бебе, скрито под крилото на майка си.

Ако само би могла да го предпази! Ако изобщо нещо можеше да го предпази!

Тя спусна капака на прозореца, но Майлс бе и навсякъде в самолета. Меките кресла от бежова кожа, собствената му седалка до тази на Лиза, дори нежните му очи, вторачени в нея от портрета му на стената.

Горкият, горкият Майлс. Какво престъпление е извършил някога, освен това да е богат и щастлив? Кого е наранил? Кого някой от двама им някога е наранил?

Майлс се бе опитал да направи и Лиза щастлива. Но дори гениалният Майлс Баринг не можеше да постигне невъзможното.

Чак когато започнаха да се снижават, Лиза се сети, че бяха дошли в Бали на медения си месец. Внезапно идването ѝ тук ѝ се стори нередно и почти неприлично. Но вече бе прекалено късно. Беше казала на инспектор Лиу, че ще остане в Бали. Докато разследването на убийството приключи и пресата загуби интерес, това щеше да е златният ѝ затвор.

В крайна сметка целият ѝ живот бе поредица от затвори. Някои от тях бяха луксозни като сегашния. Други, преди много време, бяха студени, самотни и тъмни. Но откакто се помнеше, никога не бе живяла на свобода.

И сега знаеше със сигурност, че никога нямаше да е свободна.
Тя затвори очи и се върна в спомените си. Или пък не бе спомен,
а мечта?

Италия.

Щастие.

Топъл плаж.

Тя се унесе.

Позитано беше великолепен. Толкова красив, че почти му бе простила за Франция.

Хотелът беше стар и изискан. Клиентелата му се състоеше от членове на висшето общество, богати, но не парвенюта, а най-вече европейски аристократи.

— Падаш си по титлите, а, скъпа? — подразни я той.

Тя обичаше той да се закача с нея. Напомняше ѝ за старите дни.

— Какво не би направила за корона върху красивата ти главичка?

А и ще ти отива. Бих казал, че си родена за такава.

Седяха пред бара до басейна, отпиваха мартини и гледаха залеза. Тя си помисли, че ѝ се иска по-често да правят така и просто да си почиват. Барманът ѝ се усмихна флиртаджийски, докато доливаше чашата ѝ. Беше хубав младеж с маслинена кожа, тъмна коса и весели бадемовидни очи. За момент тя се паникьоса, уплашена, че съпругът ѝ можеше да види усмивката и да се ядоса. Странно бе как той я караше да се чувства в безопасност, а същевременно да се страхува от него. Но той не беше забелязал нищо. Всъщност изглеждаше по-заинтригуван от стария мъж, който играеше шах с дъщеря си в другия край на бара.

Довършиха питиетата и тръгнаха обратно към стаята си, когато слънцето се скри зад хоризонта. След като влязоха вътре, съпругът ѝ заключи вратата и се съблече, небрежен като дивак в голотата си. И защо да не бъде с тяло като неговото? И Микеланджело не би могъл да сътвори нещо по-красиво.

— Видях как те гледаше барманът.

Той тръгна към нея и тя усети как настръхва.

— Аз... не знам какво искаш да кажеш — заекна. — Никой не ме гледаше.

Той я бутна на леглото.

— Не ме лъжи. Стана ти приятно, че той те гледа, нали? Искаше го.

— Не е вярно!

Ръцете му стиснаха врата ѝ.

— Вярно е. Искаше ли и онзи старец в другия край на бара? А?

Той разтвори краката ѝ с коляно.

— Да говорим откровенно. Той е повече твой тип, нали? Дърт и богат.

— Престани! — замоли се тя. — Ти си този, когото желая. Единственият.

Но последното, което искаше, бе той да спре. Беше възбуден за първи път от месеци. Тя се протегна и погали голия му гръб, после се измъкна от бикините си, копнееща да го усети в себе си.

„Моля те, Господи, накарай го да ме люби сега. Мина толкова време.“

Но след дългата целувка той постъпи както винаги. Обви ръце около нея и зачака тя да заспи.

Чака доста дълго. Най-после ритмичното надигане и спадане на гърдите ѝ му показва, че е безопасно да се раздвижи. Той се измъкна от леглото и излезе в коридора на хотела. Навън бе съвсем тъмно, но той знаеше къде отива. Отвъд главната сграда, зад тенис корта, към ниските постройки за персонала.

Две почуквания. Вратата се отвори.

— Почти се бях отказал да те чакам.

— Съжалявам. Не можах да се измъкна по-рано.

Той страстно целуна бармана с бадемовидните очи в устата.

— Хайде да си лягаме.

„Мираж“, вилата на семейство Баринг, се намираше в северната част на острова. Беше уединено място, което предразполагаше към идилия, свършено съчетание на лукс и простота с огромния си басейн, варосани стени и подове от тъмно дърво. Вила „Мираж“ бе заобиколена от гъста джунгла от едната страна и блестящия океан от другата. Но въпреки това Лиза взе допълнителни предпазни мерки, като нае денонощна охрана да обикаля имота и двама въоръжени пазачи вътре, в добавка към икономката, майстора по поддръжката и

служенията, които живеяха там през цялата година. Тя не обърна внимание на предупрежденията на инспектор Лиу и не повярва, че нападателят ѝ може да се върне, за да я отвлече или убие. Това бе абсурдно. Но медиите бяха друго нещо. Поради липсата на информация и на заподозрян, върху когото да съсредоточи гнева си, китайската преса бе решила да очерни младата американска съпруга на Майлс Баринг. За една нощ Лиза се превърна от невинна жертва в пресметлива използвачка в очите на жителите на Хонконг. От горчив опит тя знаеше, че папараците няма да се спрат пред нищо, за да се сдобият с нейна снимка. А после вестниците щяха да представят нещата така, сякаш тя си живееше живота в Бали и изобщо не тъгуваше за горкия Майлс. Лиза обаче нямаше да позволи това да се случи.

Пристигна във вилата късно и бе доста изморена.

— Мисля веднага да си легна, госпожо Харкорт.

— Разбира се, госпожо. Ще помоля Линг да ви донесе малко топло мляко.

Карън Харкорт, икономката на вила „Мираж“, бе ниска, закръглена и с майчински вид. Носеше посивялата си коса на ситни къдрици, които напомняха на Лиза за сладката баба от анимационните филмчета с пилето Туити.

„Ако имах такава майка, животът ми щеше да е толкова различен. Ако имах майка изобщо.“

— Благодаря ви.

Спалнята на Лиза на горния етаж бе подготвена за пристигането ѝ. Махагоновото легло бе оправено и обградено от мрежи против комари. Ароматни свещи хвърляха мека светлина наоколо и изпълваха въздуха с уханье на гардении. Вратите към терасата бяха отворени и оттам се чуваше лекият плясък на вълните долу. Единствената дразнеща нотка бяха снимките в сребърни рамки, поставени на тоалетката, от които се усмихваха тя и Майлс.

„Госпожа Харкорт вероятно е решила, че ще искам да ги гледам и да потъна в спомени.“

Лиза ги напъха в чекмеджето и въздъхна.

Завъртя се и замръзна. До вратата стоеше мъж, закрит от сенките. Лиза не видя лицето му, но и нямаше нужда. Беше мъж. Непознат. В спалнята ѝ. Тя изпищя с пълна сила.

— Помощ! Охрана! Помогнете ми!

Мъжът излезе на светло.

— Моля ви, престанете да крещите. Не съм тук, за да ви нараня.

Лиза повиши глас още повече.

— Нападател! Помощ!

Той тръгна към нея.

— Наистина не исках да ви уплаша. Искам само да поговорим.

Аз...

Той се отпусна безжизнено на пода. Зад него стоеше госпожа Харкорт и трепереше като листо. Лиза се вторачи в тежкия, изцапан с кръв тиган в ръката ѝ и припадна.

14.

Мъжът на пода бе напълно неподвижен. От раната на тила му течеше кръв. Двамата пазачи се втурнаха в спалнята, когато Лиза вече започваше да се съвзема.

— Ще повикам полицията — заяви единият.

— Не! — извика Лиза и се учуди от решителния си глас. — Без полиция. Той мъртъв ли е?

Другият пазач клекна до тялото.

— Не, госпожо. Диша.

Мъжът на пода бе блед и рус. Не беше убиецът на Майлс. Само гласът му бе достатъчен, за да й покаже това. Но кой беше? И какво правеше тук?

— Лошо ли е наранен? Нуждае ли се от лекар?

Пазачът хвана китката на мъжа.

— Има силен пулс. Но за всеки случай е добре да го прегледа лекар. Мозъчното сътресение може да е опасно.

Лиза кимна.

— Ще се обадя на Франк.

Доктор Франсис Макгий беше стар приятел на Майлс, вилата му се намираше в другия край на залива. Франк бе пенсионер, но мозъкът му работеше с пълна сила. А най-важното беше, че можеше да се разчита на дискретността му.

Госпожа Харкорт пристъпи напред.

— Трябва да спрем кървенето му веднага. Мога да го превържа, но трябва да ми помогнете да го изправим.

Четиридесет минути по-късно, когато доктор Франк Макгий пристигна, мъжът лежеше облегнат на възглавници в една от стаите за гости на вила „Мираж“. Раната на главата му бе почистена и превързана. Той губеше съзнание от време на време, после се будеше, а двамата пазачи стояха до вратата и напрегнато наблюдаваха всяко негово движение.

— Не беше въоръжен — съобщи Лиза на лекаря. — Но не го знаех тогава. Просто се появи в спалнята ми и аз изпицях. Госпожа

Харкорт възнамеряваше само да го обездвижи.

— Не е нужно да ми обясняваш, скъпа. Според мен натрапниците си заслужават онова, което им се случва. Госпожа Харкорт е постъпила правилно.

Доктор Макгий свали бинтовете и огледа раната. После отвори клепачите на мъжа и светна в очите му. Ръцете на лекаря бяха изпъстрени със старчески петна и дебели вени, но Лиза забеляза колко спокойни и уверени бяха, докато работеха.

— Ще живее. Ще му направя няколко шева по-късно, но засега се нуждае от почивка. Някой трябва да го държи под око през нощта обаче. Ако започне да повръща или да кърви от носа, веднага ми се обадете. Сигурна ли си, че не искаш да повикаш полицията?

— Напълно. Той ми дължи няколко отговора, преди да го предам на когото и да е друг.

Едва след като доктор Макгий си тръгна, Лиза осъзна колко бе изморена. Наистина ли едва тази сутрин бе напуснала болницата в Хонконг и вбесения инспектор Лиу? Струваше ѝ се, че бе станало преди седмици. Копнееше да си легне, но бе твърдо решена да е до леглото на натрапника, когато той се събудеше. Тя се сви на креслото в ъгъла на стаята под зорките погледи на пазачите, зави се с кашмирено одеяло и незабавно заспа.

— Господи! Главата ми — разнесе се стон.

Русият мъж беше буден. Лиза изморено погледна часовника си. Пет сутринта.

— С какво ме удари? С чук ли?

Беше американец. В паниката си Лиза не бе забелязала това снощи.

— С тиган. И не те ударих аз, а икономката ми.

Мъжът протегна ръка и докосна превръзките си.

— Икономката ти има страховит замах. Все едно съм изкарал десет рунда с Андре Уорд^[1].

— Нямам представа кой е този — лаконично отвърна Лиза. — Но всъщност изкара един рунд със седемдесет и две годишна баба.

Мъжът се усмихна срамежливо.

— Направо е срамно.

— Бих казала, че срамът е последната ти тревога — студено процеди Лиза. — Кой си ти? И защо, по дяволите, проникна с взлом в дома ми?

Мъжът протегна ръка.

— Мат Дейли. Приятно ми е да се запознаем.

— Няма да се ръкувам с теб! Опита се да ме ограбиш... — потрепери тя, — или да ми сториш нещо още по-лошо. Посочи ми една причина да не изискам да те арестуват и хвърлят в затвора.

Мат не можа да не се възхити на начина, по който пищните ѝ гърди се издигаха възмутено от деколтираната ѝ блуза, и на изчервяването ѝ.

„Тя е невероятно красива. Също като останалите“ — помисли си.

— Причината е, че си в смъртна опасност — сериозно каза той. — И не от мен. Лиза Баринг, знам, че нямаш причина да ми се довериш. Но човекът, който уби мъжа ти и нарани теб, е убивал и преди. А съпругите на всичките му жертви също са изчезнали...

— Да, знам, знам — прекъсна го Лиза, като размаха ръка. — Инспектор Лиу ми каза. Искане да ме държи под ключ, докато заловят този тип. Но след като полицията в... колко страни станаха... четири? Та след като полициите в четири страни не са успели да заловят този престъпник през последните десет години, идеята да се мотая сред полицаи не ми се струва привлекателна.

Мат се усмихна. Не знаеше какво точно бе очаквал от Лиза Баринг. Честно казано, предполагаше, че ще е слаба и безмозъчна красавица, от онези, по които дъртите богаташи обикновено си падаха. Но тя нямаше нищо общо с този стереотип. Беше решителна, остроумна и смела. Ако под всички тези качества имаше и мека сърцевина, то тя я криеше отлично. Мат я хареса.

Лиза го изгледа подозрително.

— Все още не си отговорил на първия ми въпрос. Кой си ти? И защо се интересуваш от мен и безопасността ми? Репортер ли си?

— Не, съвсем не. Аз също съм вид жертва. Като теб. Човекът, който уби съпруга ти, уби баща ми.

Лицето на Лиза Баринг пребледня.

Възможно ли беше?

— Кой беше баща ти?

— Андрю Джейкс — отговори Мат и затвори очи.

Зави му се свят и му се доповръща. Той се отпусна обратно на възглавницата.

— Не се чувствам много добре.

Лиза повика една от слугините и ѝ нареди да му донесе чаша вода.

— Изпий я — подкани тя и му поднесе чашата.

Мат изпи водата бавно и започна да се съживява. Лиза, от друга страна, все още изглеждаше шокирана. Накрая тя запита:

— Откъде знаеше, че съм тук, в Бали?

— Не знаех — каза Мат. — Мислех, че още си в болницата в Хонконг. Но никой не ми позволи да се доближа до теб там, а знаех, че съпругът ти притежава вила в Бали, затова дойдох тук да търся следи.

— Какви следи?

— Всичко, което би могло да свърже Майлс Баринг с другите жертви. Надявах се, че и ти може да се появиш по някое време. За да се измъкнеш от медиите. Но снощи не очаквах да си във вилата. Това е истината.

Лиза определено нямаше причина да му се довери, но за нейно учудване откри, че му вярва. В лицето му имаше нещо открито и честно, което предизвикваше доверие. Лиза Баринг почти бе забравила, че е способна да повярва на някого.

— И намери ли някакви?

Мат я погледна объркано.

— Следи — подсказа му тя.

— Ами не — отговори той, като разтърка глава. — Някаква баба ме фрасна с тиган по главата, преди да успея да потърся каквото и да е.

— Полицията знае ли, че си тук? Интерпол?

Мат се притесни. Не беше очаквал Лиза да му зададе толкова пряк въпрос. Не искаше да я лъже, но Дани Макгуайър го бе накарал да се закълне, че няма да споменава връзката им. А обещанието си бе обещание.

— Не.

— Добре, Мат Дейли — кимна Лиза и се изправи. — Опитай се да починеш. И двамата изкарахме дълга нощ. Ще помоля госпожа Харкорт да ти донесе малко храна по-късно. А ако нямаш нищо против, вероятно можем да обсъдим цялата история по-подробно на вечеря.

Мат се ококори.

— Позволяваш ми да остана тук?

— Засега.

Лиза се завъртя към пазачите.

— Ако той има нужда да използва банята или нещо друго, един от вас отива с него. Не го изпускайте от поглед.

Мат се държеше здраво за парапета, докато слизаше надолу. Главата му беше много по-добре, но все още се чувстваше нестабилен. Вилата излъчваше спокойствие и мир, напомни му за хотел „Аман“ в Мароко, където той и Ракел бяха отседнали през медения си месец. Откак пристигна в Азия, Мат почти не се бе сещал за Ракел и за развода си. Вероятно това беше защитен механизъм. Отрицание. Защо да се тревожи за неща, които не можеше да промени? Знаеше, че все някога щеше да му се наложи да се прибере у дома и да се изправи срещу проблемите си. Но тук, в това вълшебно, идилично място, личните му проблеми изглеждаха нереални.

— По-добре ли се чувстваш?

Мат преглътна с труд. Лиза се бе преоблякла в семпла бяла памучна рокля. Носеше прости еспадрили, а косата ѝ бе вдигната в рошава корона от къдрици на върха на главата ѝ. Ефектът беше зашеметяващ — бе едновременно невинна и опитна, чиста и съблазнителна. Ракел беше хубава жена, но сексуалността ѝ бе груба и натрапваща се, изискваше къси поли и огромни количества грим. Лиза Баринг бе точно обратното. Фразата бе доста изтъркана, но ѝ подходдаше идеално: тя бе естествено красива.

— Много по-добре, благодаря — отговори Мат.

Лиза се настани в единия край на семплата дъбова маса, отрупана с пресни местни продукти: октопод в чеснов сос, папая, топли кифлички, ароматен индонезийски хляб със сусам. Тя махна на Мат да седне.

— Гладен ли си?

— Вече да — отговори той. — Това изглежда страхотно.

— Давай.

Тя се държеше дружелюбно и мило, но все още се усещаше лека тревога. Вероятно това бе неизбежно при дадените обстоятелства, но

Мат направи всичко възможно да разсее притесненията ѝ.

— Не те виня, че се съмняваш в мотивите ми — поде той, като струпва солидно количество морски деликатеси в чинията си. — И аз щях да съм предпазлив, ако бях на твое място. Но те уверявам, че искам само онова, което и ти.

— И какво е то?

— Да узнаем истината. И да заловим негодника, който и да е той. Лиза наля две чаши червено вино и подаде едната на Мат.

— Не съм сигурна, че вярвам в „истината“. Не е само една. Всеки си има различна истина, нали?

Виното беше великолепно. Мат го завъртя в устата си замислено, наслаждавайки се на различните аромати и вкусове, преди да отговори.

— Не съм съгласен. Според мен истината си е истина. Хората лъжат себе си, това е всичко. Виждат само онова, което искат да видят.

— А какво виждаш ти? — попита Лиза бързо.

„Виждам интелигентна, красива, съблазнителна жена, която бих искал да отведа в леглото още този миг.“

Очевидно тя избягваше темата за убийството на мъжа ѝ. Може би все още бе прекалено рано и болезнено да говори за това.

— Виждам жена, която се държи смело, но е ужасена.

Думите му явно я развеселиха.

— Рентгенови очи имаш, Дейли. Но се страхувам, че грешиш. Не съм нито смела, нито ужасена. Просто вървя стъпка по стъпка и се опитвам да изкарам от единия ден до следващия.

— И каква е следващата стъпка за теб? — попита Мат. — Не можеш да се криеш в Бали завинаги.

Лиза го погледна замечтано.

— Така е, навярно не мога. Но не обичам да мисля за бъдещето, Мат Дейли.

— Моля те, наричай ме само Мат.

— Случват се различни неща, Мат. Неща, които не можеш да контролираш. Лоши неща. Никой от нас не контролира собствената си съдба. Научих по трудния начин, че всичко е илюзорно. Защо да градиш хубави планове само за да ги видиш как се провалят и се превръщат в болка, смърт и прах?

Загледан в тъжните ѝ кафяви очи, Мат изпита непреодолимо желание да я защити, да я успокои, да повдигне духа ѝ. Дани

Макгуайър му беше признал, че е изпитвал нещо подобно към Анджеа Джейкс след убийството на съпруга ѝ, но тези чувства му бяха попречили да стигне до истината, преди тя да замине за Европа и завинаги да се изплъзне от ръцете му. Мат Дейли не възнамеряваше да допусне същата грешка с Лиза Баринг.

— Какво ти разказа инспектор Лиу за останалите убийства?

Лиза се намръщи.

— Трябва ли да говорим за това?

— Затова съм тук, нали? И по същата причина ти ми позволи да остана. Дълбоко в себе си искаш да узнаеш истината.

Лиза не отговори. Стори ѝ се притеснително да бъде анализирана от този привлекателен рус непознат, особено след като бе прав. Затова тя отговори на първия му въпрос.

— Лиу не ми разказа много. Сподели само, че подобни престъпления са били извършени и преди, че Интерпол смятал, че е възможно да са дело на сериен убиец. Също така били на мнение, че и моят живот може да е в опасност. Но не навлезе в подробности.

— Добре, аз ще го направя.

През следващия час Мат ѝ разказа всичко, което знаеше за убийствата на баща си, сър Пиърс Хенли и Дидие Анжу. Дватамата с Лиза довършиха първата гарафа с вино и тя поръча втора. Лиза слушаше внимателно разказа му, без да проявява много емоции.

Когато Мат най-после свърши, тя каза:

— Не съм сигурна, че става дума за същия човек.

— Как така? Разбира се, че е същият.

— Може да е бил същият при по-раншните нападения. Но не съм убедена, че същият човек уби Майлс.

— Какво те кара да мислиш така?

Лиза откъсна залък хляб и го натопи замислено във виното си.

— Дребни неща. Даренията за благотворителност например. Майлс не даваше и стотинка за благотворителност, а аз дори не съм започнала да мисля какво ще правя с наследството си. Но най-важното е, че всичко това говори за комплекса на Робин Худ, не мислиш ли? Вземаш от богатите и даваш на бедните?

Колкото и да е странно, на Мат не му бе хрумвало подобно нещо. Но сега, след като Лиза го каза, му се стори повече от очевидно.

— Вероятно е така.

— Аз не мога да ти кажа нищо за човека, който ме изнасили, но знам едно със сигурност: определено не беше Робин Худ.

При споменаването на думата „изнасилване“ над масата се възцари тежко мълчание, почти като плътен облак от срам. Мат откри, че му се искаше да познава тази жена по-добре, всъщност достатъчно добре, за да я вземе в прегръдките си и да я успокои, да я увери, че вината не е нейна. Но тъй като не можеше да постъпи така, просто промени темата.

— Разкажи ми за Майлс и брака ви.

Лиза се усмихна тъжно.

— Искаш да ти обясня дали съм се омъжила за по-стар с трийсет години от мен мъж по любов или заради парите му? Ти как мислиш?

Майлс се изчерви. Точно това имаше предвид, но не осъзнаваше, че е толкова прозрачен.

— Съжалявам. Не исках да те обидя.

— Няма проблем — махна с ръка Лиза. — Можем да сме честни един с друг. Не обичах Майлс. Това е вярно. Но го харесвах. Беше мил човек и се държеше с мен чудесно. Достигнах определен етап в живота си, който ме накара да ценя милото отношение. Извадих късмет, че Майлс ме избра за съпруга.

„Звучи толкова пасивно — помисли си Мат. — Избра ме. Сякаш става дума за уреден брак и тя не е имала думата.“

— Как се запознахте?

— На конференция в Шанхай преди година.

— Година? — изненада се Мат. — Не сте били заедно много дълго.

Лиза се заигра със салфетката си.

— Така е. Бяхме женени девет месеца. Всичко стана много бързо. Връзката ни. Майлс беше невероятно умен човек и страхотно мил с мен.

— Но не и с всички останали?

— Беше доста възрастен. Мисля, че на млади години е бил безмилостен и амбициозен. Имал съпруга преди, още преди да се родя, и деца. Струва ми се, че не се е отнасял с тях твърде добре. Но когато се запознахме, вече бе станал по-мек и отстъпчив.

Мат се замисли за Андрю Джейкс. Колко лош съпруг е бил за майка му, как бе изоставил него и Клеър без никакви угризения и как в

старческите си години бе станал мил и любящ съпруг на Анджела.

— Май хората се променят — отбеляза той.

— Да, променят се. Но миналото не може да бъде променено и никой не може да избяга от справедливостта. Всички трябва да изкупим греховете си. Трябва да платим цената.

Думите ѝ му се сториха странни и не знаеше как да реагира. Дали искаше да каже, че Майлс Баринг си е заслужавал случилото се? Едва ли. Тъгата ѝ по изгубения съпруг изглеждаше съвсем искрена, а и тя говореше за него с очевидно уважение и привързаност. Но пък какви грехове и изкупления имаше предвид? Вероятно бяха попрекалили с виното.

Както и да е. Мат беше благодарен, когато слугинята се върна да разчисти масата, а после донесе безкофеиново кафе и парче яркозелен пандан, сладък оризов сладкиш, с което наруши неудобното мълчание. Докато пиеха кафето си, заговориха за други неща, като всеки от тях явно се наслаждаваше на компанията на другия. Лиза му зададе безброй въпроси за детството му. Изглеждаше заинтригувана от това, как Андрю Джейкс бе изоставил семейството си, и като че ли не можеше да повярва, че той, майка му и Клеър бяха живели толкова щастливо след развода. Но пък когато Мат я попита за нейното детство, тя нямаше желание да говори. Израснала в Ню Йорк, но не била щастлива там. Имала сестра, но не поддържали връзка от дълго време. Това бе единственото, което успя да измъкне от нея.

Лиза забеляза, че Мат разтрива тила си, и каза:

— Съжалявам, че ти нанесох такъв удар. Наистина искам да останеш тук, докато се съвземеш.

— Ами пазачите? — шеговито подхвърли Мат. — Пак ли ще ме наблюдават, докато пикая, или вече ми имаш доверие и ме пускаш сам до тоалетната?

Лиза се усмихна.

— Вярвам ти. Ще останеш тук като мой гост.

— Сигурна ли си, че не предпочиташ уединението? — сериозно попита Мат. — Мога да си намеря местен хотел или пансион. Не бих желал да се натрапвам. Е, не отричам, че вече се натрапих...

Лиза се засмя.

— Сигурна съм. Не възнамерявам да заминавам никъде за известно време. И бих се радвала на компанията. А и кой знае? Може

пък заедно да разплетем загатката, да намерим липсващата брънка, която свързва тези ужасни убийства... ако има такава.

— Е, ако наистина си сигурна — каза Мат, — за мен ще е удоволствие. Благодаря ти.

— Добре — усмихна се тя. — Майлс винаги твърдеше, че две глави мислят по-добре от една.

През нощта, докато лежеше в леглото, вторачен във вентилатора на тавана, Мат си помисли, че и животът му се въртеше със същата скорост.

„Как, за бога, се озовах тук, в луксозна вила в Бали, гостенин на най-интересната и привлекателна жена, която някога съм виждал? — каза си. — И колко иронично е, че садистичният убиец, очистил баща ми и изнасилил тази жена, влезе в ролята на Купидон.“

Трябваше да се обади на Дани Макгуайър в Лион и да го уведоми за развитието на случая. И щеше да го направи. Но не още. Искаше да запази Лиза Баринг за себе си още известно време. Да разбере какво правеше тези интелигентни красиви очи толкова тъжни в спокойствието и вълшебството на умопомрачителния остров.

Мисли за това като за ваканция, каза си той, докато заспиваше в меките чаршафи от египетски памук. Заслужена ваканция. Ракел, разводът, Дани Макгуайър и всичко в живота навън му се струваше прекрасно далеч.

За първи път от месеци Мат Дейли заспа щастлив и развълнуван от мисълта какво щеше да му донесе утрешният ден.

---

[1] Американски професионален боксьор, шампион в средна категория. — Б.пр. ↑

15.

— Госпожа Джойс Чен. Начало на разпита — девет сутринта.

Дебеличката китайка примигна нервно към инспектор Лиу. Страхуваше се от полицията като цяло, но особено много от това ченге. Лиу се държеше като важен човек и непрестанно се мръщеше и раздражено потропваше с левия си крак по крака на стола. Джойс знаеше, че не е извършила нищо нередно, но това нямаше голямо значение, когато ставаше дума за хонконгската полиция. Ако искаха изкупителна жертва и изберяха нея, тя не можеше да направи абсолютно нищо, за да се защити.

Инспектор Лиу беше в лошо настроение. Но то не бе свързано с Джойс Чен. Всъщност той силно се надяваше, че слугинята от палата на Баринг можеше най-после да му даде информацията, от която се нуждаеше отчаяно. Тъй като Лиза Баринг вбесяващо отказа да му сътрудничи, инспектор Лиу не бе постигнал никакъв напредък в залавянето на убиеца, провал, който започваше да притеснява не само него, но и шефовете му. Нямаше да е лъжа твърдението, че инспектор Лиу бе намразил вдовицата на Баринг заради арогантната ѝ западняшка красота и отказа ѝ да се подчини на властта му. Всяка нормална жена щеше да е благодарна за полицейската протекция при тези обстоятелства. И всяка искрено тъгуваща жена щеше с готовност да остане в града и да помогне на полицията да залови човека, отговорен за смъртта на съпруга ѝ, както и за собственото ѝ изнасилване.

Фактът, че Лиза Баринг не бе направила тези неща, а бе отлетяла за вилата си в Бали, далеч от юрисдикцията на инспектор Лиу, настрои детектива още повече срещу нея. Лиза Баринг бе единствената наследница на съпруга си. Това ѝ даваше мотив. А и бе присъствала на убийството. Това пък ѝ даваше възможност. Разбира се, не се беше изнасилила сама. Но дали не знаеше за нападателя си повече, отколкото признаваше? И ако бе така, страхуваше ли се от него, или го пазеше?

Инспектор Лиу с радост би принудил Лиза Баринг да се върне в Хонконг и да отговори на тези въпроси. Но тъй като нямаше основание да я арестува, ръцете му бяха вързани.

И тук се вместише Джойс Чен.

— Откога работите на улица „Проспект“, госпожо Чен?

По дебелите бузи на слугинята потече пот.

— От дълго време. Господин Баринг купи къщата през 1989 година. Започнах работа там две години по-късно. Дълго време.

— И какви бяха задълженията ви?

Госпожа Чен го изгледа тъпо.

— Работата ви. Каква беше работата ви?

— А! Отговарях за слугините в спалните. Втори и трети етаж. Те сменят чаршафи и поддържат чистота. Аз организирам.

— Разбирам. Значи сте били началничка. Не сте чистили лично.

Тя кимна енергично, доволна от правилния си отговор.

— Началничка. Да. Само понякога чистя за госпожа Баринг. Специално нещо.

Инспектор Лиу наостри уши като сърна, доловила опасност във въздуха.

— Какво специално нещо?

Ръцете на госпожа Чен потрепериха и тя промърмори:

— Лично нещо.

Лиу едва сега осъзна, че горката жена беше ужасена. Той се опита да я успокои.

— Няма да имате никакви неприятности, госпожо Чен. Уверявам ви, че информацията ви е изключително полезна. Може да ни помогне да заловим човека, който уби господин Баринг. Разбирате ли?

Тя кимна бързо.

— Какво лично нещо правехте за госпожа Баринг?

Слугинята се размърда неловко.

— Госпожа Баринг има приятел. Понякога я посещава през деня.

— Приятел? Имате предвид мъж?

Джойс Чен кимна.

— После тя ме кара да чистя. Само аз.

Инспектор Лиу едва сдържа вълнението си. Това бе повече от предположенията в жълтата преса. Беше си солиден факт. Красивата госпожа Баринг е имала любовник!

— Някога запознахте ли се с този мъж? С приятеля на госпожа Баринг?

Госпожа Чен поклати глава отрицателно.

— Но вероятно сте го виждали. Можете ли да ми го опишете?

— Никога не съм го виждала.

Инспектор Лиу се намръщи.

— Трябва да сте го виждали. Казахте, че е посещавал господарката ви през деня. Кой го въвеждаше в къщата? Шофираше ли до там? Каква кола караше?

Но слугинята повтори още по-твърдо:

— Никога не съм го виждала. Никога. Само госпожата ми казва после да отида да почистя всичко.

Инспектор Лиу разпитва госпожа Чен още половин час, но кладенецът на разкритията очевидно бе пресъхнал. Да, госпожа Баринг имала любовник, но не поискала специално почистване в деня на убийството, нито в седмицата преди него. Освободила местната прислуга рано и помолила да не я безпокоят, но това било нещо обичайно. Според Джойс Чен господин и госпожа Баринг често искали да бъдат оставяни насаме.

След като Джойс Чен напусна стаята за разпити, инспектор Лиу седя замислен доста дълго.

Беше време отново да си поговори с услужливия американец от Интерпол.

Много хора описват Бали като рай. Но за Мат Дейли островът бе нещо повече. Бали беше вълшебно място за възстановяване и промяна. То го върна към живота.

Когато Лиза Баринг го покани да остане, той прие, че ще е във вила „Мираж“ няколко дни, докато раната на главата му оздравее напълно. Щеше да научи всичко възможно за нощта на убийството и за самите Майлс и Лиза Баринг. Дали имаше нещо, което ги бе превърнало в мишени? Някаква връзка с другите жертви, която не бе видял преди, но можеше да му помогне да проследи убиеца? А после щеше да докладва на Дани Макгуайър в Интерпол и да се върне в Ел Ей, за да се разправя със собствените си проблеми.

Но докато двамата с Лиза прекарваха все повече време заедно, нещо странно започва да се случва. Мат откри, че вече не се интересуваше толкова от случая, а от Лиза. И макар да не смееше да я попита, бе почти убеден, че и тя изпитваше същото. В идилията на острова дните преминаха в седмици, седмиците в месеци, а те двамата почти не излизаха от имота. Изпращаха слугите до местните ферми и села за храна. Поръчваха книги и други луксове по интернет. Това бе най-дългият период, който Мат бе прекарвал, без да излиза от някоя къща, но не се чувстваше като затворник. Точно обратното. Чувстваше се напълно свободен.

Дани Макгуайър се опитваше да се свърже с него упорито, бомбардираше го с имейли и обаждания, но Мат не можеше да се насили да ги прочете или да им отговори. Дори спря да отговаря на обажданията на сестра си. Ако отвореше вратата към живота навън, идилията щеше да се наруши. А той не бе готов за това. Не още.

Вила „Мираж“ бе свят сама по себе си, безкрайно красива миниатюрна екосистема. Мат и Лиза работеха сутрин. Той се трудеше по документалния си филм, а тя — по планините документи, натрупали се по делата на Майлс. Бали й беше осигурил отдых от полицията и медиите, но не можеше да избяга напълно от адвокати, счетоводители и ипотечни компании, да не споменаваме и за акционерите в компаниите на Майлс. За щастие Лиза притежаваше отлични секретарски умения. Едно от малкото сведения, които Мат бе научил за живота й преди брака с Майлс, бе, че навремето работила като секретарка в адвокатска кантора.

Но и двамата скоро заживяха за следобедите, когато тръгваха заедно да разглеждат чудесата на вила „Мираж“. Понякога Лиза наемаше местни хора, които да ги заведат в гъстата джунгла, граничеща с имота, свят, изпълнен с екзотични и дори опасни животни. Докато водачите им показваха потенциалните опасности — коралова змия тук, зелена усойница там, или огромен паяк, и ги образоваха за зашеметяващата флора, Мат и Лиза слушаха омагьосани като деца, пуснати в странен тропически рай. Друг път ходеха на риболов в лагуната или плуваха в дълбоките вулканични басейни, сгушени сред скалите. Мат обичаше да наблюдава как Лиза плува. Тя беше слаба, но тънкото й тяло бе силно и атлетично и тя се плъзгаше

във водата с грациозната бързина на видра. В плуването ѝ имаше и нещо друго. Радост. Удоволствие. Липса на задръжки.

Един следобед Мат я запитва за това.

— Винаги съм обичала водата.

Застанала на висока скала, докато бършеше косата си с хавлия, Лиза изглеждаше великолепна. Влажната ѝ кожа блестеше като на съвсем младо момиче, а очите ѝ искряха от радост от живота.

— Във водата има свобода. Тишина. Безтегловност. Никой не може да те докосне там. Да те нарани. Представям си, че така е и в смъртта.

— Смърт? Доста зловеща аналогия.

— Така ли? — засмя се тя и върза хавлията около талията си. — Не и за мен. Винаги съм гледала на смъртта като на избавление. Не ме плаши.

Мат бе чувал подобни мисли и преди и винаги се бе отнасял недоверчиво към тях. Как бе възможно някой да не се страхува от смъртта? Основният инстинкт на хората бе оцеляването. Залавянето за живота бе като дишането, фундаментален факт на човешката природа, слабост или сила, в зависимост от мнението. Но когато Лиза сподели тази мисъл, Мат реагира по различен начин. По лицето ѝ личеше, че говори искрено. Там, където трябваше да е страхът, имаше странна фаталистична аура на мир и спокойствие. Мат ѝ завидя.

— Ти си късметлийка — каза той, като натъпка дрехите си в раницата. — Това сигурно помага много. Имам предвид, за да се примириш със смъртта на Майлс.

След първите им дни заедно, когато той я бомбардираше с въпроси за брака и миналото ѝ, които почти не бяха получили отговор, Мат бе спрял да разпитва Лиза за убийството и съпруга ѝ. По взаимно съгласие, макар и неизречено, името на Майлс Баринг вече не се споменаваше. Сега обаче, когато го чу, Лиза го погледна отчаяно.

— Всъщност, не — отговори тя тихо. — Хайде, да се прибираме. Студено ми е.

Мат бе готов да си отхапе езика. Мразеше моментите, в които Лиза бе завладяна от тъга, особено ако той я бе причинил. Обратно във вилата, те се изкъпаха и облякоха, и пиха горещ сладък чай на верандата. Лиза бе нахлузила къси дънкови шорти и проста бяла тениска. Боса, с полепнала по лицето мокра коса и вдигнати към

гърдите ѝ колене, тя приличаше повече на хлапе, отколкото на зряла жена, преживяла тежки изпитания. Мат осъзна стреснато, че по някое време в дългите щастливи дни във вила „Мираж“ бе започнал да гледа на живота си по нов начин — преди Лиза Баринг и след Лиза Баринг. Беше се случило почти без да се усети, но определено бе влюбен в нея.

Преди Лиза Мат бе изгубен. Не само заради решението на Ракел да го напусне, макар че и то го бе засегнало тежко. Имаше и много други причини, които не бе имал време да осмисли досега, дори тук, в пълното спокойствие на острова. Провалената му кариера. Смъртта на втория му баща. Невъзможността да имат деца с Ракел. Дори факта, че никога не бе познавал Андрю Джейкс, който му бе дал живот, но го бе зарязал без угризения. Манията му по убийството на Джейкс и желанието му да направи документалния си филм явно бяха неговият начин да се отдалечи от болката. Но Лиза Баринг му показва по-добър начин.

След запознанството с нея му се струваше, че бреме, което дори не знаеше, че носи, бе паднало от раменете му. Мат бе щастлив, изпълнен с надежда, жив. Каквото и да предстоеше занапред, какъвто и да бе резултатът от работата му с Дани Макгуайър в проследяване на неуловимия убиец, животът с Лиза накара Мат да разбере, че все пак за него имаше бъдеще, при това пълно с възможности. Той все по-често се надяваше, че това бъдеще включваше и присъствието на Лиза.

Имаше и проблеми, разбира се. Засега между тях не се бе случило нищо физическо. Понякога Мат усещаше как Лиза го наблюдава втренчено, докато той седеше пред компютъра или четеше на канапето. Но когато вдигнеш поглед, вниманието ѝ бе насочено другаде. Ала въпреки това взаимното привличане очевидно съществуваше.

Миналата седмица, докато ловяха риба в частното езеро на вила „Мираж“, Лиза се подхлъзна на брега и Мат инстинктивно обви ръка около кръста ѝ. Тя застина. Но след мигновено колебание не се възпротиви и постепенно се отпусна в прегръдката му. Усещането беше прекрасно. Мат копнееше да стигне по-далеч, но знаеше, че не трябва да прибързва.

„Трябва да съм търпелив — казваше си. — Да я оставя да дойде при мен. Тя тъкмо е загубила съпруга си. Тъкмо е била изнасилена.“

Това беше другият проблем. Лиза никога не говореше за убийството на Майлс и за изнасилването. Сякаш ако откажеше да ги спомене, кошмарите просто щяха да изчезнат. И за свой срам, Мат видя, че ѝ сътрудничеса в мълчанието. И той искаше да забрави миналото. Но убиецът не бе само част от миналото. Той бе все още някъде навън, наблюдаваше и чакаше, планираше следващото убийство.

Мат пристигна в Бали, за да търси следи, които да му помогнат да залови серийен убиец, но позволи любовта му към Лиза и щастието му да го разсеят. Докато гледаше как Лиза отпиваше от чая си сега, той се насили да си припомни.

„Човекът, когото търся, е изнасилил и измъчвал Лиза. Ако се съди по предишните му престъпления, следващата му стъпка е да я отвлече. Да я накара да изчезне като Анджеа Джейкс, Треиси Хенли и Ирина Анжу.“

Лиза беше в опасност. А той още нямаше представа как, къде или кога тази опасност щеше да се стовари върху нея. Осени го мисълта, че и собствените му перспективи не изглеждаха особено добри. Който и да бе този човек, той решително убиваше мъжете, свързани с жените жертви. Но това, което го измъчваше истински, бе безопасността на Лиза.

„Не мога да я загубя. Не мога да загубя друг човек, когото обичам. Ако това стане, просто ще полудея.“

Инспектор Лиу включи касетофона, когато Джим Хартман заговори.

Англичанин, израснал в Хонконг, син на богати родители, Джим имаше компания за охранителна електронна техника. Той лично бе надзиравал инсталирането на алармената система в имението на Майлс Баринг на улица „Проспект“.

— Ще ти кажа нещо, приятел — заяви категорично той на инспектор Лиу. — Алармената система си беше съвсем наред.

Висок и слаб, с лице като невестулка и малки очички, Джим Хартман бе готов да защитава свирепо репутацията си.

— Аз лично я инсталирах и имаше повече предупредителни сигнали от нашибания Бял дом, ако извиниш езика ми.

Лиу попита спокойно:

— Как тогава обясняваш факта, че убиецът на господин Баринг се е справил с нея?

— Не се е справил с нея — спокойно отговори Джим Хартман.
— Някой го е пуснал в къщата.

— И защо биха го направили?

Хартман сви рамене.

— Аз работя с алармени системи, а не съм детектив, инспекторе. Ти ми кажи. Но единственото обяснение е, че някой нарочно е изключил системата и е пуснал този тип вътре.

— И кой знаеше как да го направи?

За първи път невестулковото лице на англичанина доби озадачен вид.

— Там е работата. Никой. Господин Баринг и аз бяхме единствените, които знаеха как да изключат алармената система. Няма никаква логика.

След като разпитът свърши, инспектор Лиу се метна на метрото до Уан Чай в северната част на острова, за да обядва. Подземните влакове бяха чисти и вървяха навреме, рядкост в Хонконг. Возенето в тях успокояваше Лиу и му помагаше да мисли.

„Няма логика“, бе казал Хартман. Но всъщност имаше. Възможностите бяха очевидни: или Майлс Баринг бе уведомил жена си как да изключи алармената система, или самият Майлс я бе обезвредил и неволно бе отворил вратата на убиеца си.

Дали го е познавал?

Дали е бил любовникът на Лиза?

Дали любовникът на Лиза е бил приятел на мъжа й?

И по-странни неща се бяха случвали.

Инспектор Лиу излезе от метрото и примигна от слънцето като къртица. Мобифонът му звънна в същия миг.

— Лиу.

— Шефе.

Беше един от служителите в екипа за наблюдение, малка, елитна група, изпратена в Бали да държи под око красивата и вироглава госпожа Баринг.

— Направихме няколко по-добри снимки на вилата с дълъг обектив.

— Тя все още не е напуснала имота, нали?

— Не, шефе.

Вила „Мираж“ бе толкова уединена, че бе почти недостъпна и изключително трудна за снимане. Лиу бе опитал да сложи подслушвателни устройства в къщата, но личната охрана на госпожа Баринг си знаеше работата. Никой от хората му не бе успял да се доближи до нея. Лиу се надяваше, че може да извадят късмет, ако жената излезеше от вилата с кола, но досега бе живяла като отшелничка. Струваше му се, че всяко нейно действие бе специално предназначено да го вбесява.

— Но имаме добри новини, шефе. Очевидно във вилата с госпожа Баринг има някакъв мъж.

Лиу едва не се задави.

— Мъж?

— Да, шефе. Западник. Закусваха заедно на терасата тази сутрин. Изглеждаха... — детективът затърси подходящата дума — интимни.

Ако инспектор Лиу бе по-спонтанна личност, щеше да размаха юмрук във въздуха, за да отбележи триумфа си.

Любовникът на Лиза Баринг! Тя го е закарала там!

Трудно бе да повярваш, че някой може да е толкова безразсъден. Тя не можеше да не се досеща, че полицията я наблюдава, нали? Инспектор Лиу никога не бе се влюбвал и се надяваше това да не се случи и за в бъдеще. Любовта превръщаше хората в глупаци.

Всичко, от което се нуждаеха сега, бяха физическите улики. Ако отпечатъците на този мъж или следи от неговата ДНК се намереха в къщата на Баринг, щяха да разполагат с достатъчно доказателства, за да арестуват и двамата. Дани Макгуайър от Интерпол го бе предупредил, че убиецът вероятно ще остане близо до госпожа Баринг. Също така му бе казал, че докато Лиу държи Лиза Баринг, значи държи и стръвта.

Проблемът бе, че инспектор Лиу вече не държеше Лиза Баринг.

Налагаше му се да проникне във вилата.

16.

Сам до ъгловата маса в тихо кафене, Дани Макгуайър бръсна трохите от шоколадовия си кроасан и зачака пристигането на екипа си. След като инспектор Лиу официално изиска помощта на Интерпол, шефът на Дани, директор Анри Фремьо, неохотно изпрати малка група, която да „посвети не повече от осем часа седмично“ на събиране на доказателства по случая, вече носещ кодовото име „Азраел“.

— От поема е — обясни Дани на Фремьо. — Азраел е ангелът на смъртта.

Фремьо се вторачи тъпо в него. Не се интересувахе от поезия, а само от статистики, факти и резултати. Дани трябваше да оправдае пращането на екипа, и то бързо, ако искаше подкрепата на агенцията да продължи.

Малката група, която Анри Фремьо имаше предвид, се състоеше само от двама мъже, освен Макгуайър. Дани избра Рихард Стури, немски статистик с характер, не по-интересен и забележителен от кроасана, който Дани ядеше в момента, но надарен с изумителен талант да открива важни следи в привидно безсмислени редици числа. Другият избран беше Клод Демартен, специалист криминолог. За истинската детективска работа Дани трябваше да разчита на себе си и на Мат Дейли, неговия човек Хонконг.

Засега Дейли бе най-голямото му разочарование. Изглеждаше адски въодушевен в началото и ако не бе той, разследването на случая „Азраел“ изобщо нямаше да започне. Но след първата безплодна седмица в Хонконг Мат изпрати само кратък имейл на Дани, съобщавайки, че „ще хвърли мрежите си по-нататък“, и изчезна някъде из Югоизточна Азия. След като седмици не получи отговор на имейлите и телефонните обаждания, с изключение на едно съобщение на гласовата поща, оставено посред нощ и уверяващо Дани, че Мат е добре и работи по случая, Макгуайър се предаде. Инспектор Лиу му подхвърляше трохи информация от време на време, но като повечето полицейски шефове и той се стремеше да получи повече информация

от Интерпол, вместо да сподели своята. А Анри Фреъмьо не спираше да напомня на Дани: „Това е китайски случай, Макгуайър. Нашата работа е просто да подкрепяме и помагаме“.

И тогава се появи Рихард Стури, издокаран в обичайния си костюм и вратовръзка и прегърнал лаптопа си. Очите му примигваха с неудобство, докато оглеждаше странното място за срещи, което Макгуайър бе избрал. Външните събрания бяха нещо необичайно в Интерпол и на тях не се гледаше с добро око, но Дани бе твърдо решен да сближи екипа си и да разменят идеи извън задушаващата атмосфера в офиса. Няколко минути по-късно пристигна и Клод Демартен. И той беше официално облечен, но тъй като бе французин за разлика от Стури, никога нямаше нищо против да се съберат в кафене. Поръча си кафе със сметана и кроасан, преди да започнат.

— Добре, момчета — започна Дани, — в момента не разполагаме с нищо важно от Хонконг. Това, което имаме, е огромната папка с документи по случая на Джейкс. Знам, че напоследък и двамата усърдно се трудите по нея и вкарвате сведенията в базата данни. Рихард, нали така?

Германецът кимна нервно. Вечно изглеждаше нервен и имаше тревожното изражение на човек, който очаква да бъде прибран от Гестапо и разстрелян.

— За да използваме времето си максимално добре, предлагам да се съсредоточим върху случаите на сър Хенли и Дидие Анжу. Да видим дали можем да изровим нещо, което местните детективи са пропуснали.

— Местната полиция готова ли е да ни сътрудничи? — попита Клод Демартен, като допи кафето си.

— Не особено. Трябва да действаме внимателно и да се опитаме да не разлайваме кучетата. Заложена е прекалено много професионална гордост. До този момент нашият човек се е отървал безнаказано след три убийства. Май онова в Хонконг ще е четвъртото. Фреъмьо вече търси повод да разформирова екипа ни, а ако вбесим Скотланд Ярд или ченгетата в Ел Ей и Франция, ще му осигурим нужното оправдание. Разбирате ме, нали?

Две кимвания.

— Добре. Е, с какво разполагаме досега? Убиецът е мъж. Мишените му са стари, богати мъже с млади съпруги. Мотивът му

поне отчасти е сексуален. И е необикновено жесток в убийствата. Бихте ли искали да добавите нещо?

Клод Демартен отвори уста да отговори, но си промени решението и я затвори.

— Какво? — подтикна го Дани.

— Аз съм криминолог. Не съм експерт в останалите неща.

— Не търся експерти. Търся улики и теории. Просто се довери на инстинктите си.

Рихард Стури се намръщи.

— Добре — започна Демартен. — Според мен убиецът е изискан човек.

— Защо?

— Пътува много. Вероятно говори няколко езика. Престъпленията са извършени по цялото земно кълбо.

Дани кимна окуражително.

— Добре.

Демартен се въодушеви.

— Планира действията си безукорно. И явно го бива да се справя със сложни алармени системи. Това ме кара да подозирам, че е електроинженер или компютърен гений.

Проблемът с охранителните системи винаги бе притеснявал Дани. Той си припомни случая на Джейкс и сложната алармена система в дома му. Семейство Хенли имало надеждна система „Банам“, а домът на Дидие Анжу бе обграден от камери, всичките без записи в нощта на убийството. Според инспектор Лиу от хонконгската полиция, Майлс Баринг имал система, която можела да съперничи на тази във Форт Нокс. Но във всичките четири случая сам човек се бе промъкнал в домовете на жертвите си абсолютно незабелязан.

Убиец с необикновени умения в областта на охранителната техника бе едната възможност. Но имаше и друга, доста по-проста. Възможност, която притесняваше Дани още от дните, когато работеше по убийството на Джейкс.

— Може някой в къщата да е познавал убиеца — отбеляза той. — И да го е пуснал вътре. Слуга или някой друг.

— Или съпругите — небрежно подхвърли Клод Демартен. — Ето ти и теорията. Изисканият интелигентен убиец се насочва към отегчените съпруги на жертвите си. Спечелва доверието им, може би

дори ги съблазнява. После, след като се влюбват в него, ги измамва и убеждава да дарят всичките пари на мъжа си за благотворителност.

— А после? — скептично попита Дани. — Нахлува в домовете им?

— Защо не? Вече познава имотите добре, наясно е с алармените кодове, разположението на камерите и т.н. Скрива самоличността си зад маска... променя гласа си по някакъв начин, така че жените да не го разпознаят. Убива съпрузите. Изнасилва жените. После се връща в другата си роля и осигурява на вдовиците рамо, на което да поплачат. А след като парите са в сметките на благотворителните дружества, убеждава вдовиците да изчезнат с него. Убива и тях, отървава се от труповете и минава към следващото убийство.

Тримата мъже замълчаха. Теорията на Демартен звучеше доста пресилено. Дори убиецът да се бе маскирал идеално за взлома, възможно ли бе жена да не познае собствения си любовник? Не, не звучеше достоверно. А и нямаше ли ченгетата да се срещнат с убиеца в ролята му на рамо за плач? Може би някакъв хубав, интелигентен млад мъж се мотаеше около жертвите и...

Дани замръзна.

Имаше такъв мъж. С Анджеला Джейкс. Въртеше се около нея като лоша миризма.

Лайл Реналто.

Демартен говореше отново и се наслаждаваше на новото си амплуа като Шерлок Холмс. Затворен в лабораторията си в Интерпол, той рядко имаше възможност да отпусне въображението си.

— Нека да разгледаме и алтернативите. Какво ще кажете за следното? Убиецът не крие самоличността си. Жените знаят много добре кой е и го пускат нарочно в домовете си. Младите съпруги не са негови жертви, а съучастници.

Дани Макгуайър си припомни ужасните рани на Анджеला Джейкс след изнасилването. Беше така зверски пребита, когато я видя завързана за трупа на мъжа ѝ, че я помисли за мъртва. Той поклати глава отрицателно.

— Не. По никакъв начин. В тези изнасилвания нямаше нищо фалшиво. Не и в онова, което аз видях. В никакъв случай сексът не е бил по взаимно съгласие.

Клод Демартен повдигна вежди. Американците бяха ужасни пуритани, когато ставаше дума за секс.

— Сигурен ли си? Някои жени си падат по грубия секс.

— Не и толкова груб — възрази Дани.

„Не и Анджеला. Тя беше толкова сладка и нежна. Ангел.“

Демартен сви рамене.

— Не забравяй, че при всяко от убийствата е ставало дума за стотици милиони долари. Хората могат да изтърпят свирепи страдания, за да се сдобият с подобна сума.

— Но никоя от вдовиците не е запазила парите. Дарили са ги.

— С изключение на Лиза Баринг.

— Да, с изключение на Лиза Баринг. Засега.

Отново се възцари тишина. Теорията на Демартен беше логична. Един убиец. Може би Лайл Реналто? Сваля съпругите. Получава достъп. Убива съпрузите. Отклонява парите нанякъде. Но все пак оставаха доста въпроси? И първият бе: защо?

— Мотивът все още е проблем — каза Дани.

Рихард Стури се изсмя на глас. Това бе първият звук, който издаде през последните петнайсет минути, и Дани и Клод се вторачиха в него изненадано.

— Мотивът ли е проблем? Всичко е проблем! Не разполагате и с трохичка солидно доказателство, за да подкрепите някоя от теориите си.

Гласът на немеца бе изпълнен с презрение. Френският му колега незабавно настръхна.

— Добре тогава, Айнщайн. Да чуем какво мислиш ти за престъпленията.

Без да каже и дума, Стури сложи лаптопа си на масата. Погали нежно капака му и Дани се сети за Блофелд, злодея от филмите „Остин Пауърс“, и котката му.

— Това е само първоначалният анализ. Съвсем прост.

Дани Макгуайър и Клод Демартен се вторачиха в екрана с благоговение. Графиките просветнаха в ярки цветове. Червено за убийството на Джейкс, синьо за Хенли, зелено за Анжу и лилаво за Баринг. Линиите на времето показваха периодите между сключването на всеки брак и убийството на съответния съпруг, както и от всяко убийство до изчезването на съпругата. Графиките анализираха всичко

— от възрастовата разлика между съпрузите до географското разстояние между престъпленията. Рихард Стури си бе свършил работата чудесно. Накрая имаше друг комплект графики в жълто.

— Какво е това? — посочи ги Дани.

— Проекции. Нали разбираш, не става дума за догадки.

Стури погледна Демартен с изражение, в което се смесваха съжаление и презрение.

— Математически вероятности, извлечени от малкото известни факти. Изграждам профила на убиеца въз основа на извършените престъпления. Жълтите линии предсказват статистически вероятния му следващ ход.

Дани преглътна затруднено.

— Имаш предвид следващото му убийство?

— Точно така. Според мен най-ефективният начин да помогнем на страна членка да залови този тип е да предвидим следващия му ход и да се подготвим за него. Разбира се, не можем да определим точно коя ще е поредната му жертва. Но можем да предвидим възрастта ѝ, състоянието ѝ, географското ѝ положение и датата на сватбата. Множество фактори, които могат да се определят статистически, ни казват как ще се държи убиецът в бъдеще въз основа на поведението му в миналото.

Дани се вторачи в жълтите линии и по някаква причина се сети за „Магьосникът от Оз“.

„Така ли ще го намерим? — запита се. — Като следваме жълтия павиран път на Стури? Вероятно и ние сме разполагали с отговорите през цялото време, също като Дороти и приятелите ѝ, но просто не сме знаели къде да търсим.“

Под графиките имаше страници с числа. Статистически анализ на всичко — от ДНК пробите до датите на банковите трансфери, сравнителните данни за всяка от благотворителните организации за деца, датите на раждане на четирите жертви. Безброй числа, от които на Дани му се зави свят.

Рихард Стури заключи:

— По мое мнение няма смисъл да хабим ограниченото си време и ресурси, за да се съсредоточаваме върху въпроса кой може да е убиецът и защо върши престъпленията си. Просто не разполагаме с достатъчно доказателства, за да отговорим на тези въпроси. Но

данните ни казват как действа, кога и къде убива. Погледнете тук — посочи той и смени изображенията толкова бързо, че Дани видя само размазана дъга. — Скоростта, с която извършва престъпленията си, очевидно се увеличава.

— Така е — потвърди Дани. — Нищо не се е случило в продължение на четири години след убийството на Джейкс, но Баринг е убит едва година след убийството на Анжу.

— Аха. Но предполагаш, че сър Пиърс Хенли е първото убийство след Андрю Джейкс.

Демартен се ококори.

— Мислиш, че междувременно е имало и друго? Убийство, за което не знаем?

— Не мисля нищо. Не ми е работа да мисля. Но статистически това е твърде вероятно. Може би в Южна Америка през 1998-а или в началото на 1999-а. Ще проверя.

— Господи — изстена Дани. — Добре, продължавай.

— Убива на всеки две до три години, като се движи на изток, променя самоличността си, може би и вида си след всяко убийство. Много интелигентен и опитен манипулатор. Възрастовата разлика между жертвите и съпругите им намалява средно с пет години след всяко убийство.

— Жертвите стават по-млади?

— Не. Съпругите им остаряват. Както и нашият човек, разбира се.

Дани се замисли за това, като се опитваше да улови нещо, което му бе убягвало досега. Възрастовата разлика изглеждаше важна, но не знаеше защо. След дълго мълчание той попита:

— Мислиш ли, че жените са мъртви?

Рихард Стури се поколеба.

— Вероятно. Убиецът няма причина да ги остави живи.

— С изключение на Лиза Баринг — повтори Демартен.

С изключение на Лиза Баринг. Дани ужасно силно искаше Мат Дейли да бе постигнал някакъв напредък с госпожа Баринг. Но Дейли бе избрал адски неудобен момент да изчезне от радара.

— Добре. Разделение на труда. Както знаете, отпуснаха ни само осем часа седмично официална работа по „Азраел“. Всички ние работим и по други случаи, затова не искам да ви претоварвам. Рихард,

продължи с модела, който правиш. Но нищо да не влиза направо в базата данни на Интерпол. Всички статистики и проекции пращай първо на мен. Ясно ли е?

Немецът повдигна вежди, но кимна в съгласие. Отлагането на вкарването на данните в системата на Интерпол бе нередно. Но не така нередно, както неподчинението на преките заповеди на висш офицер.

— Клод, ти се съсредоточи върху криминологията. Виж дали местните ченгета са пропуснали нещо при анализите на кръвта, отпечатъците и спермата.

— Добре, шефе. Ако нямаш нищо против, би ли ми казал ти върху какво ще работиш?

— Ще се поразровя из Ел Ей — отговори Дани. — Има един човек, с когото искам да си поговоря отново. Адвокат на име Лайл Реналто.

Инспектор Лиу не успя да се свърже с Дани Макгуайър. Според секретарката му, самонадеяна френска матрона на име Матилда, Макгуайър бил на събрание и щял да отсъства от службата известно време. И това беше обещаната от Интерпол подкрепа!

Вбесен, Лиу остави съобщение.

Госпожа Баринг имаше любовник, когото сега подозираха в участие в убийството на мъжа ѝ. Самата госпожа Баринг също бе заподозряна. Тя все още се намираше в Бали и фотографски доказателства сочеха, че мъжът живееше с нея. Възможно ли бе Дани Макгуайър да организира ЕРИ, за да помогне на Лиу и хората му да получат достъп до вилата, и ако се налага, да арестуват заподозрените? Индонезийските власти отказваха категорично да сътрудничат.

Лиу затвори телефона и погледна часовника си. Четири следобед.

Ако не се чуеше с Дани Макгуайър до сутринта, щеше лично да се заеме с проблемите.

Селин Макгуайър не беше щастлива.

Не беше щастлива, защото телешкото „Бургиньон“, което толкова старателно бе сготвила за съпруга си, се бе превърнало в прегорели сажди на дъното на тавата.

Не беше щастлива, защото си бе направила косата и бе облякла най-хубавата си рокля за нищо.

Не беше щастлива, защото всички оправдания на Дани за закъснението му щяха да са лъжа, но тя бе прекалено уплашена, за да го предизвика с истината, че Анджеला Джейкс се бе завърнала в живота им.

Понякога Селин сравняваше Анджеला Джейкс с любовница.

Адски дребнаво е да ревнуваш жена, с която съпругът ти никога не е правил секс и никога няма да прави. Жена, която почти със сигурност е мъртва.

Този път Селин гледаше на Анджеला повече като на пристрастеност, като на алкохол или метамфетамини, или пресен кокаин. След пет щастливи години Дани се бе върнал към болезнената си наркомания. И лъжите вече бяха започнали.

— Фремьо ме задържа на събрание.

— Матилда е болна и ми се наложи да поработя върху документацията.

— Ще оценяват отдела ни следващия месец. Ще трябва да работя извънредно.

Селин провери всяка история, но бездруго знаеше какво щеше да открие.

„Ако искаш да лъжеш на воля, Дани, не трябваше да се жениш за полицайка.“

Той дори нямаше смелостта да й каже, че е започнало ново разследване и той оглавява екипа по случая „Азраел“. Но ако лъжите на Дани бяха прозрачни, то и тактиката на Селин бе същата. Изискани вечери. Секси дрехи. Сякаш имаше шанс срещу пристрастяването му. Срещу Анджеला.

— Съжалявам, че закъснях — извини се Дани, като влезе у дома, стиснал купчина папки в едната ръка и куфарче в другата. — Не си готвила, нали?

— А ти как мислиш? — рязко се сопна Селин, като хвърли поглед към обгорените останки от месото.

Дани я изгледа засрамено.

— Съжалявам, скъпа. Трябваше да ми кажеш.

— Трябваше да ти кажа? Трябваше да ти кажа!

Вбесена, тя профуча покрай него, яростно видение от червена коприна, грабна палтото си от закачалката и излезе.

— Майната ти, Дани. И майната му и на Азраел.

Преди Дани да успее да проговори, тя бе изчезнала.

Азраел. Значи Селин вече знаеше. Мамка му.

Инстинктивно понечи да тръгне подир нея, но знаеше от личен опит, че когато бе толкова ядосана, Селин се нуждаеше от самота. Каквото и да й кажеше сега, само щеше да разпали гнева ѝ. Той изморено остави папките на кухненската маса. Следобедът му бе дълъг, изтощителен и безплоден. Прекара повечето време на телефона с полицията в Ел Ей, издирвайки всяка възможна следа и молейки за всяка услуга, за която можеше да се сети, в опит да се добере до Лайл Реналто. Но никой не бе виждал и чувал мръсника от 1997 година. Напуснал адвокатската си практика още същата година, около дванайсет месеца след убийството на Джейкс и десет месеца след изчезването на Анджела. Същата година, когато и Дани напусна града.

Според колегите му Лайл заминал да започне нова работа в Ню Йорк, откъдето бил родом, но Дани не намери и следа от него в обществените бази данни. Телефонните сметки и режимните, отделът за превозни средства и службата по социални осигуровки също го оставиха с празни ръце. Разбира се, беше твърде рано. Но ключовите играчи в случая на Джейкс бяха склонни да се изпарят във въздуха, когато Дани искаше да говори с тях. Познатите стари чувства на безпомощност и раздразнение се завърнаха. През деветдесетте години в Ел Ей Дани имаше чувството, че истината му се изплъзва като мокър сапун: в един миг бе в ръката му, а в следващия се изплъзваше от пръстите му. Така ли щеше да е и с „Азраел“?

Той се зачуди за миг кой ли бе издрънкал за разследването пред Селин, но реши, че това всъщност нямаше значение. Той самият трябваше да ѝ каже. А сега тя нямаше да го разбере и да му прости.

Освен ако не разреши случая бързо. Освен ако този път не успее да залови убиеца и сложи край на кошмара веднъж завинаги.

След набързо приготвения сандвич с бри и шунка и леденостудената бира „Сам Адамс“ — французите правеха много неща идеално, но бирата не бе едно от тях — той се захвана с планината от бележки. Стана почти десет, преди да си провери гласовата поща. Имаше три съобщения относно бюджета на Интерпол, едно, свързано

със случай, по който отделът му работеше в Богота, а петото бе от майка му в Ел Ей. Тя го питаше дали си е спомнил деветдесетия рожден ден на баба си, който той бе забравил, разбира се. Последното, шесто съобщение от инспектор Лиу го накара да настръхне.

Лиза Баринг имаше любовник. Внезапно теорията на Демартен престана да изглежда толкова откачена. Дали беше Лайл Реналто, но с различно име и самоличност? Щеше да е по-стар, разбира се, в края на четиридесетте, но вероятно все още бе достатъчно привлекателен, за да съблазни самотна и отегчена млада съпруга.

Лиу споменаваше, че любовникът бил отседнал във вилата на Баринг в Бали. Ако това беше вярно, не можеха да му позволят отново да се изплъзне.

Той се зачуди дали да не звънне на Лиу, но реши, че това може да изчака. Ами ако Реналто сега си събираше багажа заедно с този на Лиза? Ако се канеше да я отвлече и убие, както бе постъпил с останалите жени? Лиу бе поискал помощ от полицията в Бали и Дани щеше да му я осигури.

Той набра номера на Интерпол.

— Имам нужда от разрешение за операция във Вали. Свържете ме с шефа на полицията в Джакарта.

Инспектор Лиу погледна телефона си. Все още нямаше нищо от Лион.

Интерпол можеше да върви на майната си, а също и индонезийците.

„Това е моето разследване. Няма повече да искам позволения“ — реши той.

Разговорът с Индонезия не мина добре. Не бяха искали помощ от Интерпол и не знаеха нищо за „Азраел“. Хонконгската полиция вече се бе изложила, тормозейки някои от жителите на острова. Инспектор Лиу, който не бе спазил условностите, сега имаше нахалството да изисква сътрудничество и да ги моли да издадат заповед за арест, макар да не бе успял да осигури доказателства за престъпната дейност на никого от обитателите на вила „Мираж“.

Инспектор Лиу и Интерпол можеха да си заврат молбите там, където слънце не огрява.

Потиснат, Дани се върна към работата си, но сърцето му не беше в нея. Може би трябваше да се обади на Селин? Още не бе се прибрала, а това не бе типично за нея. След скандал тя обикновено изфучаваше навън за няколко часа и се прибираще у дома след няколко чаши вино, готова за кръсъци и страстен секс за сдобряване.

Дани бутна документите настрани и от папката изпадна лист от факс. Беше от кабинета на Лиу в Хонконг. Как ли го беше пропуснал по-рано? След заглавната страница имаше сканирана снимка. Беше черно-бяла и неясна, очевидно правена отдалеч. Показваше прегърнати мъж и жена на терасата. Дани се вгледа в мъжа внимателно, търсейки прилика с Лайл Реналто. Невъзможно. Качеството на снимката бе ужасно. Но все пак в образа имаше нещо познато. Формата на главата, стойката на мъжа, протегнатата му към жената ръка, вероятно госпожа Баринг, начинът, по който чертите на лицето му изглеждаха опънати, сякаш се усмихваше широко...

Стомахът на Дани се сви.

Мили боже, не! Не!

Не може да бъде.

Той вдигна телефона с трепереща ръка.

17.

Мат Дейли седеше до басейна, наслаждаваше се на слънцето и отпиваше джин с тоник, идеално приготвен от госпожа Харкорт, когато мобифонът му звънна. Номерът на Дани Макгуайър се изписа на екранчето.

По дяволите, помисли си Мат. Чувстваше се виновен пред Макгуайър. Виновен, че избягваше обажданията му. Виновен, че не му бе разказал за Лиза. Не можеше да обясни мълчанието си, дори на самия себе си. Просто това, което преживяваше с Лиза, бе лично и скъпоценно и той се страхуваше, че ако отвори вратата към външния свят, мечтата му щеше да се срине.

Но все някога щеше да му се наложи да поговори с Макгуайър. Някъде по света все още бродеше откачен убиец, маниак, който трябваше да бъде заловен. Мат се подготви за неизбежните упреци и вдигна.

— Дани, здрасти. Ужасно съжалявам, че те затрудних толкова.

— Слушай ме много внимателно, Мат. — Гласът на Дани Макгуайър звучеше напрегнато, а не ядосано. — Трябва да изчезнеш оттам. Веднага.

— Откъде? — изсмя се Мат. — Дори не знаеш къде съм.

— В Бали, във вилата на Лиза Баринг.

Смехът на Мат замря. Откъде, по дяволите, Дани знаеше това?

— Щях да ти кажа.

— Какво да ми кажеш? Че сте любовници?

За първи път в гласа на Дани се прокрадна гневна нотка.

— Да ти кажа, че съм тук — поправи го Мат. — Че се запознах с Лиза. И че не сме любовници.

Поне не още.

— Не е нужно да убеждаваш мен — подчерта Дани, — а инспектор Лиу. Наясно ли си, че китайците подозират Лиза Баринг в убийството на мъжа ѝ?

Мат се изсмя на глас.

— Това е лудост. Лиза няма нищо общо със смъртта на Майлс и това е факт.

— Така ли? Или просто искаш да е така?

Нощта беше топла, но Мат внезапно усети леден полъх по гърба си.

Дани продължи:

— Тя е имала любовници, Мат. Поне един, за когото полицията знае. Може и да са повече.

— Глупости.

— Мат, чуй ме. Тя е водила мъже в къщата, за да прави секс, докато Майлс е бил на работа.

— Грешиш.

Трябваше да греши!

— Има и по-лошо. Лиу мисли, че ти си един от тях. Хората му ви наблюдават във вилата. От седмици. Ти трябваше да кротуваш и да не правиш впечатление, а вместо това се оказваш заподозрян!

— Заподозрян? — заекна Мат. — Това е абсурдно. Дори не бях в Хонконг, когато Майлс Баринг бе убит.

— Знам го — каза Дани. — И затова споделям новината с теб, а не съм се втурнал да те арестувам като Лиу и хората му. Но не си помагаш, приятелю.

— Не мога да повярвам, че китайците ни шпионират — изсумтя Мат негодуващо.

При тези думи, Дани изпусна нервите си.

— Това е разследване на убийство! Разбираш ли? Не си там на почивка. Забрави ли?

Мат не беше забравил, но му се искаше. Копнееше да забрави всичко, което току-що бе чул, особено лъжите на Макгуайър за Лиза. Искаше да я отведе някъде далеч, за да я предпази от болка и предателство. Опита се да запази спокойствие.

— Не познаваш Лиза. А аз я познавам. Тя никога не би изневерила на Майлс. Просто не е такава.

Дани Макгуайър извъртя очи, вбесен от тъпотата на събеседника си.

— Стига бе, човече...

— И дори да е имала, какво толкова? — отчаяно извика Мат. — Това не я прави убийца.

— Не, но може да я прави съучастница.

— В какво? В собственото ѝ изнасилване?

— Може да не е било изнасилване. Може да е било по взаимно съгласие.

— Вземи си думите назад — тихо процеди Мат.

— Съжалявам — извини се Дани, когато чу наранения и възмутен глас на Мат. — Не твърдя, че е така.

— Надявам се.

— Но все още нямам представа какво се е случило в онази нощ. Лиу държи Лиза под око и има основателни причини да го прави. Тя е имала любовник и доколкото знаем, възможно е още да го има. Тя е единствената, която има сметка от смъртта на Майлс. Наредила е на прислужниците да не се качват на горния етаж в нощта на нападението. И е била единствената, с изключение на Майлс, която е знаела как да обезвреди алармената система. Между другото, алармата е била изключена по-рано през деня, ако искаш да говорим за факти. Който и да е убил Майлс Баринг, е получил помощ от вътрешен човек.

Мат не искаше и да чуе.

— Ако Лиу разполагаше с достатъчно доказателства, за да арестува Лиза, щеше да го направи досега. Само се лови за сламки, защото няма нищо солидно. Също както ти не си разполагал с нищо при разследването на убийството на баща ми.

Беше удар под кръста, но Дани нямаше друг избор, освен да го понесе стоически. Единственото, което искаше, бе Мат Дейли да се разкара от Бали, преди цялата история да избухне в лицата им. Ако някой свържеше Мат с Дани Макгуайър, операция „Азраел“ щеше да приключи, а също и кариерата на Дани.

— Помниш ли какво ми каза в деня, когато се запознахме в кабинета ми в Лион? — попита той.

— Защо се забави толкова, смотано копеле? — изхили се Мат.

— Не. Каза ми следното: „Съпругите са ключът към всичко това“. Спомняш ли си?

— Не и Лиза.

— Защо не и Лиза? — предизвика го Дани. — Защото си влюбен в нея?

Да!

— Не, разбира се, че не.

— Откога познаваш тази жена, Мат? От месец? Два? Помислял ли си, че тя може да те използва?

— Хм, да видим — каза Мат. — Тя е безумно красива милионерка. Аз съм разорен бивш писател на комедии, който скоро ще бъде разведен. При това не съм в най-добрата си физическа форма. Да, схващам идеята ти. Тя определено ме използва.

Дани се усмихна. Дейли го вбесяваше страхотно, но сухият му хумор наистина успя да го развесели.

— Имам предвид, че те използва за информация. Знаеш за убийствата колкото полицията, може би дори повече. Ако любовникът на Лиза е отговорен за тях...

— Не е.

— Откъде знаеш?

— Защото тя няма любовник! Не чу ли и дума от това, което ти казах?

Дани не успя да потисне раздразнението си.

— Позволи ми да ти обясня всичко отново. Ако не изчезнеш от вилата, при положение че не бъдеш заклан от любовника на гаджето си междувременно, хората на Лиу ще те арестуват и ще те хвърлят в миризлив китайски затвор, а аз не мога, повтарям, не мога да дойда да те спася.

— Добре — кисело отвърна Мат и затвори телефона.

— Хей, наред ли е всичко? Чух те да крещиш.

Лиза излезе от вилата. Носеше дълго тъмносиньо кимоно, завързано на кръста, дългата ѝ коса бе разпусната и сресана. Очевидно се бе приготвила да си ляга. Мат засия, когато я видя.

„Тя е ангел. Моят ангел. Не трябва да я тревожа с тези дивотии.“

— Всичко е наред — насили се да се усмихне той. — Няма нищо тревожно. Само разногласия с приятел.

— Някой от родината ти?

— Нещо такова.

Лиза натисна бутон и каменното огнище избухна в пламъци, които хвърляха оранжева светлина по кожата ѝ.

— Мога ли да седна при теб?

Усмивката на Мат се разшири.

— Разбира се — отговори той и потупа седалката до себе си, като изпита диво желание да я докосне. — Работеше ли?

— Опитвах се — свенливо се усмихна тя. — Да си изпълнител на нечие завещание е много по-трудно, отколкото звучи. Свят ми се вие от числата. Май не мога да се съсредоточа.

Поседяха мълчаливо за малко, загледани в танцуващите пламъци.

— В Позитано имаше такова огнище — промърмори Лиза. — Майлс го хареса толкова много, че накара да му построят същото тук.

Мат не каза нищо. Не искаше да говори за Майлс или да слуша за ваканциите му с Лиза. Не и сега.

Внезапно Лиза избъбри:

— Не спирам да мисля за онова, което ми се случи. За изнасилването.

Мат стаи дъх. За първи път от месеци тя заговаряше за нападението. И за първи път използваше думата „изнасилване“.

— Искаш ли да говориш за това? Не е нужно, ако не искаш.

Тя вдигна колене към гърдите си, облегна се на Мат и обви ръка около кръста му. Никога преди не се бе доближавала физически до него, поне по собствено желание. Мат затвори очи, потънал в топлината и аромата ѝ — жасмин и пачули, в нежната ласка на косата ѝ. Дали някога бе изпитвал същото и с Ракел? Не помнеше. Всъщност в този момент изобщо не можеше да си спомни жена си.

Лиза заговори с тих, но твърд глас.

— Искам да говоря за това. Трябва. Трябва да поговоря с теб.

По-късно Мат Дейли щеше да се мъчи да си припомни всяка подробност от тази нощ. Лиза изля сърцето си пред него, разказа му за изнасилването. Започна нервно и гласът ѝ трепереше и се накъсваше, но стана по-уверен, когато страхът ѝ се превърна в гняв. Разказа му как мъжът я удрял и душал, как я насилвал да изпълнява гнусни и извратени действия, докато Майлс наблюдавал. Как се опитала да отдели психиката си от кошмарната гавра с тялото ѝ. Как през цялото време знаела, че мъжът ще нарани Майлс, и все пак колко шокирана и ужасена била, когато видяла пистолета.

Говорът ѝ се ускори, лавина от болка, набираща скорост и обем. После внезапно лавината избухна, яростта ѝ премина и потекоха сълзи.

Тя захлипа в прегръдките на Майлс.

— Той не трябваше да го извършва. Знаеше, че не исках да го прави. Казах му да спре, молих го! Но какво можех да направя? Каква сила имах? Каква сила съм имала някога?

Лиза бърбореше несвързано. Думите ѝ издаваха сложна смесица от емоции, отчасти мъка, отчасти гняв и отчасти вина. Последното измъчваше Мат най-много, защото знаеше, че е типично за жертвите на изнасилване да изпитват вина, сякаш те някак са предизвикали случилото им се. Последното, от което Лиза се нуждаеше, бе инспектор Лиу или Дани Макгуайър да я обвинят с недомислените си теории. Той трябваше да я предпази от това.

Лиза плака с часове. Мат също заплака — за нея, за себе си, за жестокия свят, който позволяваше подобни ужаси да се случват на невинна красива жена като Лиза. И в някой момент по време на дългата прегръдка и последните бариери между тях отпаднаха.

Мат не помнеше кой кого съблече първи и кой целуна първи другия. Помнеше само, че се отдаде на Лиза с душата и тялото си, по начин, по който никога преди не се бе предавал на жена. Тя също му се отдаде така пълно, а копнежът и нуждата ѝ бяха не по-малко силни от неговите. Любенето им беше великолепно. Лиза беше красива, копринена, топла и ненаситна. Правиха любов под звездите на терасата до басейна, после във водата. След това Мат я избърса като бебе и я отнесе в спалнята, а тя го замоли да я люби отново и отново. Това бе най-прекрасното нещо на света. Желанието и гладът на Лиза бяха вълшебна изненада след дългите седмици несигурност и плахост. Струваше му се, че бе отключил врата и друга жена бе завзела тялото на Лиза: сексуална, похотлива, напълно невъздържана жена.

Мат изстена от удоволствие, когато тя го пое в устата си, после го възседна и застана, експлодирайки в поредния оргазъм. Когато свършваше, Лиза забиваше нокти в гърба му, сякаш искаше да го притежава и обсеби напълно. Мат се подчиняваше с радост, заплепен от въодушевлението на мига. Забавната, резервирана, замислена жена, която бе до него през последните няколко седмици, изчезна, заменена от това великолепно създание, това диво, ненаситно и отчаяно животно.

Мат нямаше представа колко часа прекараха в изучаване на телата си. Знаеше само, че все още бяха будни и прегърнати, когато

първите лъчи на слънцето проникнаха през капациите на прозорците. По някое време по-късно той потъна в дълбок, доволен сън.

Когато се събуди, яркото слънце обгори очите му като киселина. Той дръпна чаршафа, за да покрие Лиза, и вдигна ръка, за да предпази очите си от блясъка. Госпожа Харкорт сигурно бе дръпнала щорите, за да им подсказва, че е време да почисти стаята.

— Карън, имаш ли нещо против да спуснеш щорите, моля те? — дрезгаво промърмори Мат. — Ние... бяхме будни до късно.

Рязък мъжки глас изкрещя нещо на индонезийски и Мат внезапно загрея, че не икономката е в стаята. Преди да успее да каже нещо, шестима въоръжени полицаи заобиколиха леглото и насочиха пистолетите си към двойката.

— Лиза Баринг?

Лиза се размърда.

После отвори очи.

После изпищя.

— Лиза Баринг, имаме заповед за ареста ви.

— Какво е обвинението? — попита Мат.

Китайският полицай го погледна и се усмихна. После стовари пистолета си в слепоочието му. Мат потъна в тъмнина.

18.

Лиза Баринг погледна напрегнато мъжа срещу себе си. За последен път бе видяла инспектор Лиу в стаята си в болница „Кралица Елизабет“. Но тогава не му обърна много внимание, което се оказа сериозна грешка. Спомняше си го като нисък, безличен и равнодушен човечец. Въпреки раздразнението си, че тя отхвърли полицейската защита, Лиу се бе отнасял към нея с уважението, дължимо на пациентка, жертва на изнасилване и вдовица на важен и властен човек.

Днес обаче той изглеждаше различен. Преобразен. Кръглото лице, лъскавата черна коса и малките, грижливо маникюрирани ръце на настанения зад пластмасовото бюро в семплата бяла стая за разпити инспектор Лиу, както и евтиният му костюм и тясната найлонова вратовръзка бяха същите, каквито ги помнеше. Но поведението му бе напълно променено. Равнодушното му лице внезапно се бе оживило, а очите му блесяха от емоция, която тя не можеше да определи точно. Вълнение? Жестокост? Държането му бе агресивно. Седеше с разкрачени крака, облежнати на бюрото ръце, а главата и горната част на тялото му бяха издадени напред.

„Мисли си, че контролира положението и това му харесва“ — прецени Лиза.

— Ще ви попитам отново, госпожо Баринг. Откога сте любовница на мъжа, с когото ви арестувахме тази сутрин?

— И отново ще ви отговоря, инспекторе. Името му Мат Дейли. И не е ваша работа.

Лиза знаеше, че го провокира, а това вероятно не бе много разумно при дадените обстоятелства, но просто не можеше да се спре. Лиу беше прекалено арогантен и груб. А нещата, свързани с Мат, за които намекваше бяха направо абсурдни.

Стори ѝ се странно колко спокойна и самоуверена се чувстваше. Тази сутрин, когато се събуди в спалнята си във вила „Мираж“ и видя шестима мъже, насочили пистолети към главата ѝ, спомените за убийството на Майлс оживяха толкова ярки, че се уплаши да не припадне. Ако Мат не бе до нея, за да я успокои, вероятно така и щеше

да стане. Милият Мат! Как бе възможно някой да си помисли, че той е замесен във всичко това? Тя се зачуди къде ли бе той сега и как се отнасяха с него. Не бе имала време да размишлява върху случилото се между тях снощи, тъй като я натовариха грубо на самолета, после я метнаха в патрулна кола и я докараха в потискащата стая за разпити, а противният инспектор Лиу започна да изстрелва въпросите си като отровни стрелички.

Лиза затвори очи и усети твърдото, страстно тяло на Мат Дейли, притиснато към нейното. Заля я толкова силно желание, че се изчерви. Но възбудата бе смесена и с други емоции. Страх. Вина. Трудно ѝ бе да определи чувствата си, когато ужасният Лиу ѝ дишаше във врата. Но пък не се страхуваше прекалено много, макар да нямаше основания за смелостта си.

„Вече не съм сама. Мат е с мен. Мат ще ме спаси“ — въртеше се в ума ѝ.

Вратата се отвори.

— Лиза, скъпа, дойдох максимално бързо.

Не беше Мат, но все пак бе избавление. Джон Кроули, адвокатът на Лиза, бе старши партньор в „Кроули и Роу“, една от водещите адвокатски кантори в Хонконг. В средата на петдесетте години, висок, мургав и изискан, Джон Кроули определено излъчваше авторитет. Носеше гравирани с инициалите му копчета за ръкавели и елегантен костюм, който струваше повече от годишната заплата на инспектор Лиу, ухаеше на одеколон за след бръснене „Флорис“ и самоувереност. Лиза забеляза начина, по който Лиу се сви притеснено.

— Джон! Как разбра къде да ме намериш? Не ми позволиха да се обадя.

— Знам — кимна Кроули и седна без покана. — Едно от нарушенията на протокола от страна на инспектор Лиу. Един твой приятел се свърза с мен. Господин Мат Дейли.

Лиза се ококори.

— Вече са пуснали Мат?

— Естествено. След като показал паспорта си, станало ясно, че дори не е бил в страната в нощта на убийството на Майлс. Всяка идея за участието му в престъплението е чиста фантасмагория. Както и за твоето участие.

Джон Кроули нетърпеливо погледна скъпия си часовник „Картие“.

— Инспектор Лиу, на какво основание задържате клиентката ми?

— Имаме нужните правомощия — заяви Лиу и му подаде купчина листа, всичките изписани на китайски.

Джон Кроули ги погледна, сякаш се чудеше дали да си издуха носа в тях, после ги бутна презрително настрани.

— Предявено ли е обвинение на госпожа Баринг?

— Не още. Тук е, за да отговори на няколко въпроса. Има несъответствия, сериозни несъответствия между разказа на госпожа Баринг за случилото се в онази нощ и показанията на персонала ѝ.

Адвокатът се завъртя към Лиза.

— Кога те арестуваха? В колко часа?

— Тази сутрин. Мисля, че беше около десет. Не съм сигурна. Спях, когато нахлуха във вилата.

Кроули отново погледна часовника си.

— Преди девет часа. А това означава, че инспектор Лиу разполага с три допълнителни часа, в които да приключи с въпросите си. Ако дотогава не те обвини, свободна си да си ходиш.

Инспектор Лиу се вторачи мрачно в адвоката. Подозираше, че Дани Макгуайър от Интерпол бе по някакъв начин замесен в това. Вместо да отговори на обаждането му Макгуайър се бе заел с проблема лично и се бе свързал с американското посолство, предпочитайки да работи с изгнаници, а не с местната китайска полиция. Интерпол трябваше да е безпристрастен, но Макгуайър, Кроули, Лиза Баринг и Мат Дейли бяха американци. А американците винаги се поддържаха.

— Както правилно отбелязахте, господин Кроули, времето е ограничено. Затова ще съм ви благодарен, ако спрете да го губите. Госпожо Баринг — обърна се той към Лиза, — в „Кралица Елизабет“ ми казахте, че съпругът ви нямам живи роднини, с които да се свържем. Но както добре знаете, Майлс Баринг има дъщеря от първия си брак. Алис.

— Вярно е. Но Майлс не поддържаеше връзка с нея, нито тя с него. След развода бившата му съпруга се върнала в Европа и той изгубил връзка с нея и детето.

— Човек с възможностите на съпруга ви лесно е можел да ги открие или да нареди на изпълнителите на завещанието си да го направят след смъртта му. И той наистина го е направил, преди да се запознае с вас, нали, госпожо Баринг?

— Аз... аз нямам представа — заекна Лиза.

— Но вие сте го убедили не само да се ожени за вас, но и да ви остави цялото си състояние. Не е ли така, госпожо Баринг?

Лиза отвори уста, за да отговори, но Джон Кроули се намеси.

— Тя вече ви каза, че не е знаела нищо за условията в завещанието на Майлс, направени преди той да се запознае с нея. Не е необичайно мъже да променят завещанието си в полза на съпругите си.

— Необичайното, господин Кроули, е съкрушените вдовици да лъжат непрестанно полицията, която се опитва да залови убиеца на съпруга им — рязко отвърна Лиу. — Госпожо Баринг, направихте заявление под клетва, че не сте знаели как да обезвредите охранителната система на улица „Проспект“. Но слугинята ви Джойс Чен твърди, че господин Баринг ви е обяснил това няколко пъти.

— Аз... той може да е опитвал. Не съм много добра с техниката.

— Защо наредихте на слугите да не се качват на горните етажи на къщата в нощта, когато съпругът ви бе убит?

— Не помня.

— Направихте го, за да пуснете любовника си в къщата, нали?

— Не!

— Отричате ли, че имате любовник?

— Да, отричам. Разбира се, че отричам.

Джон Кроули направи всичко възможно, за да отклони инспектора и да му попречи, но Лиу продължи да настоява, че любовникът съществува и че Лиза му е помогнала да проникне в къщата. Няколко пъти настоя и да чуе името му. Да не би Лиза да бе имала толкова много любовници, че вече не помнеше за кого ставаше дума? С колко мъже бе спала преди Майлс? А по време на брака им? С колко мъже бе спала след смъртта на Майлс, когато уж бе тъгувала? Или Матю Дейли бе единственият? Откъде познаваше господин Дейли? Сигурно го бе поканила в Бали, което означаваше, че са се познавали отпреди.

В края на трите часа инспектор Лиу я освободи с условието да не напуска острова и да сътрудничи на полицията. Лиза бе емоционално и

физически изтощена. Но се справи и не каза на Лиу нищо за миналото на Мат. Все пак и той бе жертва. Ако искаше да говори за убийството на баща си или за интереса си към другите престъпления, това зависеше само от него.

Джон Кроули я хвана за ръка, когато излязоха от сградата. Горката жена още трепереше.

— Справи се чудесно — каза ѝ той. — Опитай да не се тревожиш прекалено много. Съмнявам се, че ще те обвинят в нещо.

Лиза поклати глава.

— Той ме гледаше с такава омраза. Сякаш съм искала това да се случи. Сякаш съм искала Майлс да умре. Но аз не го исках. Просто се случи. Може би е трябвало да се случи, не знам. Но не можех да направя нищо, за да го предотвратя.

Джон Кроули я изгледа изненадано. Изборът на думи му се стори доста странен. Защо, за бога, е „трябвало да се случи“ убийството на Майлс? Но пък след ужасния разпит, на който Лиу я бе подложил, бе цяло чудо, че Лиза изобщо успяваше да оформи изречение.

— Трябва да си починеш — посъветва я адвокатът. — Да те закарам ли у дома?

Тя го погледна тъпо. У дома? Къде беше това? Не и къщата на улица „Проспект“.

— Ти каза, че Мат Дейли ти е съобщил за арестуването ми. Знаеш ли къде е отседнал?

— Аз съм точно тук.

Милото, изморено, добродушно лице на Мат изскочи сред морето от азиатски лица на улицата. Лиза си помисли, че никога не се бе радвала толкова да види някого. Тя се отпусна в прегръдките му.

— Добре ли си? — прошепна той, като я притисна към себе си. — Нараниха ли те?

— Не, добре съм.

Тя го целуна, без да прави опити да скрие чувствата си към него пред Джон Кроули. Адвокатът потисна нетипичната за него ревност. Нямаше много клиентки, привлекателни като госпожа Баринг, и с удоволствие бе играл ролята на неин рицар следобед.

— Вие сигурно сте господин Кроули — каза Мат. — Благодаря ви, че дойдохте толкова бързо.

— Няма защо. Благодаря, че се свързахте с мен — отвърна адвокатът и двамата мъже се ръкуваха. — Всичко мина добре днес. Мисля, че Лиу просто се лови за сламки. Но внимавай да не го въоръжиш с нещо — обърна се той към Лиза. — Остани в Хонконг, кротувай и поддържай връзка с мен. Ако полицията отново те потърси, незабавно ми се обади.

— Разбира се.

Мат загледа как Джон Кроули се качва в такси. Очите му се присвиха подозрително.

— Не е ли прекалено хубав за адвокат?

Лиза се засмя. Обви ръце около врата на Мат и впи устни в неговите.

— Ревнуваш ли?

— Ужасно.

Целунаха се отново и Лиза се изненада колко щастлива се чувстваше. А също и в безопасност. Бе изтърпяла повече от полагащия ѝ се дял мъжка ревност в миналото, но досега това бе означавало само болка. Ала с Мат беше различно. От нежната му прегръдка тя можеше да погледне назад и да види, че по-голямата част от живота ѝ бе прекарана в тъмен облак от страх, в очакване мъжката ревност да избухне в ярост и насилие, в очакване да бъде наранена. Беше го приела, защото това бе единственото, което познаваше. А също и заради тайната, която бе унищожила не само нейния живот, но и много други. Тайната, към която само един човек имаше ключа. Тайната, която Мат никога не трябваше да узнае.

Той погали нежно лицето ѝ.

— Изглеждаш разстроена. Инспектор Лиу ли е виновен?

— Да — излъга тя бързо. — Решил е да ме закове.

— Няма да успее — увери я Мат. — Не и докато аз съм наоколо. Слушай, Лиза, знам, че сега не му е времето. И знам, че миналата нощ бе неочаквана и за двама ни. Но трябва да ти кажа, че никога преди не съм изпитвал подобно нещо. Аз...

Лиза притисна пръст към устните му.

— Не тук. Лиу и хората му вероятно ще се втурнат към нас всеки момент.

Беше права. Оживена улица пред полицейски участък не бе подходящото място да заявиш вечната си любов. Мат протегна ръка и

незабавно спря такси.

— Хотел „Пенинсула“.

Лиза повдигна вежди. „Пенинсула“ беше най-люксовият хотел в Хонконг. Можеха да си го позволят сега, след като властите бяха освободили сметките на Майлс и Лиза имаше достъп до парите. Но отсядането там не бе точно „кротуването“, за което я бе посъветвал адвокатът.

— Реших, че след като ще сме под домашен арест, по-добре е клетката ни да е позлатена — обясни Мат. — Искам да си щастлива.

Лиза знаеше всичко за позлатените клетки.

— Ще бъда щастлива навсякъде, стига да съм с теб — искрено заяви тя.

Само да можеше да остане с него завинаги.

Само да можеше да му каже истината.

Но Лиза знаеше, че никога няма да го направи.

Апартаментът им беше умопомрачителен. Малка, изискано обзаведена всекидневна и две огромни мраморни бани в съседство на величествената спалня, откъдето се откриваше зашеметяваща гледка към пристанището. След дългия горещ душ и сандвича, донесен от румсьорвис, Лиза се почувства достатъчно оживена, за да говори с Мат за разпита.

— Лиу разполага с нова информация. Сигурно е разпитал Джойс Чен. Уплашил я е достатъчно, за да се раздрънка.

— Коя е Джойс Чен?

— Икономката ни на улица „Проспект“. Тя е единствената, която би могла да наведе Лиу на мисълта, че съм имала извънбрачна връзка.

Значи оттам е тръгнал слухът, помисли си Мат, като си припомни разгорещения си разговор с Дани Макгуайър. Злобни слугински клюки.

— Проклетата кучка — изсумтя той.

— О, не! — ужасено извика Лиза. — Госпожа Чен е чудесна. Никога не би се опитала да ме нарани умишлено.

— Защо тогава е казала подобно нещо?

— Защото е била уплашена — отговори Лиза. — И защото е вярно.

— Не бях напълно откровена с теб.

Беше двајсет минути по-късно и двамата се намираха в леглото. Голи, прегърнати. Изглеждаше подходящ за изповед момент.

— Исках, но не знаех откъде да започна.

— Няма проблеми — отвърна Мат и я погали по косата.

Истината бе, че и той самият не бе проявил пълна откровеност с нея. Лиза все още не знаеше нищо за връзката му с Интерпол и Дани Макгуайър. През всичкото това време тя бе споделяла дома и леглото си с него, с полицейския доносник. И това ако не беше предателство, укори се Мат.

Нервно, със запъване, Лиза разказа на Мат за извънбрачната си връзка. Имала само един любовник, а не цяла серия, както Макгуайър бе намекнал. Отрекла връзката пред полицията, за да предпази младия мъж. Не го обичала, нито пък той нея, но ѝ помагал да преодолее самотата си по време на брака с Майлс.

— Когато Майлс и аз се сблизихме, бяхме интимни. Не беше най-страстната връзка в света — той бе доста по-стар от мен, но все пак се любехме. Но след като се оженихме, нещата се промениха. Майлс беше много мил и нежен с мен, но ме издигна на пиедестал, сякаш бях нещо чисто и недокоснато. И почти не правехме секс.

За секунда Мат изпита странно съпричастие към Майлс Баринг. Лиза беше изключително сексапилна, но същевременно бе толкова добра и съвършена, че той разбираше нуждата да се гледа на нея като на Богородица, като на нещо, което да бъде боготворено, а не осквернено.

— Значи между теб и младежа е ставало дума само за секс?

Лиза се изчерви и извърна лице настрани.

— Мразиш ли ме?

Мат я придърпа към себе си нежно.

— Никога не бих могъл да те мразя. Ти си всичко за мен.

Лиза го изгледа с болка в очите.

— Не говори така.

— Защо не? Вярно е. Знаеш, че е вярно. Мисля, че бих могъл да мразя него, но това е съвсем различно. И определено не смятам, че би трябвало да го защитавам в свой ущърб.

— Трябва да го защита — възрази Лиза.

— Защо?

— Защото това е мой дълг. Обещахме си да не разкриваме самоличностите си на никого.

— Да, но това е било преди убийството на Майлс и изнасилването ти. А такива ужасии променят нещата, нали? Лиу определено подозира, че младежът е замесен.

Лиза поклати глава тъжно.

— Нищо не променя обещанията. Не е редно да нарушиш обета си — заяви тя и се търколи в другия край на леглото.

— Колко добре познаваш този младеж? — попита Мат и усети как кръвта му изстива.

Ами ако инспектор Лиу и Дани бяха прави? Не за това, че Лиза е била съучастница в убийството на мъжа си — идеята звучеше абсурдно, но относно факта, че любовникът ѝ бе убиецът? Очевидно този мъж все още имаше влияние върху нея.

Лиза отговори, обърнала лице към стената.

— Колко добре един човек познава друг?

Нови гатанки.

— Колко добре и ние с теб се познаваме?

Ехото от думите на Дани Макгуайър бе притесняващо. Наистина ли бяха провели разговора си едва снощи? Струваше му се преди векове.

— Кажи ми името му, Лиза.

— Не мога. Съжалявам.

— Не ми вярваш — горчиво отсъди Мат.

Тя се завъртя, подпря се на лакът, а пищните ѝ гърди се показаха от луксозните чаршафи.

— Вярвам ти, Мат — извика тя с негодувание. — Нямах представа какво означава това за мен. И поне съм честна, за разлика от теб.

— Какво имаш предвид?

— Телефонното обаждане снощи. Отговори ми небрежно, когато те попитах за него. Но не е било само „недоразумение с приятел“, нали? Разговорът е бил за мен.

Мат въздъхна.

— Да. Така беше.

След всичкото изминало време почувства облекчение, когато призна. Разказа ѝ за Дани Макгуайър, който разследвал убийството на Андрю Джейкс, а после се преместил в Интерпол, но Мат го открил и му разказал за останалите убийства — на Дидие Анжу и Пиърс Хенли.

— Всички други вдовици са изчезнали, както знаеш, но ти все още бе в безопасност в болница „Кралица Елизабет“. Излетях за Хонконг, за да видя какво мога да откроя и да докладвам на Макгуайър.

Кръвта се отцеди от лицето на Лиза.

— И докладва ли му? О, господи, заради това ли спа с мен? За да се добереш до повече информация? За да ме накараш да се разкрия пред теб?

— Не! — решително отрече Мат. — Пристигнах тук по тази причина, но след като се запознах с теб, всичко се промени. Кълна се, че оттогава не съм се свързвал с Макгуайър. Това бе отчасти поводът той толкова да се ядоса снощи. Просто изчезнах от радара му.

Лиза вдигна колене към гърдите си и се уви с чаршафа. Замисли се за казаното от Мат. Накрая попита:

— Каква беше другата част? Спомена, че ти бил ядосан отчасти заради това. Коя е другата част?

Мат преглътна затруднено. Е, всичко или нищо. По-разумно беше да ѝ разкаже още сега.

— Говорил с Лиу. Каза ми, че си изневерявала на Майлс. Смятал, че е възможно да си била съучастница в убийството.

Лиза ахна.

— Знам, знам. Обясних му, че дрънка глупости и нямаш нищо общо с убийството. Но той настояваше да те оставя, да изчезна от „Мираж“ и да се прибера у дома. Лиу имал снимки, на които сме ти и аз. Събрал две и две и получил хиляда. Дани се притесняваше, че ако ме арестуват, сътрудничеството ми с него ще излезе на бял свят. А шефовете в Интерпол не обичат в случаите им да се бъркат аматьори. Дани може да се наиксне в неприятности или поне да му отнемат случая.

— Значи си знаел, че изневерявах на Майлс — каза Лиза. — Знаел си и това не те е притеснило?

— Не съм знаел. Макгуайър ми каза, че си изневерявала, но аз не му повярвах. Не отговаряше на представата ми за онази Лиза, която

познавам.

Онази Лиза, която познавам! Беше толкова горчиво и затрогващо, че Лиза не знаеше дали да се засмее, или заплаче.

— Обичам те адски много — добави Мат. — Не ми пука какво е ставало, преди да се запознаем.

— А трябва, Мат. Миналото...

— ... е свършено. Знаеш ли, снощи Дани Макгуайър ми зададе същия въпрос като теб: Колко добре те познавам? И колко добре ти ме познаваш? И знаеш ли какъв е отговорът?

— Какъв?

— Отговорът е, че знаем онова, което трябва да знаем. Знаем, че се обичаме. Това е достатъчно.

Лиза нежно го погали по бузата.

— Не вярваш в това, нали?

— Напротив, вярвам.

— Ами ако миналото на някого е кошмар? Ами ако е по-лошо, отколкото можеш да си представиш? Ами ако е непростимо?

— Нищо не е непростимо — възрази Мат и протегна ръце към нея. — Не съм влюбен в миналото ти, Лиза, а в теб.

Любенето им бе по-сдържано, отколкото предишната нощ. Не така експлозивно, но много по-интимно и нежно. Ако Мат бе имал съмнения за чувствата на Лиза, то те се изпариха от докосването ѝ, от целувките ѝ по кожата и косата му, от мелодичния ѝ глас, който повтаряше: „Обичам те, Мат. Обичам те“.

По-късно Мат поръча две уискита от румсървис. Минаваше един, но и двамата мислеха трескаво и не можеха да заспят.

— Да избягаме заедно — предложи Мат.

Лиза се засмя. Обожаваше чувството му за хумор. Откакто се запозна с него, се смееше повече, отколкото когато и да било в живота си, въпреки ужасните обстоятелства.

— Говоря сериозно. Да избягаме.

— Не можем — отвърна тя, като притисна пръст към устните му.

— Разбира се, че можем. Можем да правим каквото си искаме.

— Шшт.

Тя се сгуши в него, а очите ѝ започнаха да се затварят.

— Говоря сериозно — повтори Мат.

— Аз също. Заспивай сега.

Когато Лиза отвори очи, Мат вече седеше зад бюрото и тракаше по клавиатурата на лаптопа. Предвидливо бе помолил госпожа Харкорт да изпрати компютрите им от Бали с частния самолет на Баринг заедно с куфар с дрехи и други необходими принадлежности. Всичко пристигна в хотел „Пенинсула“ предишната вечер.

Лиза го наблюдаваше как работи, гол, с увита около кръста бяла хавлия. *Толкова е красив*, помисли си тя с болка. Не красив като манекен, като някои от мъжете, които бе познавала през годините, но секси по своя мил, забавен начин. Тя си позволи да помечтае за момент: двамата с Мат бяха женени и живееха щастливо далеч от Хонконг и останалия свят. Свободни. Заедно.

Мат улови погледа ѝ и се усмихна.

— Закуска?

Лиза се ухили.

— Разбира се. Умирам от глад.

Поръчаха си прясна плодова салата, кроасани с кафе и порция хрупкав бекон за Мат. Лиза изяде закуската си в леглото, а Мат остана залепен за компютъра.

— Какво правиш? — попита го тя накрая, като намаза третия си кроасан с мед и го захапа лакомо.

— Казах ти снощи — отговори Мат. — Планирам бягството ни.

— А пък аз ти обясних снощи, че не можем просто да изчезнем. Инспектор Лиу ме освободи с условието, че ще остана в Хонконг. Помниш ли какво ме посъветва Джон Кроули вчера? „Внимавай да не го въоръжиш с нещо.“ Просто сме длъжни да играем по правилата.

— Майната му на Джон Кроули — изсумтя Мат, като затвори лаптопа.

— Мат, престани. Номерът с ревността е много сладък, но положението е сериозно.

— Знам. Лиза, китайската полиция се опитва да те набеди за убийството на Майлс. Вече са накарали Интерпол да повярва в теорията им, че ти и загадъчният ти любовник сте планирали убийството. И само защото Лиу не те е обвинил още, това не означава, че няма да го направи.

— Но той не разполага с доказателства.

— Разбира се, че разполага. Вярно, само с косвени улики, които са пълна дивотия, но много присъди са били издадени въз основа и на по-малко доказателства, повярвай ми. Ако продължиш да отказваш да кажеш името на любовника си...

— Вече говорихме за това — изморено го прекъсна Лиза.

— Знам. Не се опитвам да променя решението ти. Просто излагам факта, че те не разполагат с приятеля ти, а само с теб. И ти ще си изкупителната жертва. Лиу знае, че американската, английската и френската полиция са останали с празни ръце. И няма да те пусне, а ще направи всичко възможно да те накисне.

Лиза се поколеба. Идеята да избяга с Мат Дейли бе страхотно привлекателна. Великолепна фантазия и мечта. Но не можеше да се осъществи, нали?

— С всеки изминал ден, прекаран тук, се превръщаме все повече в удобни мишени — продължи Мат. — И за Лиу, и за убиеца, който и да е той. Това ли искаш?

„Не. Прав си. Не го искам. Но в живота ми не става дума за това, което искам аз. А за това, което трябва да направя. Да изпълня дълга си. Съдбата си.“

— Ако избягам, ще изглеждам виновна.

— И сега изглеждаш виновна, ангелче. Страхувам се, че това е част от проблема. Таблоидите вече те мразят.

— Много ти благодаря! — засмя се измъчено Лиза.

Мат се приближи до леглото и я целуна.

— Просто съм реалист.

— Знам — съгласи се тя и бутна подноса от закуската настрана. — Е, какво ще правим? Имам предвид на теория? Какъв е планът ти за бягство? Къде ще отидем?

Мат грабна лаптопа от бюрото и го отнесе в леглото. Отвори карта на света.

— Ти ми кажи.

Той искаше да избере специално място, от което Лиза имаше щастливи спомени. Но когато се събуди сутринта, осъзна, че все още не знаеше почти нищо за живота ѝ преди брака ѝ с Майлс. Беше американка и бе израснала в Ню Йорк. И двамата ѝ родители бяха мъртви и нямаше семейство, с изключение на сестра, с която бяха отчуждени. Очевидно бе пътувала много.

Често споменаваше Европа и Северна Африка в разговор. А в даден момент бе работила в Азия, където се бе запознала с Майлс. Но това изчерпваше познанията му. Ако Лиза имаше корени някъде, то Мат не знаеше нищо за тях.

— Къде мислиш, че ще си щастлива?

„Къде бих могла да съм щастлива? — запита се тя. — Била съм на толкова много прекрасни места. Рим, Париж, Лондон, Ню Йорк. Пекла съм се на плаж в Малибу и съм плувала в Средиземно море. Но дали някога съм била истински щастлива?“

— Някое важно място. Място, което означава нещо за теб. Извън Съединените щати, разбира се. Не мисля, че ще е много разумно да се връщаме там.

Лиза се вторачи в картата. Внезапно се сети за отговора и погали нежно екрана.

— Мароко. Бих искала да отида в Мароко.

19.

— Не съм щастлив, Макгуайър. Определено не съм щастлив.

Анри Фремьо наистина не изглеждаше щастлив. Но пък той никога не изглеждаше щастлив.

— Разбирам, господине.

— Тук сме, за да помагаме и улесняваме. Помагаме и улесняваме. Коя от двете думи не разбираш?

— Разбирам, господине.

— Наистина ли? Защо тогава ми се налага да водя все понапрегнати телефонни разговори с шефа на полицията в Хонконг, който твърди, че екипът по случай „Азраел“ пречи, създава трудности и не е на разположение, а и... — той се консултира с бележките си — никой не отговаря на телефонните обаждания на инспектор Лиу.

— С цялото ми уважение, господине, Лиу ме помоли да му помогна чрез осъществяване на връзка с властите в Индонезия. И тъкмо правех това, когато той реши да вземе нещата в свои ръце и арестува поне един невинен американски поданик, а може би и двама. Законността на действията му е, меко казано, съмнителна.

— Не съм тук, за да преценявам как хонконгската полиция си върши работата! — рязко възрази Фремьо. — Задължението ми е да се уверя, че ние от Интерпол си вършим работата добре. Тези протоколи съществуват поради определена причина, както знаеш.

„Да, помисли си Дани, да задоволяват смотани бюрократи като теб.“

Но все пак разбираше раздразнението на Анри Фремьо. До момента екипът, натоварен с „Азраел“, не бе постигнал почти никакъв напредък, като се изключи гениалният статистически анализ на Рихард Стури, но без предстоящи арести на хоризонта, това също беше без значение. „Азраел“ бе отнел страшно много време и ресурси, много повече от осемте часа, които Фремьо бе отпуснал. Ставаше дума най-вече за времето на Дани Макгуайър, макар че той тъкмо бе изпратил Клод Демартен на проучване в Екс ан Прованс, където да се зарови по-дълбоко в мизерните ДНК улики от убийството на Дидие Анжу.

„Трябва да благодаря на Бога, че Фремьо не знае за това — каза си. — Нито за участието на Мат Дейли в провала в Хонконг. Ако научи, ще се озовем в страхотна каша.“

— Ще ти дам един месец, Макгуайър — изръмжа Анри Фремьо. — Разбира се, само при положение, че не ми се обаждат от някоя друга страна членка, за да се оплакват от отношението ти.

— Няма да ви се обаждат, господине. Гарантирам.

— Ако през този месец не видя решителен напредък, а под това имам предвид нещо, което да оправдава парите, похарчени напразно засега, с „Азраел“ е свършено.

Дани Макгуайър се върна в кабинета си с мрачна физиономия. Селин почти не му говореше. В службата собственият му екип, който винаги му бе засвидетелствал изключителна лоялност, започваше да се дразни от времето, посветено на „Азраел“, тъй като повечето от хората му го смятаха за преследване на празни мечти. Когато се захвана със случая, Дани мислеше за Мат Дейли като за партньор, за сънародник американец, който държеше да залови убиеца на Андрю Джейкс. Но сега дори Мат го бе изоставил, очевидно полудял по красивата госпожа Баринг, последната вдовица. Дани отдавна не се бе чувствал толкова самотен. От онези няколко кошмарни години след изчезването на Анджеа Джейкс.

Отначало Дани съсредоточи енергията си в опити да издири Лайл Реналто, тъй като не можеше да се отърве от подозрението, че адвокатът на Анджеа Джейкс бе ключово парченце от мозайката. Наистина, Клод Демартен първи представи теорията за „любовника убиец“, но семенцата на подозрението на Дани към Лайл Реналто бяха посети преди повече от десет години, когато се запознаха до болничното легло на Анджеа. Ала и след седмици напрегнато ровене из базите данни на всяка страна, свързана с „Азраел“, както и на всички големи американски градове, той не успя да открие абсолютно нищо. Първата официална справка за Лайл Реналто бе данъчна декларация, попълнена в Ел Ей само година преди убийството на Джейкс. Преди това нямаше нищо. А година след убийството, пуф, Реналто бе изчезнал отново, сякаш никога не бе съществувал.

Припомни си думите на Анджеа Джейкс в нощта на убийството: „Нямам живот“. Лайл Реналто също нямаше живот. Официално нито Анджеа, нито Реналто имаха минало или бъдеще.

Търсейки определен модел, Дани се зарови в миналото и на останалите вдовици, Треиси Хенли и Ирина Анжу. И в двата случая откри едно и също. Имаше брачни свидетелства, но не и актове за раждане. Никое от семействата не бе поискало да издирва изчезналите жени, нито дори да съобщи за изчезването им. Очевидно и те нямаха живот преди и след ужасните престъпления.

— А, ето те. Цяла сутрин се опитвам да се свържа с теб.

Матилда, секретарката на Дани, се нахвърли върху него в мига, когато влезе в стаята. Изрецитира му дълъг списък с молби по многобройните други случаи на екипа му, които бе пренебрегвал, както и имената на няколко колеги, жадни за кръвта му. Когато най-последно свърши, Дани влезе в кабинета си. Матилда извика след него:

— И Клод Демартен се обади. Каза, че имал новини. Помоли да му звънеш колкото се може по-скоро.

В хотел „Пенинсула“ нещата се движеха със зашеметяваща скорост. Всяка сутрин, почти всеки час Лиза Баринг мислеше едно и също: „Трябва да спра това. Не можем просто да избягаме“. Но ентусиазмът на Мат и самоувереността му бяха толкова силни и заразителни, че тя си позволи да повярва в невъзможното: може би щеше да успее да избяга с него. Да избяга от съдбата си. Да бъде щастлива.

Мат прекарваше по-голямата част от сутринта в обаждания по „Скайп“. Той реши, че пътуването със самолет е прекалено рисковано, и планира маршрут с кораби и влакове, като правеше резервациите с фалшиви имена и прехвърляше пари анонимно от офшорната сметка на Лиза. Надяваше се, че поне в Азия солиден рушвет щеше да се окаже приемлива алтернатива на картата за самоличност. Планът бе Мат да тръгне първи в ранните сутрешни часове. Предполагаха, че хората на инспектор Лиу ги наблюдават двайсет и четири часа в денонощието, затова се надяваха заминаването на Мат да подмами наблюдателния екип далеч от хотела. Тогава той щеше да се отърве от тях по магистралата и да се отправи към пристанището. Това щеше да осигури на Лиза възможност да се измъкне в шест сутринта, облечена в простата синя униформа на камериерка от хотела.

— Как, за бога, ще се доберем до униформа? — попита го Лиза.
— Ще ударим някое нещастно момиче по главата?

— Не. Ще го помолим мило. Ако откаже, ще подкрепим молбата си с петдесет долара и снимка на Мат Лебланк с автограф.

Лиза се изсмя.

— Да не мислиш, че се шегувам? Тук все още си падат по „Приатели“ — изтъкна Мат и извади купчина снимки от чекмеджето.
— Ще се изненадаш какъв успех имат снимките сред китайските ни приятели. Също като цигарите в затвора.

Лиза поклати глава.

— Значи великият ни план за бягство започва с Джоуи Трибиани?

— Аха. Имай ми доверие, Лиз. Знам какво правя.

Следващият етап бе рибарска лодка до континента, където мошеник на име господин Онг се бе съгласил да уреди пътуването им до Кейптаун. Оттам щяха да потеглят с влак на север. Щеше да мине поне месец, преди да се доберат до Казабланка.

— Проста работа — каза Мат.

Лиза се засмя отново, защото планът бе всичко друго, но не и прост. Всъщност на всяка стъпка щяха да са в опасност. Но увереността на Мат бе непоклатима, а фантазията — прекалено съвършена и сладка, за да ѝ устои.

„Ще живеем анонимно в някой спокоен квартал и ще гледаме как птиците летят около фонтана в двора. Ще бъдем заобиколени от красота, мир и спокойствие. Той никога няма да ме намери. Лудостта ще приключи.“

В девет часа в нощта, преди да тръгнат, Мат остави запечатан плик с пари на рецепцията. Беглец или не, той не беше от хората, които биха изчезнали, без да си платят сметката. Горе, в апартамента им, той и Лиза пиха по едно последно уиски и легнаха да поспят за кратко.

Будилникът бе навит за два през нощта.

Мат трябваше да потегли преди три.

Клод Демартен пътува пет часа по магистралата, преди да отбие към Екс ан Прованс. Заобиколи древния град и най-после спря пред малък промишлен комплекс.

Сгушена между магистралата и железопътната линия, лаборатория „Шомюр“ бе криминологичната лаборатория, използвана от всички полиции в Южна Франция. Два дни по-рано Дани Макгуайър говори по телефона с един от старшите криминолози там, който потвърди, че лабораторията е извършила анализа на ДНК пробите от убийството на Анжу миналата година.

— Но в полицейските доклади нямаше бележки за резултатите — каза Дани.

Криминологът въздъхна.

— Така е. Страхувам се, че това е типично. Освен ако не предстои дело и възможност за слава, полицията в Сен Тропе е доста небрежна при съхраняването на доказателства.

Трийсет и шест часа по-късно Клод Демартен се срещна лично с криминолога. Името му беше Албер Дюма. Около петдесетте, висок, слаб и ъгловат, с бяла и толкова идеално изгладена престилка, че човек можеше да се пореже на ръбовете ѝ, с чифт очила с метални рамки, кацнали на клюноподобния му нос, той бе приет веднага от Демартен като събрат в научните изследвания. Двамата мъже се харесаха незабавно.

— Влезте, детектив — ентусиазирано подкани Дюма и разтърси ръката на Демартен енергично. — Мисля, че ще се развълнувате от това, което открихме.

Лабораторията беше огромно открито пространство с редица остъклени стаички по края. Някои от тях бяха кабинети, семпли, обзаведени от ИКЕА. Други бяха учебни зали с бели дъски, пейки, лазерни показалки и маси с микроскопи покрай стените. Трети си бяха просто лаборатории. Албер Дюма въведе Демартен в един от кабинетите, където спретната купчина разпечатки стоеше до компютъра на бюрото.

— Значи местната полиция не е съхранила тези данни? — попита Клод.

— Така ми каза шефът ви. Не съм особено изненадан.

— Но вие поддържате свои собствени досиета?

Дюма го изгледа едва ли не обидено.

— Разбира се. Разполагаме с проба от спермата, анализ на косми, кръв, отпечатъци. Всичко е тук. Сравних ги с данните, които ни изпратихте от другите случаи.

— И?

— Лошата новина е, че кръвната проба, която ни изпратихте, е безполезна.

Клод се намръщи. „Това би ли трябвало да ме развълнува?“, запита се.

— Пробите от случая на Хенли са били замърсени по някакъв начин в Скотланд Ярд.

— А тези от случая на Джейкс?

Албер Дюма прелисти разпечатките.

— На местопрестъплението в Ел Ей е намерена само кръв от жертвите. Между другото, същото е в случая на Анжу.

— Значи не разполагаме с нищо?

— Не съвсем. Хонконг свърши повече работа. От дома на Баринг са били взети три проби. Но кръвта, която не принадлежи на жертвите, е със стандартната група 0, страхувам се.

— А това означава, че заподозреният е един от четиридесетте процента от населението на света — тъжно отбеляза Демартен. — Чудесно. Е, каква е добрата новина?

— А, чудесно — засия Дюма. — Отначало мислех, че няма такава. Повечето отпечатъци бяха прекалено размазани, така че нямаше съвпадения, а пробите от спермата бяха объркани.

— Как така объркани?

— И госпожа Хенли и госпожа Джейкс са правили секс със съпрузите си в нощите на убийствата, а в изнасилването на Баринг не е имало еякулация. Това ни остави само с една прилична проба: нашата, от Ирина Анжу. Изпратих данните на Дани Макгуайър тази сутрин, докато вие сте пътували насам, но за съжаление, те не съвпадат с нито един от сексуалните престъпници в системите на Интерпол.

Демартен зачака желаното „но“. Господи, дано да има „но“.

— Но — най-после каза Дюма, — преди няколко часа се сетих за другите физически доказателства. От местопрестъплението в Хонконг били събрани множество косми. Никъде другаде. Само в къщата на Баринг.

Клод Демартен си припомни смътно.

— Китайците взеха проби от тях, но не стигнаха доникъде. А тези типове не си играят. Криминологичните им лаборатории са от най-добрите в света.

— Вярно е. Но доказателствата от случая на Анжу никога не са били вкарани в полицейските бази данни. Китайците са проучили само онова, с което разполагали, а са нямали достъп до нашата база данни.

Клод усети познатата тръпка, която го разтърсваше винаги, когато щеше да разреши даден случай. Човешкото поведение изобилстваше с грешки и непоследователност. Но криминологичните доказателства никога не лъжеха.

Албер Дюма се ухили.

— Сега мога да ви кажа със стопроцентова сигурност, че един от космите, намерени в спалнята на господин Баринг — улика 0029076 в списъка на инспектор Лиу — е точното ДНК съвпадение с пробата от спермата, взета от госпожа Анжу.

Той подаде важния лист на Демартен.

— Същият човек — прошепна Клод развълнувано. — Същият убиец.

Албер Дюма се намръщи.

— Вие трябва да решите това, детектив. Аз не искам да гадая.

— Но резултатите...

— Те ни казват само, че човекът, изпразнил се в Ирина Анжу на 16 май 2005, е същият, чиито косми са били намерени в спалнята на Майлс Баринг. Това е научно доказан факт. Всичко друго е предположение.

Клод Демартен се втурна лудо към колата си.

— Свържете ме с Дани Макгуайър. Кажете му, че се обажда Клод Демартен. Имам новини.

В мига, когато Мат Дейли се просна на леглото, той се почувства силно замаян. Излъчването на самоувереност бе едно, но да я изпитваш, бе съвсем различно. Стресът от планирането на бягството им го бе изтощил повече, отколкото си мислеше.

„След като изчезнем оттук и стигнем до Мароко, ще мога да я защитавам — насърчи се той. — Ще започнем отначало, само ние двамата. Нова работа, нов живот, нова самоличност.“

Чувстваше се виновен пред сестра си Клеър, пред майка си. Беше изчезнал не само от полезрението на Дани Макгуайър през последните няколко месеца, а и от целия си живот у дома. Миналият

му живот, както вече мислеше за него. Преди да се запознае с Лиза. Преди да се роди отново. Адвокатът по развода всеки ден му оставяше съобщения, а имейлите му ставаха все по-отчаяни. Ако не подпишеше този или онзи документ или не се явеше на това или онова дело, Ракел щеше да вземе всичко.

„Всичко и нищо — помисли си Мат. — Да го вземе. Лиза има достатъчно пари и за двама ни, а и бездруго не се нуждаем от много.“

Вече спеше, когато мобифонът му иззвъня.

Дани Макгуайър.

Мат не отговори, само изморено изключи звука.

Последното, което си спомняше, бяха нежните пръсти на Лиза, галещи косата му.

— Здравейте, свързахте се с Мат Дейли. Моля, оставете съобщение.

Дани Макгуайър бе готов да заплаче. Не се бе свързал с Мат Дейли. Очевидно никой не можеше да се свърже с него. Лудостта му по Лиза Баринг го бе направила недостижим.

— Мат, Дани е. Открихме категорични доказателства за присъствието на любовника на Лиза Баринг на местопрестъплението в случая „Анжу“. Чуваш ли ме? Който и да е изнасилвил Ирина Анжу, удобно ни е оставил проба от косата си в спалнята на приятелката ти. Ти беше прав. Убийствата са свързани. И аз бях прав. В опасност си. Трябва да се разкараш от тази жена и веднага да ми се обадиш. Моля те, Мат, обади ми се.

Дани затвори. После с натежало сърце набра номера на инспектор Лиу.

Мат Дейли сънуваше ужасен кошмар и се събуди паникьосан. *Къде съм?*

Всичко изглеждаше непознато. Леглото. Стаята. Дори миризмата във въздуха, плътна, влажна и тежка като намокрено от дъжда одеяло. Той седна в леглото. Бавно, нещата започнаха да се наместват като далечни предмети, изскачащи от гъста мъгла.

„Хотел «Пенинсула». Планът за бягство.“

„Трябва да ставам.“

Той се довлече до прозореца и дръпна щорите. Дневна светлина обля стаята. Но не беше бледата лимонена светлина на зазоряване, а яркото слънце преди пладне. Нещо ужасно се бе объркало. Беше проспал звъненето на будилника. Но как?

Главата му пулсираше болезнено. Уискито... Дали е бил упоен?

Той се завъртя и се вторачи в празното легло.

Празно легло. Подейства му като удар в корема.

Леглото беше празно.

Лиза Баринг беше изчезнала.

ТРЕТА ЧАСТ

20.

Хотелът беше великолепен. Разкошно фоайе, коридори, застлани с червени кадифени мокети, зашеметяващ спа център в римски стил и апартамент, по-голям от повечето манхатънски жилища. Най-прекрасното бе гледката — през пристанището на Сидни към прочутата опера, която се издигаше като величествен кораб с опънати от вятъра платна.

Лиза винаги бе искала да дойде в Австралия. Но не по този начин.

— Какво има?

В ленения си панталон от „Ралф Лорън“ и синята копринена риза, той изглеждаше красив както винаги. С повече пари за харчене, отколкото бе имал преди, той бе развил скъп вкус към дрехи и часовници, които биха изглеждали крещящо върху друг мъж, но на него седяха добре. Но пък на него всичко изглеждаше добре.

— Нищо. Изморена съм.

„Изморена съм да гледам през рамо. Изморена съм от кошмарите, самотата, лъжите“ — довърши наум Лиза.

Стоеше до прозореца. Той се приближи до нея и започна да масажира раменете ѝ.

— Да не би сексът с Мат Дейли да те е изтощил?

— Престани — рязко се тросна тя. — Той беше свестен човек. А и ти ме накара да се сближа с него.

Това беше вярно. Той бе наредил на Лиза Баринг да се сближи с американеца, за да открие какво знае. Инспектор Лиу очевидно се препъваше в тъмното, също като останалите детективи, с които си бе имал работа. Но Дейли беше различен. Не мислеше като ченге, а като човешко същество, като нечий син. А това го правеше опасен.

— Влюби се в него, нали?

— Не ставай абсурден — сръза го Лиза.

Не искаше да говори за Мат. Не и тук. Не и с него. Утешаваше се с мисълта, че след като бе напуснала Мат, той щеше да е в безопасност. И постепенно щеше да забрави за нея. Тогава можеше да се върне в Ел

Ей и да възобнови живота си. Би дала всичко, за да може да направи същото!

Тя се завъртя към него.

— Слушай, направих каквото искаше. С Майлс. С Мат Дейли. Имам парите и мога да ги изпратя където кажеш. Ами твоята част от сделката? Кога мога да видя сестра си?

— Скоро.

— Скоро? Колко скоро? Обеща ми!

Той я сграбчи за гърлото. Лиза изскимтя от ужас. Как някога бе могла да се влюби в него? Да му се довери?

— Когато приключи, тогава. Когато всички виновни бъдат наказани.

„Виновните. Кои са виновните? Майлс беше ли наистина виновен? Заслужаваше ли да умре? Ами останалите? Мъжете, които уби преди всички тези години? Ами горките им жени?“ — трескаво се питаше тя.

Имаше време, когато и тя вярваше, че Майлс е виновен. Когато виждаше света по начина, по който той го виждаше. Но запознанството с Мат Дейли промени всичко това. Струваше й се, че Мат я бе събудил от кошмар и я бе върнал към действителността. Но вече бе прекалено късно.

Той я пусна и Лиза се свлече на пода, обляна в сълзи. Когато той се протегна отново към нея, тя се сви уплашено, но този път докосването му бе нежно — той просто избърса сълзите й.

— Не плачи, ангелче. Само още един. Обещавам. И всичко ще свърши. Би ли искала да отидеш в Индия?

— Не! — изхлипа Лиза. — Моля те. Не мога. Не искам.

— Напротив, искаш — погали я той по косата. — Просто първо трябва да си починеш. Както каза, изморена си. Но знаеш, че накрая ще ми помогнеш. Ние си помагаме. Не забравяй: сестра ти разчита на теб.

Дани Макгуайър зави надясно по „Клифуд“, наслаждавайки се на вятреца по лицето си и топлото калифорнийско слънце по гърба си, докато взетият под наем кабриолет фучеше нагоре по хълма. Отдавна не бе шофирал в Ел Ей и последните му спомени от града бяха толкова

мрачни, че очевидно бе забравил колко го обичаше навремето. Брентуд бе особено красив на слънчевата светлина с чистите си и широки улици, обрамчени от цъфнали дървета във всички цветове, с приятните къщи в испански стил и грижливо поддържаните дворове с бели огради, с жълтите училищни автобуси и усмихнатите жители.

„Трябва да доведе Селин тук — зарече се той. — Веднага щом може да изтърпи да ме гледа отново.“

След откритието на Клод Демартен в лаборатория „Шомюр“ се оправиха отношенията не само с инспектор Лиу в Хонконг, но и с френската и английската полиция. Дори шефовете на полицията в Ел Ей внезапно се оказаха готови да сътрудничат на операция „Азраел“. В резултат на това Анри Фремьо най-после отпусна на Дани приличен бюджет, повече служители и свободата да посвети времето си на случая през следващите шест месеца. Дани се зарадва страхотно, но Селин избухна в сълзи, особено когато ѝ съобщи, че заминава за месец в Съединените щати.

— Значи така се започва. Един месец тук. Шест седмици там. Ами ние, Дани? Ами бракът ни?

Беше положил страхотни усилия да ѝ обясни. Откачен убиец бе на свобода. Човешки живот беше в опасност. Но отговорът ѝ винаги бе един и същ: „Нека някой друг да ги спаси. Можеш да спасяваш живот и тук, в Лион, както правеше през последните пет години. Можеш да спасиш нас!“. Тя дори не дойде да го изпрати на летището.

Дани зави наляво по „Хайуд“ и избута брачните неприятности от ума си. Беше на път да се срещне с Мат Дейли в дома на сестра му и да види с какви улики за Лиза Баринг можеше да се сдобие. Изчезването ѝ бе основната новина във вестниците в Хонконг и сега вече всички я подозираха в убийството на мъжа ѝ. Дани Макгуайър бе резервиран. Единственото, което знаеше в момента, бе, че Лиза Баринг бе връзка, по-точно връзката с убиеца от „Азраел“. А пък Мат Дейли бе връзката с Лиза Баринг.

— Вие трябва да сте Макгуайър. Заповядайте, влезте.

Клеър Майкълс отвори вратата с недоверчив поглед. Беше руса като брат си и имаше същите открити и живи черти, макар в този момент лицето ѝ да бе намръщено.

— Благодаря ви, че ми позволихте да дойда.

Тя го въведе във всекидневната.

— Мат е горе и се облича. Ще слезе след минута.

Клеър се нареди да излезе от стаята, но си промени мнението.

— Вижте — каза тя на Дани с гневни сълзи в очите, — тази история с жената на Баринг просто го съсипа. Брат ми не е на себе си. Откакто се захвана с този тъп документален филм, се промени много, но когато се запозна с Лиза Баринг, направо откачи. Съсипа брака си, изгуби дома си, а сега и сърцето си. Честно казано, мисля, че не би могъл да понесе повече.

— Разбирам, госпожице Дейли.

— Майкълс. Госпожа Майкълс — поправи го тя рязко. — Омъжена съм. И не мисля, че разбирате, господин Макгуайър. Мат трябва да забрави за този случай. Трябва да изгради живота си отново. Защо просто не го оставите на мира?

В този момент Мат влезе в стаята. Дани не го бе виждал след срещата им в Лион миналата година и сега едва не ахна. Кльощав като пръчка, с хлътнали в пепелявото му лице очи и посивяла по слепоочията коса, Мат изглеждаше остарял с двайсет години. Нищо чудно, че сестра му се тревожеше.

— Здравсти, Дани.

Двамата се ръкуваха. Въпреки крехкия си вид Мат изглеждаше доволен от срещата.

— Здравсти, Мат.

Двете деца на Клеър се втурнаха в стаята и заподскачаха като кученца, опитвайки се да привлечат вниманието на вуйчо си.

Мат се завъртя към Дани.

— Хайде да седнем навън в беседката. Повечето ми документи бездруго са там, а и е по-тихо. Няма да ни безпокоят.

През следващите два часа двамата сравняваха бележките си. Дани разказа на Мат за последните разкрития по случая. ДНК пробите, липсващото минало на всички жени от „Азраел“, а наскоро и анонимни депозити на огромни суми в банковите сметки на две благотворителни организации за деца в Хонконг.

— Не сме сигурни дали са парите на Баринг. Трудно ни е да проследим произхода им. Но като се има предвид времето и количеството пари, това изглежда твърде вероятно.

Последната новина разстрои Мат.

— След като парите са депозираны, той няма причина да запази живота й. Ще я убие, както е убил другите!

Очите му се напълниха със сълзи.

— Как можах да заспя? Защо не чух нищо? Защо не усетих нищо? Той я е взел, Дани. Отнесъл я е от леглото ми. Мили боже!

Дани направи всичко възможно да го успокои.

— Да не прибързваме. Първо, не сме сигурни дали точно парите на Лиза са преведени на благотворителните дружества. Второ, не сме сигурни дали всички останали вдовици са мъртви. Няма нито един труп — подчерта Дани и Мат го изгледа с повдигнати вежди. — Трето, ти приемаш, че Лиза е била отвлечена. Но много по-логично е да предположим, че си е тръгнала по своя воля.

— Не! — Мат поклати глава отрицателно.

— Но, Мат — посочи логично Дани, — питието ти е съдържало приспивателно, нали? Тя трябва да го е сложила там. Имала е нужда да си в безсъзнание, за да може да се измъкне.

— Не! — извика Мат и удари с юмрук по масата.

Мозъкът му знаеше, че Макгуайър е прав, но сърцето не му позволяваше да го приеме или поне да изрече истината на глас.

— Лиза ме обичаше. Не би тръгнала по своя воля.

— Не твърдя, че е заминала доброволно. Може да е било по принуда. Може този тип да я държи с нещо.

Мат се вторачи в празното пространство.

— Щяхме да избягаме заедно. В Мароко.

Дани го зяпна втрещено.

— Щяхте да направите... какво?

— Лиу се опитваше да я накисне — промърмори Мат. — Трябваше да се измъкнем. Да изчезнем.

— Ами аз? — попита Дани възмутено. — И от мен ли щеше да изчезнеш? Аз не се опитвам да накисна никого, Мат. Искam само истината. Да разбера кой е извършил тези свирепи убийства, да узная какво е станало с жените. И какво може да се случва с Лиза Баринг в момента.

— Недей! — извика Мат, като запуши ушите си, затвори очи и се залюля напред-назад като дете, страдащо от аутизъм. — Не мога да го понеса.

Може би сестра му беше права. Може би наистина беше откачил.

После Дани си спомни в какъв мрак бе потънал самият той след изчезването на Анджела Джейкс. Но въпреки страховете на Селин той никога не бе обичал Анджела Джейкс по начина, по който Мат Дейли очевидно обичаше Лиза Баринг. Кошмарните мисли за това, как Анджела Джейкс е била измъчвана, изнасилена или убита, го бяха довели до ръба на нервна криза. Беше ли чудно, че Мат е мръднал?

— Всичко е наред — тихо каза той. — Ще я намерим. Но трябва да работим заедно. И трябва да ми обещаеш, че няма да направиш някоя глупост.

— Каква например?

— Да изчезнеш отново. Да тръгнеш да я търсиш сам. Единственото, което знаем за този тип, за убиеца, е, че е изключително опасен. Остави конфликтите на професионалистите. И заради себе си, и заради Лиза.

Мат отпусна глава на ръцете си.

— Не мога да не правя нищо. Не мога да седя, докато тя... тя...
— Гласът му премина в стон.

— Не те моля да не правиш нищо — изтъкна Дани. — Моля те да ми помогнеш. Помогни ми, за да ѝ помогнем на нея.

— Как?

— Като говориш.

Дани включи касетофона си.

— Разкажи ми за Лиза Баринг, Мат. Разкажи ми всичко, което знаеш.

По-късно през деня, в хотелската стая в Санта Моника, Дани Макгуайър се просна на леглото с огромна торба чипс и вписа всичко, разказано от Мат Дейли, в досието по случая „Азраел“.

Щеше да помоли Рихард Стури да се потруди над данните. Дани го уважаваше страхотно заради начина, по който немецът можеше да извлече сурова информация и да ѝ вдъхне живот и смисъл, досущ грънчар, правещ скулптура от буца глина. Но Дани Макгуайър уважаваше и нещо, което Рихард Стури би презрял като суеверна тъпотия. Уважаваше инстинкта. Интуицията. Особено собствената си.

Какво в думите на Мат Дейли днес бе важно? Коя незначителна подробност му бе направила впечатление?

Без да се замисли, Дани затрака по лаптопа.

Ню Йорк. Мароко. Сестра.

Беше пристигнал в Ел Ей най-вече за да издири Лайл Реналто. Но днешната среща с Мат Дейли промени намерението му. Лиза Баринг бе ключът към цялата загадка. Ако научеше коя бе тя, имаше шанс да разбере и къде се намираше. А ако я намереше, щеше да открие и убиеца.

На няколко километра от него Мат Дейли също лежеше в леглото си, вторачен в екрана на компютъра.

Но не неговия собствен, а този на Лиза.

Беше се чудил дали да го предаде на Макгуайър тази сутрин. Може би експертите от Интерпол щяха да открият нещо, което той бе пропуснал. Но истината бе, че колкото и да харесваше Дани, Мат вече му нямаше доверие. Макгуайър бе свестен човек и сърцето му си бе на мястото, но не бе убеден в невинността на Лиза. Не бе признал, че я подозира, но Мат го усети по въпросите му, по израза на лицето му, по недоизречените неща.

Работата на Дани Макгуайър бе да намери убиеца и да го осъди. Мат Дейли също искаше това, но то вече не бе основната му цел. Основната му цел бе да спаси Лиза.

Откакто измъкна лаптопа ѝ от Азия, Мат бе претърсил цялото му съдържание внимателно, от стари имейли до снимки, до файлове, търсейки нещо, което да му подсказва кой е любовникът на Лиза. Онзи, когото тя предпазваше. Онзи, който я бе откраднал от него. Но не откри нищо. Единствената му следа бе снимка от почивка, на която се виждаше Лиза, хванала някакъв мъж за ръка. По лицето ѝ личеше, че снимката е сравнително нова — отпреди година или две, но не повече. Беше същата, каквато Мат я сънуваше всяка нощ. Но лицето на мъжа бе скрито от заслепяваща светлина. Много ярко слънце или светкавица от фотоапарат. И двамата носеха шорти и тениски и стояха пред стара пристанищна стена.

Мат увеличи снимката и отново я разгледа внимателно. Стената изглеждаше европейска. Европа през лятото. Знак в горния ляв ъгъл

привлече погледа му. Той го увеличи, изчака образът да се фокусира, после го увеличи отново. Най-после видя една-единствена дума, изписана на ръка: „Gelato“^[1].

Италия! Бяха в Италия. Италианско пристанище. Някъде на крайбрежието.

Мат внезапно си припомни Бали. Седеше на терасата на вила „Мираж“ с Лиза... гледаха огъня... гледаха танца на пламъците в нощта, когато се любиха за първи път... Какво бе казала Лиза?

„Имахме такова огнище в Позитано. Майлс го хареса много.“

Мъжът на снимката не беше Майлс Баринг. Но може би тя бе направена по време на същото пътешествие по крайбрежието.

Там ли се бе запознала с него? Там ли бе започнал кошмарът? Там ли бе попаднала в капана му?

Мат Дейли обеща на Дани Макгуайър, че няма да направи някоя глупост. Нарушаването на обещанията му към Дани очевидно се превръщаше в лош навик.

Той затвори лаптопа с треперещи ръце и започна да си събира багажа.

---

^[1] Сладолед. — Б.пр. ↑

21.

Дейвид Айшаг погледна през прозореца на кабинета си на двайсет и третия етаж на сградата в централния делови район на Мумбай и се ухили като идиот.

Дейвид Айшаг не беше идиот. Роден от индийска майка и английски баща от еврейски произход, Дейвид Радж Осман Капири Айшаг беше един от най-уважаваните предприемачи от неговото поколение. Беше завършил инженерство в Оксфорд и Масачузетския технологичен институт и бе основател и президент на „Айшаг Електроникс“, най-проспериращата компания в Индия за експорт на хардуерни елементи. Четиридесет и осем годишен, макар да изглеждаше много по-млад, с гладката кожа с цвят на кафе на майка си и изсечените патрициански черти на баща си, Дейвид беше красив, умен и неприлично богат. Макар да се смяташе за индиец — „Айшаг Електроникс“ имаше офиси из целия свят, но кулата в Мумбай щеше да е щабът му завинаги — в действителност Дейвид бе истински космополит. Отгледан в Индия, образован в Англия и Америка, възпитан в цели три религии — християнството на майка му, юдаизма на баща му и индуизма на родината му, Дейвид можеше да си намери място навсякъде. Не само гениалните му академични способности, но и глобалният му поглед върху света, както и умението му да общува с хора от всички култури, го бяха направили деловия феномен, който беше в момента.

Тази сутрин обаче прочутата му делова прозорливост спеше.

Тази сутрин единственото, за което Дейвид Айшаг можеше да мисли, бе красивото лице на жена.

Запознаха се преди два месеца на благотворителен бал. Беше една от онези скучни, помпозни официални сбирки в „Оберой“, където надуті бизнесмени наддаваха стотици хиляди долари за абсурдни печалби от томбола, за да „съберат пари за уличните деца“, но най-вече за да се изфукат пред приятелките си. Обикновено Дейвид избягваше

тези събития. Даваше много пари за благотворителност, анонимно и чрез банкови преводи като всеки почтен човек, и не се интересувахе ни най-малко от това да бъде преследван из балната зала от десетки алчни хубавици. Жените по тези събирания бяха по-лоши и от мъжете, безсрамни златотърсачки с инжектирани с ботокс лица и празни черепи. Можеха да помиришат богатството ти от другия край на стаята, досущ полицейски кучета, обучени да откриват дрога. Тези жени го плашеха.

За съжаление поради факта, че бе важен член на бизнес обществото в Мумбай, от време на време Дейвид трябваше да се явява по подобни мероприятия. И тази вечер за първи път той се зарадва, че го бе направил.

Видя я до маса в ъгъла. Имаше същия отегчен вид като него. Но не с надменното пресилено отегчение на манекенките, които го зяпаха, когато влезе, заплени до такава степен от собствената си красота, че смятаха всички останали за по-нисши от тях, а с искрената досада на интелигентен човек, озовал се до маса с кряскащи маймуни и задължен да води разговори с тях.

Беше семпло облечена в скромна черна рокля, но красотата ѝ не се нуждаеше от накити. С високите си скули, бледа кожа и топли кафяви очи, с проста прическа на черната коса, тя излъчваше силна аура, която привлече Дейвид към нея. Жената улови погледа му и се усмихна.

Името ѝ бе Сара Джейн Хюз. Беше учителка. Работеше за благотворителна организация, която образоваше децата от копторите в Индия. Беше ирландка, само няколко години по-млада от Дейвид и изключително забавна. Имитациите ѝ на досадните инвестиционни банкери около масата оправиха настроението на Дейвид за няколко дни. А зашеметяващото ѝ лице го накара да излиза от събрания по-рано, за да провери дали беше отговорила на обаждането му и дали се бе съгласила да излезе с него.

Не го беше направила.

Дейвид Айшаг бе ходил и с други момичета, които се правеха на недостъпни. Умните знаеха, че най-привлекателният и богат ерген в Мумбай надали щеше да се впечатли от прилепчиви жени. Но Сара Джейн не играеше роля. Беше наистина заета с децата в училището и с

живота си. Нямаше представа кой бе Дейвид, когато се запознаха, а после, след като откри, просто не й пукаше.

Дейвид Айшаг си даваше сметка, че е влюбен. За него това бе любов от пръв поглед. Но след като Сара Джейн най-после се съгласи да излязат, му бе нужен цял месец, за да я убеди, че и тя изпитва същото. Тъкмо когато Дейвид бе започнал да се страхува, че работата няма да стане и таблоидите ще се окажат прави в твърденията си, че той просто не е от типа мъже, които се женят, той намери жената на мечтите си. Беше върховно и лудо щастлив.

Телефонът звънна.

— Една млада дама иска да се види с вас, господин Айшаг.

Сърцето на Дейвид запя. Сара Джейн! Трябваше да се видят за вечеря днес. След като тя прие предложението му за женитба миналата седмица — Дейвид искаше да я откара на най-романтичното място — Мавриций или поне Гоа, но тя категорично отказа да си вземе отпуск, така че накрая бе принуден да ѝ поднесе пръстена по време на вечеря в „Шуан“, двамата имаха да обсъждат много неща. Но Дейвид знаеше, че ако му се наложи да чака още шест часа, за да се види с нея, нямаше да свърши никаква работа днес. Зарадва се страхотно, че тя си бе направила труда да дойде чак тук и да остави любимата си класна стая.

Но когато вратата се отвори, сърцето му се сви. Не беше Сара Джейн, а Елизабет Камерън, адвокатката му. Напълно бе забравил за срещата им.

Елизабет Камерън се усмихна.

— Благодаря, че се съгласихте да се видим.

Дейвид се опита да запази професионализма си, но разочарованието бе изписано на лицето му.

— Естествено, Елизабет. Какво мога да направя за вас?

Елизабет Камерън беше руса, привлекателна и амбициозна. Обещаваща млада адвокатка, тя знаеше колко важен е прочут клиент като Дейвид Айшаг за кантората ѝ, да не споменаваме за собствената ѝ кариера.

„Моля те, Господи, не му позволявай да убие вестносеца“ — помоли се наум.

— Страхувам се, че новините не са добри. Госпожица Хюз ни върна документите, без да ги подпише.

— Аха.

Дейвид Айшаг определено бе изненадан. Въпросните документи бяха стандартен предбрачен договор. Сара Джейн бе поискала бърза сватба, някъде на усамотено и тихо място, без сложни подготовки. Точните й думи бяха: „Веднага след като оправиш документите, ще го направим“.

— Сигурна ли сте, че тя разбра какви са документите?

Елизабет Камерън се размърда неудобно на стола.

— Напълно сигурна. Тя ги прочете внимателно. Лично й ги връчих. Отговорът й беше... ами... — Тя зарови из ума си за подходящата дума.

„Откровено? За съжаление?“

— Говори, момиче — извика Дейвид с нетипичен за него гняв. — Какво точно каза тя?

Адвокатката преглътна мъчително.

— Ами... точно... каза, че не би се омъжила за вас дори да сте последният мъж на земята. Каза, че мога да ви върна проклетите договори заедно с това.

Адвокатката протегна ръка и му подаде великолепен годежен пръстен със сапфир и диаманти.

— Ако трябва да съм напълно откровена, след това тя предложи да вземете документите и пръстена и да ги...

— Да, да, схващам — прекъсна я Дейвид и скочи. — Къде беше тя, когато се видяхте? В училище ли?

Елизабет Камерън кимна мрачно.

— Не съм сигурна дали е разумно да отивате там сега. Тя беше страшно ядосана. Говоря ви като жена, а не като адвокат. Май трябва да й дадете възможност да се поуспокои.

— Сигурен съм, че съветът ви е добър — отвърна Дейвид, като облече самото си. — За съжаление не съм в състояние да го последвам. Нали разбирате, госпожице Камерън, проблемът е, че обичам тази жена. И ако тя не се омъжи за мен, ще трябва да скоча през прозореца. Не е нужно да ви изпращам, нали?

Колегите на Сара Джейн никога не я бяха виждали толкова ядосана. Всъщност никога досега не я бяха виждали ядосана.

Шинийд, помощник-учителката, каза:

— Вероятно е само недоразумение.

Рейчъл, директорката, я посъветва:

— Вземи си почивен ден, Сара. Иди се разбери с него.

Но Сара Джейн не искаше да взема почивен ден. Искаше да забие шило в черепа на Дейвид Айшаг. Да, любовта им бе светкавична и луда. Да, в много отношения все още се опознаваха. Но ако Дейвид си мислеше, че тя ще започне съвместния им живот с подписването на някаква ужасна брачна застрахователна полица, очевидно изобщо не я познаваше.

Училището, където Сара Джейн преподаваше, бе едностайна постройка, нещо като барака, в сърцето на копторите в Дарави. Над един милион души живееха в тази воняща сбирщина от тесни улички и самоделни бараки, разпростряна на около квадратен километър между Махим в източната част на Мумбай и Сион на запад. Две трети от населението бяха деца, по-малко от пет процента от които получаваха каквото и да било образование. Двестате хлапета, натъпкани в училището на Сара Джейн всеки ден, бяха избраните. Щастливи, че са там, нетърпеливи да научат нещо и, в много случаи, забележително умни. Въпреки липсата на условия и зверската горещина, в която се трудеха, Сара Джейн и колегите ѝ смятаха, че са осъществили мечтата си за работа.

Запознанството ѝ с Дейвид не бе променило това. Всекидневният му живот бе напълно различен от нейния. Но това бе едно от нещата, които Сара Джейн харесваше в Индия. Беше място на крайности, място, където любовна връзка като тяхната можеше да процъфти. Разбира се, вероятно за нея бе по-лесно да разсъждава така, гледайки нагоре към света на Дейвид, отколкото за него. Той може да беше тъмнокож и второто му име да беше Радж, но когато ставаше дума да живееш и работиш сред бедните, Сара Джейн бе повече индийка от него. Дейвид бе посетил училището само веднъж. Страхът, сгърчил лицето му, когато се разхождаха из Дарави, бе развеселил страхотно Сара Джейн.

Това беше второто му посещение. Когато влезе в претъпканата класна стая, той изглеждаше по-уплашен, отколкото първия път, макар и по различна причина.

— Може ли да поговорим?

Двеста бърбрещи хлапета замлъкнаха едновременно. Приятелят на госпожица Хюз бе от друга планета, богат и хубав, облечен в костюм, какъвто родителите им не биха могли да си позволят, дори цял живот да работеха само за него.

— Не.

— Моля те, Сара. Важно е. Не знам какво ти е казала Елизабет, но...

— Не обвинявай адвокатката си! — извика Сара Джейн. — Ти си я изпратил.

— Да, така е. Но моля те, позволи ми да ти обясня.

— Преподавам.

— Добре.

Макар и уплашен до смърт от мисълта, че може да я загуби, Дейвид Айшаг не бе нахален. Той придърпа дървен стол, настани се и скръсти ръце.

— Ще почакам.

Чакането беше дълго. Час. Два. Три. Горещината беше непоносима. Дейвид свали самото и вратовръзката си, а накрая и обувките. Копнееше да съблече и потната си риза, но си даваше сметка, че стриптийзът не би му помогнал да умилостиви Сара Джейн. Бездруго ѝ бе доста трудно да задържи вниманието на хлапетата. Ако индийците обичаха нещо, от какъвто и произход да бяха, то бе добрата сапунена опера. Днес следобед президентът на „Айшаг Електроникс“ им осигуряваше желаното вълнение, докато чакаше като наказано дете да се обясни на учителката.

Най-после заниманията свършиха. Шинийд и Рейчъл изчезнаха. Влюбените останаха сами.

— Защо дойде тук, Дейвид? Какво искаш?

Очите на Сара Джейн още блестяха ядосано. Дейвид подбра думите си внимателно.

— Теб. Искам теб.

— Да, при твоите условия.

Сара Джейн събра учебниците си и започна да ги прибира нервно в куфарчето.

Дейвид сложи ръка на рамото ѝ.

— Няма да ти позволя да си тръгнеш заради някакво тъпо недоразумение. Искам те, Сара Джейн. При всякакви условия.

За момент на лицето ѝ се изписа истинска тъга.

— Дори не ме познаваш.

Дейвид се сви като ужилен.

— Как можеш да кажеш такава нещo?

„Защото е истина. Защото самата аз едва познавам себе си понякога. Играя роля, водещата роля в живота ми, но някак си получавам само половината от сценария.“

— Ако наистина ме познаваше, щеше да знаеш, че не ми пука за проклетите ти пари.

— Знам това — запротестира Дейвид.

— Защо тогава се нуждаеш от предбрачно споразумение? Със същия успех можеше да ми напишеш писмо, в което да ми кажеш: „Не ти вярвам“.

Дейвид заскуба косата си отчаяно.

— Имуществото ми възлиза на около един милиард долара, Сара Джейн. Независимо дали това ти харесва или не, то води до определени усложнения. Акционери, гаранции, данъчни. Не мога просто да се ожена, без да обърна внимание на отговорностите си.

— Е, вече няма нужда да се тревожиш за това, нали? Защото няма да се женим!

Дейвид не се бе разправял с толкова неразумно упорита жена откакто се раздели с колежанската си приятелка Анастасия. По ирония на съдбата, Анастасия бе единственото друго момиче, в което някога се бе влюбил. Но когато забременя с детето му, тя не само отказа да се омъжи за него, но и реши да скъсат, тъй като настояваше, че той бил прекалено незрял за баща. Тя се върна при родителите си в Москва, където роди момиченце, и прекъсна връзка с него. По времето, когато Дейвид се съвзе достатъчно, за да отлети до Русия и да настоява да види дъщеря си, Анастасия бе изчезнала. Без писмо, без нов адрес, без нищо.

Той не възнамеряваше да повтори грешката си.

— За бога, Сара Джейн — изстена, като я привлече към себе си и отказа да я пусне. — Мислех, че имаш точно това предвид, когато ми каза да оправя документите. И през ум не ми мина, че ще се разстроиш толкова.

— Мислеше, че говоря за предбрачно споразумение?

— Документите, които Елизабет ти донесе днес, са съвсем стандартни. Особено за човек в моето положение. Но допуснах грешка. Съжалявам. Вярвам ти напълно. И имам нужда да си моя жена.

Той я целуна нежно. Въпреки яда си Сара Джейн се разтопи. Дейвид беше толкова добър човек. Почтен. Привлекателен. Силен. Напомняше ѝ на някого, на мъж, когото трябваше да забрави. Всичко бе толкова объркано, че ѝ бе трудно да различи редното от грешното.

Дейвид прошепна в ухото ѝ:

— Моля те, кажи, че ще се омъжиш за мен.

— Без предбрачно споразумение? — прошепна Сара Джейн в отговор.

— Без предбрачно споразумение.

Мат Дейли седеше на пристанището в Позитано, отчупваше зальци пресен хляб и ги ядеше бавно. Хлябът беше великолепен, подправен с розмарин и морска сол, мек и пухкав под хрупкавата коричка. Мат би излял целия с радост, но знаеше, че му се налага да пести.

Беше в Италия от десет дни и парите му се топяха с кошмарна скорост. Малкото, което Раquel му бе оставила след развода, едва би стигнало за един шоколад. И определено не можеше да му стигне в страна, където трябваше да платиш две евро само за да използваш обществена тоалетна и където бензинът бе на цената на течна платина. Ресторантите бяха абсолютно недостъпни. Последните два дни Мат бе преживял на сандвичи със салам и вода от чешмата, но вече месото, дори и най-евтиното, бе лукс. Беше заменил скромната си стаичка в местен пансион за хостел, който бе на половин цена, но изглеждаше като затвор с общи душеве и тоалетни, легла на два етажа и задължително прибиране преди полунощ. А след всичко това не бе по-близо до откриването на загадъчния любовник на Лиза, отколкото когато пристигна.

Е, плюсът бе, че поне кошмарите бяха престанали. Ако се събудеше, викайки името на Лиза в два през нощта, както бе правил в дома на сестра си, веднага щяха да го изритат от хостела.

„Кошмарите спряха, защото правя нещо — реши той. — Не седя да плача, а се опитвам да намеря гадното копеле и да я спася.“

Мат мислеше за Лиза непрестанно. Но поне се бе научил да потиска страховете си. Всеки час, прекаран в тревоги за това какво ѝ се бе случило или ѝ се случваше в момента, бе загубено време.

Ако се скапеше, Лиза щеше да остане съвсем сама.

Въоръжен с разпечатка на снимката от лаптопа на Лиза, Мат посети всеки хотел в града — от мизерния пансион „Каза Гилермо“ до величествения „Сан Пиетро“.

— Всички резервации са поверителни — заяви високомерната администраторка в „Сан Пиетро“. — Не даваме информация за гостите си.

— Никога не съм я виждал — изсумтя отегченият чиновник в „Каза Гилермо“.

— Не мисля, че се е мяркала тук. Но петдесет евро може да освежат паметта ми — ухили се дебелият управител в пансион „Британия“, като потри алчно ръце.

Мат се въздържа. Очевидно мазният идиот не познаваше Лиза. Пък и Мат не можеше да си представи тя да се настани в дупка като „Британия“, независимо дали бе разорена или не.

След като грижливо прибра остатъка от хляба в найлонов плик, който натъпка в раницата си, Мат се отправи обратно към стария град. Трябваше да се види с още един човек. И ако от това не излезеше нищо, щеше да напусне Позитано, да се върне в Хонконг и да види какво щеше да открие там.

Връзката бе осъществена чрез една от камериерките в „Сан Пиетро“. Станала свидетелка на грубото отношение на администраторката, тя го бе съжалила и последвала до колата му.

— Ако търсите клюки за посетителите на хотела, трябва да поговорите с Микеле — посъветва го тя. — Микеле вижда всичко и чува всички тайни.

Микеле бе работил като барман в най-скъпия хотел в Позитано до миналата година, когато бе уволнен за дребна кражба. Безработен оттогава, той се бе пропилил и изпитваше дива омраза към управата на „Сан Пиетро“, което не го правеше идеален източник на информация. Но просяците не могат да избират, а в този момент Мат Дейли определено бе просяк, буквално и преносно.

Микеле живееше в мизерен апартамент над магазин за риба. Мат намери мястото лесно. Дори ако камериерката не му бе дала указания,

вероятно щеше да го открие по миризмата. Вонята на скумрии и сардини, смесена с пот и урина от задната уличка, го накара се задави.

— Влез. Валерия ми каза, че ще дойдеш.

Мъжът, който отвори вратата, бе по-млад, отколкото Мат очакваше, и значително по-хубав. Той бе очаквал алкохолизиран мърляч на средна възраст, но с изключение на наболата брада и леко зачервените очи, Микеле Даниеле изглеждаше в чудесна форма.

— Чух, че търсиш някого — каза той.

— Да.

Вътре в апартамента доказателствата за объркан живот бяха по-очевидни. Празни кутии от доставена храна покриваха пода заедно с празни бирени бутилки и стари вестници. Полупразна бутилка скоч стоеше до мивката в кухнята.

Как красиво и стегнато хлапе като това е провалило живота си по този начин, запита се Мат и откри, че изпитва съжаление към Микеле.

Подаде му снимката на Лиза. Барманът реагира незабавно.

— Да, познавам ги. Останаха около пет дни.

— Кога? — развълнувано попита Мат.

— В края на лятото. Преди две години.

Лятото преди Лиза да се омъжи за Майлс Баринг.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно — отговори Микеле, като запали цигара и издуха дима в лицето на Мат. — Никога не забравям някого, с когото съм имал любовна връзка.

Мат се втрещи. Все едно го бяха халосали по главата с бейзболна бухалка.

— Правили сте секс?

Микеле кимна.

— Само веднъж.

Очевидно в миналото на Лиза имаше доста неща, за които Мат не знаеше. Беше го приел отдавна. Но че бе отишла на почивка в Италия с един мъж, а после бе скочила в леглото с първия хубав барман, който я бе поканил... е, от това болеше. Не беше тази Лиза, която помнеше.

— Онзи беше абсолютен задник — продължи Микеле. — Жесток, груб. Бях толкова насинен на следващия ден, че не можах да

отида на работа.

Минаха няколко секунди, преди Мат да загрее.

— Имаш предвид... искаш да кажеш, че мъжът е бил твоят любовник?

Микеле се засмя.

— Разбира се! Не се занимавам с жени, сладурче. Не си ли личи?

Той намигна на Мат весело, но след няколко секунди настроението му се помрачи.

— Сигурен съм, че точно той се оплака в хотела за липсващите ръкавели. Сякаш бих могъл да докосна гнусните му вещи след начина, по който се отнесе с мен.

— Искам да съм съвсем наясно. Твърдиш, че мъжът от снимката е гей?

— Да, скъпи.

— Но е отседнал в хотела с тази жена? Като двойка?

— Аха. Женени. Не е нужно да си толкова шокиран — засмя се Микеле. — Често се случва.

Мат се отпусна на мърлявото канапе. След десет дни напразни издирвания за две минути той получи безценна информация от Микеле Даниеле. Ако барманът казваше истината и загадъчният любовник на Лиза бе гей, той не можеше да е убиецът от „Азраел“. Истинският убиец не само бе заклал мъжете, но и бе изнасилил съпругите им. Падаше си по секс с жени.

— Помниш ли имената на тази двойка? — попита той.

— Той ми каза, че името му било Лука. Жената обаче го наричаше другояче. Франко, Франческо... нещо италианско. Не узнах фамилията им, но в хотели има документация.

„Да, само че няма кой да ми я покаже.“ Интерпол обаче можеше да се сдобие с тези данни лесно, ако Мат решише да сподели информацията с Дани Макгуайър. Освен това екипът на Дани разполагаше с достатъчно пари, за да тръгне по нови следи, нещо, което ужасно липсваше на Мат Дейли. Но Макгуайър му бе признал, че сътрудничеса на инспектор Лиу, а китаецът искаше да накисне Лиза. И това го правеше опасен. Правеше го враг.

— Защо се интересуваш от този тип? — попита Микеле. — Ако нямаш нищо против въпроса, разбира се.

— Интересувам се от жената — каза Мат. — Имам причина да вярвам... страхувам се, че може да е в опасност.

— Ако все още е с Лука, това е съвсем сигурно.

Микеле запали нова цигара и Мат забеляза, че ръката му трепери.

— Този тип беше странен. Страшен. Останах с впечатлението, че тя се страхуваше от него, когато ги видях на бара. Но едва след като спях с него, осъзнах защо. Честно казано, наистина се уплаших, че може да ме убие онази нощ.

— Помниш ли нещо друго за тях? Нещо, което да ми помогне да издиря този човек? Той говори ли за дома си, за приятелите си, за работата си? Или пък тя?

Микеле поклати глава отрицателно.

— Съжалявам, човече, не се сещам нищо.

Мат се надигна да си ходи. Когато стигна до вратата, Микеле извика:

— А, сетих се нещо! Вероятно не е важно обаче.

— Давай.

— Жената, съпругата на Лука. Мисля, че беше доста самотна. Както и да е, тя се сприятели с един от другите гости на хотела, често разговаряха, особено през последните няколко дни. Той беше стар човек, супербогат и съвсем сам тук. Спомням си, че старецът я попита откъде е семейството ѝ и тя отговори, че е от Мароко.

Мат застина.

— От Мароко?

— Да. А това бе доста странно, защото момичето си беше чиста американка. Имам предвид, че ако тя беше от Северна Африка, аз съм от Нова Скотия.

— Би ли познал стареца, ако ти покажа снимка? — попита Мат с разтреперан глас.

— Нямам нужда от снимка — отговори Микеле. — Той оставяше най-щедрите бакшиши, които някога съм получавал, затова помня името му. Баринг. Майлс Баринг.

22.

Дани Макгуайър се сгуши в пухеното си яке и се приготви за борба със студа, докато вървеше из оживените улици на Куинс. Беше едва края на септември, но Ню Йорк вече бе в лапите на първото есенно застудяване. Над главата на Дани пожълтелите листа, покрити със скреж, потръпваха от мразовития североизточен вятър. На ъгъла трима бездомници бяха наобиколили варел, в който гореше огън, и топлеха пръстите си над пламъците. Изглеждаше, че може да завали сняг. ФБР проявиха изненадваща щедрост и положили всички възможни усилия да помогнат на Дани да проучи ранния живот на Лиза Баринг. Но това приличаше на пословичното търсене на игла в купа сено. Разполагаха само с това, което Дани им даде — снимка на Лиза, кръвната ѝ група, вероятната ѝ възраст (въз основа на датата на раждане от паспорта ѝ) и приблизителното време, когато може би бе живяла в града като дете.

— Знаеш ли нещо за семейството ѝ?

Дани поклати глава.

— Мислим, че има сестра, но не знаем подробности. Вярваме, че родителите са починали. Това е всичко.

Заместник-директорът сви рамене.

— Не е много.

— Знам. Съжалявам.

— Дай ми няколко дни и ще видя какво мога да открия.

Докато ФБР се трудеше усърдно, Дани прекара следващите четиридесет и осем часа в обиколки из Манхатън. Направи 116 телефонни обаждания до различни гимназии, но единственият отговор, който получи, бе: „Съжаляваме, но в досиетата ни няма такава име“. Отиде лично до отдела за превозни средства, до службата за социални осигуровки, главните офиси на шест банки и осем големи болници. Изпрати имейли със снимката на Лиза до „Таймс“, „Дейли Нюз“ и „Поуст“ и се зарови из местните новинарски истории за осиротели сестри и/или споменавания на Мароко и деца. Абсолютно нищо.

Потиснат и победен, той се върна в офиса на ФБР, където откри услужливия агент в същото мрачно настроение.

— Съжалявам. Но както казах, това е голям град и в него има безброй Лизи. Ако това изобщо е истинското ѝ име. Говорим за анонимно хлапе, което може да е живяло тук преди двайсет години.

Дани въздъхна.

— Благодаря ти, че опита.

— Другото, за което се сещам, са починалите родители. Ако са умрели, когато тя е била малка и не е имала други роднини, може да е била вкарана в сиропиталище. Социалната служба обикновено не разделя братя и сестри, стига да не е особено наложително, така че, ако е имала сестра, вероятно са били изпратени някъде заедно. Искаш ли номера на нийоркската социална служба?

Това беше вчера вечерта. След дългата нощ, прекарана пред компютъра, сега Дани скиташе из мразовитите улици на Ню Йорк и обикаляше лично сиропиталищата. Свел глава срещу вятъра, той провери картата на телефона си. Почти бе стигнал. „Буковете“ бе последната институция в списъка му. Поради затварянето на много домове за сираци заради липса на пари и промяната на щатската политика през деветдесетте години, насърчаваща настаняването на децата в приемни семейства, от сиропиталищата, действали през осемдесетте, бяха останали само дванайсет. Четири от тях бяха само за момчета. От другите осем Дани вече бе посетил седем. Две от тях изобщо не пазеха документация. От другите пет никое не бе приемало сестри на въпросните дати. В едното бе живяла Лиза с фамилното име Бенингтън, но тя в момента излежаваше трийсетгодишна присъда за въоръжен обир в затвор в Луизиана. Още една задънена улица.

„Буковете“ в Куинс беше най-голямото сиропиталище в града. Повечето домове prestaваха да се грижат за децата след тринайсетгодишна възраст, тогава ги изритваха на улицата или ги изпращаха при семейства. Грозната викторианска сграда от червени тухли напомни на Дани за роман на Дикенс. Но когато влезе вътре, обзавеждането се оказа учудващо весело. Някой обещаващ художник бе изрисувал пъстри бордюри по стените на рецепцията. През двойната стъклена врата в края на коридора Дани видя група младежи, струпани около джага, и друга група, състояща се от момичета, които

гледаха „Американски идол“ по телевизията и крещяха весело към екрана.

Виждал съм и по-лоши места, където да пораснеш, помисли си Дани, като се сети за улиците в Източен Ел Ей, където работеше на млади години, и за мизерните квартали на Лион. Може би тези деца тук имаха късмет.

— Господин Макгуайър? Аз съм Каръл Бингам, директорката. Искате ли да поседнете в кабинета ми?

В началото на четиридесетте, с къса руса коса, хубаво лице и стегната фигура, издокарана във вълнен костюм на „Ан Тайлър“, Каръл Бингам изглеждаше делова и организирана. Очевидно бе повече администратор, отколкото майчинска фигура, но вероятно децата на тази възраст се нуждаеха точно от това.

Дани обясни целта на посещението си. Направи си труда да отбележи, че издирваната от него жена не е заподозряна в престъпление, но е връзката между четири зловещи убийства.

Каръл Бингам издърпа тежко метално чекмедже от старомоден шкаф за папки в ъгъла.

— Компютризирахме всичко от 1999-а нататък — обясни тя. — Информацията за годините, за които говорите, е тук.

— И никой не е вкарал информацията в електронните ви файлове? — учуди се Дани, като се вторачи отчаяно в планината разхвърляни пожълтели документи.

Каръл Бингам се усмихна мило.

— Да не сте доброволец за работата? Прав сте, разбира се. Би трябвало да въведем и старите документи. Но истината е, че не разполагаме нито с нужния бюджет, нито с време — каза тя и погледна часовника на стената. — Имам среща с няколко бюрократи от Олбъни след десет минути в главната зала. Ще можете ли да се оправите сам?

— Разбира се — отговори Дани с благодарност. — Надявам се да не досаждам прекалено дълго.

Надеждата се оказа напразна. Беше невероятно какво гигантско количество хартия можеше да се натъпче в едно-единствено метално чекмедже. Актове за раждане, медицински картони, доклади от социалните служби и полицията лежаха до частни писма, детски рисунки и дори стари обвивки от шоколад. Нямаше никакви етикети и

макар някои от официалните документи да носеха дати, очевидно никой не си бе направил труда да подреди бъркотията.

След два безплодни часа едно хлапе влезе и подаде на Дани чаша кафе. Младежът беше на около шестнайсет години, слаб и непохватен, а една трета от лицето му бе покрита с акне. Но гледаше Дани в очите, докато говореше — винаги добър знак — и по чертите му личеше, че щеше да стане хубав мъж.

— Госпожа Бингам ме помоли да ви помогна, ако имате нужда — каза той.

Дани вдигна очи от планината хартии.

— Не, няма нужда. Ако знаех какво търся, да, но няма смисъл и двамата да си губим времето.

— Всичко това са документи от осемдесетте, нали? — попита момчето.

Дани кимна.

— Прегледахте ли старите годишници? Ако не друго, поне ще ви накарат да се засмеете. Дрехите им са били направо трагични.

Хлапетото грабна стол, сложи го на висок шкаф, покатери се, свали купчина дебели черни папки и ги стовари на пода до Дани.

— Отделно ли ги държите? — попита Дани.

— Разбира се — отговори момчето. — Може и да е малко тъжно — добави то, — но понякога ги използваме да играем на „Секси или не“. Нали знаете онази интернет страница, където вкарвате снимката си и децата могат да гласуват дали сте привлекателен или не? Нещо подобно. Както и да е, тези са от осемдесетте години.

Момчето си тръгна, а Дани запрелиства новооткритото си съкровище. Не че сериозно очакваше да види снимка на младата Лиза Баринг. Но поне това бяха снимки с имена.

Доста години липсваха. Книгите прескачаха от 1983 до 1987 и от 1989 до 1992. Чак когато отвори деветата папка, го видя.

Снимката имаше дата, а модата бе така кошмарна, както го бе предупредило момчето. Лицето, вторачено в Дани, бе много по-младо, отколкото го помнеше, разбира се, и не така лустросано. Зъбите не бяха съвсем прави, а косата бе дълга. Но бе лице, което Дани Макгуайър никога не би забравил. Дългият орлов нос. Царствената извивка на устните. Арогантният блясък в лазурносините очи. Под

снимката женска ръка бе надраскала „Секси“, придружено от няколко удивителни.

Да, бил е секси дори тогава. И определено го е знаел.

Над снимката имаше надпис: „Франсис Мансини — вероятно ще преуспее в Холивуд“.

Но Дани Макгуайър го познаваше под друго име.

Лайл Реналто.

Клеър Майкълс се зачуди дали да се обади. Чувстваше се виновна, но трябваше да направи нещо. Тревожеше се страхотно за брат си и нямаше представа към кого друг да се обърне. Тя набра номера.

— Ало?

Дани Макгуайър прозвуча изключително жизнерадостно и по някаква причина това стресна Клеър.

— Ааа... здрасти — заекна тя. — Аз съм. Клеър Майкълс. Сестрата на Мат... Запознахме се.

— В Ел Ей, разбира се. Вие сте сестрата на Мат Дейли — любезно каза Дани.

— Точно така. Имате ли новини от него?

Дани застина. Защо Клеър му задаваше подобен въпрос? Нали Мат живееше в дома ѝ?

Честно казано, последното, за което Дани Макгуайър искаше да мисли в момента, бе Мат Дейли. След като се натъкна на снимката на Лайл Реналто или Франки Мансини, той възбудено се хвърли да издирва Каръл Бингам. Директорката го запозна с Мариан Уайтс, една от готвачките в сиропиталището, която бе работила там по времето на Мансини.

Дани не очакваше много от нея, но се оказа, че възрастната дама имаше невероятна памет и успя да му посочи и друго лице, принадлежащо на приятел на Мансини.

— Тези двамата бяха страшно близки — каза тя.

Името на другия младеж бе Виктор Дубленко. Бързо обаждане до нюйоркската полиция разкри, че Дубленко бе добре познат на ченгетата като сводник и от време на време дребен търговец на дрога, все още жив и в момента вън от затвора, живеещ в Куинс, на около

шест пресечки от „Буковете“. Дани се канеше да тръгне към апартамента му, когато Клеър му звънна.

Той неохотно върна вниманието си към Мат Дейли.

— Не, не съм го чувал, откакто го видях в дома ви. Не е ли при вас?

— Ако беше при мен, нямаше да ви се обаждам, нали? — рязко попита Клеър. — Съжалявам. Не исках да си го изкарвам на вас. Но се тревожа за него. Снощи ми остави съобщение на гласовата поща, което ми звучи адски странно.

— Каза ли ви къде се намира?

— Да. В Италия.

— Италия ли?

— Аха. По крайбрежието на Амалфи. Бил научил нещо за човека, който може да е отвлякъл Лиза. Честно казано, изненадана съм, че е имал пари за самолетен билет. Господ знае как оцелява там.

Сърцето на Дани се сви. Мат му се бе заклел, че няма да тръгне да преследва онзи маниак сам. Сега, когато шефовете в Интерпол официално одобриха операция „Азраел“, последното, от което Дани се нуждаеше, бе психически нестабилният Мат Дейли да се намеси в случая, да се забърка с потенциалните свидетели и да укрие важни улики. Мат изобщо не му бе споменал за „италианска следа“, когато се видяха за последен път.

— Каза ли нещо друго?

— Много неща, но както ви казах, дрънкаше несвързано. Каза, че любовникът на Лиза не бил нейн любовник, а бил гей. И тя го познавала още преди да се запознае с Майлс, което по някаква причина Мат смяташе за важно. Но онзи не можел да бъде Азраел, а вие и останалите ченгета вървите по погрешна следа. Кой, по дяволите, е Азраел?

— Никой — отговори Дани. — Кодово название. Не се тревожете за това.

Той обаче също се разтревожи за Мат, не само професионално, но и лично.

— Благодаря, че ми се обадохте — каза той на Клеър. — В момента отивам на важна среща, но после ще се опитам отново да се свържа с брат ви. Междувременно, ако чуете нещо ново, каквото и да било...

— Ще ви уведомя веднага. Той не е... не е в опасност, нали?

Дани долови страха в гласа й.

— Не — бързо излъга той. — Не мисля така. Но за всеки случай ще звънна на полицията в Амалфи. Ще ги помоля да го държат под око.

Разговорът с Клеър Майкълс го притесни. Дали Мат Дейли наистина бе открил нещо ценно за любовника на Лиза? Без да поговори с него, бе невъзможно да разбере каква част от онова, което бе споделил със сестра си, бе истина и каква част бе плод на развинтената му фантазия. Когато стигна до апартамента на Дубленко, мислите му бяха напълно объркани.

Лайл Реналто. Франки Мансини. Каква връзка можеше да има момчето от снимката с Италия и Лиза Баринг? Защо изобщо Дани бе тук?

Пет минути по-късно Виктор Дубленко явно си зададе същия въпрос, вторачен в посетителя си от мърлявото, тапицирано с мушама кресло.

— Нямам какво да кажа.

Всекидневната на Дубленко беше отвратителна гнусна дупка, претъпкана с мръсни възглавници, игли, увехнала марихуана и недоядена храна. Двете спални надолу по коридора бяха по-чисти. Клиентите очакваха определен стандарт на хигиена и Дубленко им го осигуряваше. Спалните бяха за бизнес. Но за себе си Виктор се задоволяваше да живее в мръсотия.

— Не обичам ченгета.

Дани Макгуайър сви кротко рамене.

— Аз пък не обичам сводници. Но какво да се прави? Ние двамата сме трудова опасност един за друг.

Виктор Дубленко се засмя, дрезгав гърлен звук, който бързо премина в свирепа кашлица. Той извади носна кърпа от джоба си, изплю нещо скверно в нея и я натъпка обратно.

— Значи не се харесваме. Но все пак можем да работим заедно. Ти плащаш, аз говоря.

Точно в този момент много младо и кльощаво момиче по шорти и елече влезе в стаята със замаян вид. Виктор Дубленко му изръмжа нещо и момичето забърза навън като уплашен бръмбар. *Горкото дете*, помисли си Дани. Не можеше да е на повече от петнайсет години.

Гадеше му се от боклуци като Дубленко, но си напомни защо бе тук и колко живота вероятно зависеа от информацията на руснака, затова си прехапа езика. Извади пачка петдесетачки от джоба си, наплюнчи пръсти и се направи, че ги брой, преди да ги прибере обратно.

— Предпочитам вие да говорите, а аз после да платя, ако нямате нищо против, господин Дубленко.

Без да сваля очи от джоба с парите, сводникът попита спокойно:

— Е, какво искате да знаете?

Дани му подаде снимката от стария годишник.

— Помните ли този човек?

— Господи! — ухили се Дубленко, разкривайки грозни зъби, повечето със златни корони. — Франки Мансини. Откъде, по дяволите, изровихте това?

Зловещата кашлица го връхлетя отново. Дани Макгуайър изчака Виктор да прочисти съсипаните си от цигарите дробове, хриптейки като риба на сухо.

— От „Буковете“. Бях там по-рано. Госпожа Уайтс спомена, че вие с Франки сте живели в дома между 1986 и 1988 и сте били близки приятели. Вярно ли е?

Виктор Дубленко присви зелените си очи.

— Госпожа Уайтс? Дъртата кучка е още жива, а?

— Вярна ли е информацията, господин Дубленко?

Виктор кимна.

— Знаете доста за миналото ми, детектив. Поласкан съм.

Дани не си направи труда да прикрие презрението си.

— Честно казано, никак не се интересувам от миналото ви, а от Франки Мансини. Кога го видяхте за последен път?

Дубленко поклати глава.

— Преди дълго време, човече. Преди много години. Може би двайсет?

— Къде?

— Тук, в Ню Йорк. Преместиха го в друг дом година след като тази снимка бе направена и поддържахме връзка известно време. Но после той си намери работа някъде на запад и край.

На запад. Ел Ей... Където се бе превърнал в Лайл Реналто и се бе запознал с Анджела Джейкс... Където всичко бе започнало.

— И никога вече не се чухте?

— Не бяхме другарчета по кореспонденция — изсумтя Дубленко.
— За какво го търсите? Да не е направил нещо нередно? Да не е обрал банка?

— Бихте ли се изненадали, ако го е направил?

Дубленко се замисли за момент.

— Хм, всъщност много бих се изненадал. Винаги съм смятал, че той ще се справи добре.

— Защо мислите така?

— Ами беше много умен. Чужди езици, математика, справяше се отлично с всичко. А и погледнете го. С такова лице животът ти е лесен.

Думите можеха да се изтълкуват като завистливи, но в тона на Дубленко нямаше горчивина и враждебност. Точно обратното. Бе изпълнен с възхита. С носталгия. Дори с обич.

— В какъв смисъл лесен? Имате предвид, че е имал успех с момичетата?

Жабешките черти на Дубленко се изкривиха в широка усмивка.

— Франки не се интересувахе от момичета, детектив. Не беше от този отбор, ако разбирате какво имам предвид.

По гърба на Дани пробяга тръпка. Какво му бе казала Клеър Майкълс за обаждането на Мат Дейли от Италия? „Любовникът на Лиза не е неин любовник. Бил гей. Не може да е Азраел. Вървите по грешна следа.“

— Не твърдя, че жените не се интересуваха от него. Кучките го преследваха неуморно. Но както казах, Франки беше умен. Използваше това в своя полза.

Дани си припомни Лайл Реналто и начина, по който бе нахлул в живота на Анджеа Джейкс, бе я накарал да му вярва и вероятно дори я бе подмамил към смъртта ѝ.

— По какъв начин ги използваше?

— Ами нали знаете. Караше момичетата да му вършат услуги, да му правят подаръци, да го покриват, когато не спазваше вечерния час. Разни такива дреболии. Но не си падаше по жените, ако схващате думите ми.

На Дани му писна от неособено фините евфемизми на Дубленко.

— Разбирам, Дубленко. Франки е бил гей.

— Да, беше гей, но и нещо повече. Имах чувството, че жените просто го отвращаваха. Не само сексуално, но и като хора. С

изключение на принцесата, разбира се.

— Принцесата?

Лицето на Виктор доби кисело изражение.

— Принцеса София. Така я наричаше. Господ знае какво беше истинското ѝ име. Франки беше луд по нея.

— Не одобрявахте ли връзката им?

— А, пълна глупост — небрежно размаха ръка Дубленко. — Просто дивотия. Помня как Франки ми разказваше, че тя произхождала от кралското мароканско семейство. Да бе! Как тогава се бе озовала по бруклинските улици?

Дани се поколеба. Думите на Дубленко му напомниха нещо, но не можеше да се сети какво.

— Напуснах „Буковете“ преди София да пристигне там, но я срещнах веднъж, точно преди Франки да напусне града. Беше страхотна малка кучка. Чух, че преди да се запознае с Франки, мъжете от персонала в предишното ѝ сиропиталище си я менкали като надуваема кукла и чукали кралския ѝ задник — похотливо се изхили Дубленко. — Беше поредната курва, здраво използвана стока, но Франки не искаше и да чуе. Наричаше я „принцесата ми“. Тя направо го омагьоса.

След като се увери, че Дубленко му бе разказал всичко, което знаеше, Дани му плати и хвана такси обратно до хотела. Навън бе тъмно и кошмарно студено. Той се прибра в топлатата си стая, заключи вратата, метна бележките, куфарчето и касетофона си на леглото и провери съобщенията си. Нищо интересно. След кратко обаждане до Селин — за трета вечер поред Дани обясняваше на гласовата поща на жена си колко я обича и колко му липсва — и още един неуспешен опит да се свърже с Мат Дейли, той набра номера на Клеър Майкълс.

— Този гей, когото Мат спомена, любовника на Лиза... Каза ли ви името му?

— Не мисля така — отговори Клеър. — А, чакайте, май спомена нещо. Франко? Франческо? Възможно ли е?

Дани затвори, съблече се и скочи под душа. Горещата струя вода винаги му помагаше да мисли. Имаше чувството, че са му дали многобройни парченца от мозайката и ако успееше да ги сглоби, щеше да получи нужния отговор. Проблемът бе, че не търсеше точно тези парченца.

Пристигна в Ню Йорк, за да намери информация за миналото на Лиза Баринг. Вместо това научи много за миналото на Лайл Реналто. Само че нямаше никакъв Лайл Реналто, а Франки Мансини. Франки Мансини... който беше гей... значи не можеше да е убиецът изнасилвач, нали?... но пък който очевидно бе свързан с Лиза Баринг. Макар и не като неин любовник. Точно както Франки не е бил любовник на „принцеса София“, която и да бе тя. Точно както Лайл Реналто не бе любовник на Анджеला Джейкс. Всичко беше свързано, но всяко звено от веригата само описваше пълен кръг, вместо да се свърже с останалите.

Лиза... Лайл... Франки.

Лиза... Анджеला... София.

Какво не виждаше?

И не само хората описваха пълен кръг, но и местата. Ню Йорк, Лос Анджелис, Хонконг, Италия, Ню Йорк. И Мароко. Точно така. Според Дубленко принцеса София твърдяла, че произхожда от Мароко. А Мат Дейли и Лиза Баринг се канеха да избягат там, преди Лиза да изчезне.

Дали Мароко бе важно, или бе само съвпадение? Главата го заболя от напрежение.

Избърса се, седна на леглото и се вторачи в снимката на Франки Мансини. Лайл Реналто му се усмихна подигравателно. Франки беше по-млад от Лайл, лицето му — по-окръглено и детско. Но въпреки разликите определено бяха един и същи човек.

Инстинктивно, без да знае защо, Дани включи компютъра и отвори снимката на Лиза Баринг, изпратена му от инспектор Лиу. Снимката, която бе дал на нюйоркската полиция и другите агенции в града. Загледа се в лицето на Лиза, втренчено и дълго, сякаш очакваше то да му проговори и да разкрие тайните си. Най-после се съсредоточи върху очите ѝ. Очите, които бяха омагьосали Мат Дейли и Майлс Баринг и ги бяха превърнали в нейни роби. Те напомниха на Дани за други очи, които бе видял преди много време.

И внезапно истината се разкри. Буквално се вторачи в него.

Дани Макгуайър вдигна телефона с разтуптяно сърце.

Как бе могъл да е толкова сяп?

23.

Инспектор Лиу погледна мрачно управителя на хотела. Мъжът беше плешив, очевидно необразован и кошмарно дебел. Китоподобното му тяло бе натъпкано в сив костюм от полиестер, поне с два размера по-малък от неговия и толкова лъскав, че изглеждаше почти сребрист. И този гнусен тип ръководеше един от най-скъпите хотели в Сидни, петзвезден разкош на кея, чиято клиентела се състоеше от рок звезди и политици. Нямаше справедливост на този свят.

— Сигурен ли сте, че беше тя?

— Слушай, приятел — изсумтя управителят, като му върна снимката на Лиза Баринг, — може да не съм Стивън Хокинг, но мога да разпозная лице. Особено толкова красиво лице. Това е част от работата ми — добави той, като се почеса разсеяно под мишницата. — Беше преди два-три месеца. Стейси горе ще ви даде точните дати. Пристигна с един красавец, но тя плати сметката. Сигурен съм, че резервацията беше на името Смит.

— Не проверявате ли паспортите на гостите си?

Управителят изсумтя презрително.

— Не сме шибаното ФБР, господин Лиу.

— Инспектор Лиу — поправи го китаецът студено.

— Е, не се обиждайте, инспекторе, но не сме в китайската полицейска държава — продължи тлъстият австралиец, без да му мигне окото. — Ако започна да душа около всеки господин и госпожа Смит, които се настаняват тук, скоро бизнесът ще загине.

— Кой плати сметката?

— Мадамата. В брой.

— И не оставиха адрес за препращане на писма и сметки?

— Както ви казах, не мисля, че са го сторили, но ще проверя при Стейси. Тя е очите и ушите на това място, ако разбирате какво искам да кажа.

Стейси беше тиха, подобна на мишка жена на около шейсет години. Тя потвърди всичко, казано от шефа ѝ. Госпожа Смит платила

в брой. Не, не споменала нищо за бъдещите си планове. Господин Смит бил тих и привлекателен. Стейси отказа да прави догадки за възрастта му.

— Бих искал да видя стаята им — каза инспектор Лиу.

Апартаментът беше царствен, дори по тузарските стандарти на хотела. Госпожа Смит сигурно бе имала нужда от градинарска количка, с която да пренесе парите в брой, за да плати едноседмичния си престой тук. Но пък Лиза Баринг можеше да си го позволи, като се имаше предвид, че богатството на починалия ѝ мъж изгаряше дупка в джоба на коварната крадла. Лиу и хората му прегледаха апартамента грижливо за отпечатащи, косми или други улики, но след два месеца и бог знае колко други посетители, да не споменаваме и чистенето два пъти дневно, не таяха много надежди.

Разпитаха всички камериерки заедно с администратора, персонала от бара и ресторанта, и дама на име Лиана в спа центъра, където госпожа Смит се кефела на масажи с нагорещени камъни.

— Тя изглеждаше доста емоционална — каза Лиана, като примигна с фалшивите си мигли към инспектор Лиу и едва не го задуши със силния аромат на „Калвин Клайн“. — Помня, че плачеше по време на масажа. Но това се случва понякога и с други клиенти. Страшно много енергия се освобождава, когато натиснеш подходящите точки.

— Тя спомена ли какво я е разстроило? Всякаква информация ще ни е полезна.

Лиана се замисли.

— Не, не спомена. Но според мен имаше проблеми с мъжа си. Видях я няколко пъти със съпруга ѝ във фойето на хотела и той винаги я държеше за ръка и я галеше, но тя май не си падаше по това. Непрестанно го отхвърляше.

В края на деня инспектор Лиу се почувства изморен и раздразнен. Беше долетял в Сидни лично, защото след второто бягство на госпожа Баринг това бе първото му доказателство, че тя е жива и свободна, а не заключена в тъмницата на някой сексуален маниак, както някои смотаняци вярваха. Но пътуването се оказа безуспешно. Не откри нищо, което не можеше да научи от десетминутен телефонен разговор от Хонконг.

Той остави трима от хората си да довършат събирането на улики и си тръгна.

— Един от шофьорите ни ще ви откара до летището — любезно предложи дебелият управител. — Щом трябва да напуснете Сидни, поне го направете стилно.

Седнал на задната седалка на луксозната лимузина, Лиу се замисли мрачно върху факта, че Лиза Баринг и любовникът ѝ винаги успяваха да са поне една крачка пред него. И бе готов да се обзаложи, че и те бяха напуснали Сидни стилно. Внезапно Лиу се сети нещо и потропа по преградата зад шофьора.

— Има бутон за връзка, приятел — каза шофьорът. — Виждаш ли конзолата вляво?

Но инспектор Лиу не се интересувахе от бутони и конзоли.

— Колко шофьори работят в хотела?

— Шестима сме.

— Пазите ли пътните си листове? Кои гости на хотела къде отиват?

— Да, имаме дневник. В службата е.

— Обръщай.

— Но... самолетът ви... мислех, че ще пътувате с последния полет до Хонконг.

— Обръщай!

Стейси се шашна, когато видя заядливия полицаи да се връща толкова неочаквано.

— Инспекторе, мислех, че...

— Имам нужда от дневниците на шофьорите — прекъсна я Лиу и ѝ даде датите. — Трябва да знам кой е откарал семейство Смит до летището.

— Не всичките ни гости използват лимузини — предупреди го Стейси. — Повечето викат такси.

Но Лиу не я слушаше. Ето го! „Смит. 10:20 сутринта. Марко.“

— Трябва да говоря с Марко. Веднага.

— Страхувам се, че това не е възможно — нервно каза Стейси. — Марко е в отпуск. Майка му почина преди седмица.

Инспектор Лиу изобщо не се трогна от смъртта на майката на Марко.

— Дайте ми адреса му.

Марко Брунели бе все още по бельо, когато китайските полицаи почукаха на вратата му. Всъщност не почукаха, а направо затропаха като с чук.

— Мога ли да ви помогна, господа? — попита Марко, като преглътна нервно, сетил се за марихуаната, оставена на нощното му шкафче, неплатената данъчна декларация и инцидента със стриптийзборката в клуб „Блъш“ предишния месец.

— Работите в хотел „Хъкли“ като шофьор, нали?

— Точно така. В отпуск съм. Нали разбирате, майка ми...

— Събота, шестнайсети, десет сутринта. Закарахте семейство Смит до летището, нали? Помните ли?

— Смит — намръщи се Марко. — Смит. Смит. Смит.

Полицаят му подаде снимка на привлекателна тъмнокоса жена.

— А, тя. Да, помня я. И съпруга ѝ. Да, точно така. Аз ги закарах до летището. Защо?

— Знаете ли накъде отлетяха?

— Знаете ли, това беше странно — каза Марко, успокоен, след като осъзна, че ченгетата се интересуваха от клиентите му, а не от него. — Обикновено клиентите са адски приказливи, особено американците. Искат да разкажат колко страхотно са прекарвали, къде отиват сега и всичко друго. Но тези двамата мълчаха като гроб. Не изрекоха и дума.

Инспектор Лиу усети как надеждата му се изпари.

— Но след като ги оставих и подкарах обратно към града, забелязах, че мъжът бе забравил куфарчето си на задната седалка. Разбира се, върнах се бързо на летището и се втурнах вътре. Човекът толкова се зарадва да ме види, че ме прегърна и ми даде двеста долара бакшиш. Тъкмо се готвеха да се качат на самолета. Затова помня къде отиваха.

Марко се усмихна широко, а инспектор Лиу едва издържа на напрежението.

— Мумбай, Индия — гордо заяви шофьорът. — Това ли е всичко, което искахте да узнаете?

Клод Демартен прекарваше необичайно приятен следобед в службата. Кабинетът на екипа по случай „Азраел“, дълбоко във вътрешността на сградата на Интерпол, бе започнал живота си в тясна кутийка без прозорци. Но благодарение на Дани Макгуайър се бе превърнал в нещо като готина ергенска квартира, оборудвана с меки канапета, мишена за стрелички и хладилник, натъпкан с евтина висококалорична американска храна, каквато бе забранена на Клод у дома.

А най-хубавото бе, че днес Клод бе тук съвсем сам. Скучният Рихард Стури се занимаваше със статистическите си проекти някъде, шефът бе все още в Съединените щати, а останалите трима младши детективи бяха в Лондон, където се опитваха да накарат Скотланд Ярд да сподели с тях информацията си по случая на сър Пиърс Хенли.

Досега, след бързо осъвременяване на базата данни и кратък разговор с банката на Дидие Анжу в Париж, за да уточни някои подробности, Клод беше победил самия себе си три пъти в мятане на стрелички, беше поиграл щастливо на компютъра „Светът на войните“ и бе изял две гигантски торби чипс, което вероятно бе официално престъпление в някои части на Франция. Затова, когато телефонът звънна, той го вдигна в чудесно настроение.

— Интерпол, бюро на „Азраел“. Как мога да ви помогна?

— Свържете ме с Макгуайър.

Клод Демартен позна гласа на инспектор Лиу. Безрадостен, както винаги, днес в тона му се долавяха възбуда и гняв, които Клод не бе чувал преди.

— Спешно е.

— Страхувам се, че заместник-директор Макгуайър не е в службата тази седмица. Пътува. Как мога да ви помогна. Говори детектив Клод Демартен.

— Не.

— Добре, тогава мога да запиша съобщението ви. Обажда се инспектор Лиу, нали? От Хонконг?

Лиу замълча. Не искаше да си разменя любезности с тази френска маймуна. Искаше да говори с дресъора й. Но от друга страна, разполагаше с важна информация, която трябваше да предаде.

— Постигнахте ли някакъв напредък в Австралия? — подтикна го Демартен. — Уверявам ви, че веднага щом се чуя с Макгуайър, ще

го помоля да ви се обади. Има ли нещо, което екипът ни трябва да узнае? Някакъв начин, по който да ви помогна?

— Кажете на Макгуайър, че те са в Индия — мрачно процеди Лиу. — Ако иска да узнае повече, може да вдигне шибания телефон.

Линията заглъхна.

Индия. Единственото, за което Демартен можеше да мисли в момента, бе колко идеално новината подходеше на теорията на Рихард Стури за това къде Азраел щеше да нападне отново. Немецът вече бе доста самоуверен, а сега щеше да стане нетърпим. Преди Демартен да успее да се обади на Макгуайър, телефонът отново иззвъня.

— „Азраел“ — делово каза Демартен.

— Здравсти, Клод, аз съм.

— Шефе. Точно навреме. Слушай, тъкмо ми се обади Лиу.

— Няма значение — бързо го прекъсна Дани. — Трябва да ми изпратиш по имейла най-ясните снимки на вдовиците, с които разполагаме. Само на лицата.

— Разбира се. Ще го направя. Но да ти кажа за Лиу. Искане да му звъннеш спешно...

— Веднага, Клод. Ще чакам на компютъра — отново го прекъсна Дани и затвори.

Какво им ставаше на тия важни детективи? Никой ли нямаше търпение да те изчака да си довършиш изречението, преди да затвори?

На леглото в хотелската стая в Ню Йорк Дани се вторачи в пощенската си кутия.

Една минута. Пет минути. Десет. Какво, по дяволите? Колко време бе нужно да изпратиш няколко скапани файла?

Когато най-после чу дългоочакваното прозвъняване за ново съобщение, сърцето на Дани заби учестено, но се сви, когато видя, че нямаше прикрепени файлове.

Снимките следват. Между другото, съобщението на инспектор Лиу гласеше: „Те са в Индия“. Трябва да му се обадиш веднага.

Индия! Чудесна новина. Също и думата „те“. Това означаваше, че Лиза Баринг бе все още жива и бе в компанията на... кого? Франки Мансини? Дани щеше да звънне на Лиу след минута и да узнае цялата история. Веднага щом Клод му изпратеше проклетите снимки.

Най-после, след кошмарно дългото чакане, което му се стори цял век, а всъщност бе около минута и половина, огромен файл кацна в кутията на Дани. Беше озаглавен „Вдовици“.

Дани го отвори с треперещи ръце.

Ето ги. Усмихнати към него през годините, подредени една след друга в хронологичен ред.

Анджела Джейкс... Лейди Трейси Хенли... Ирина Анжу... Лиза Баринг.

Отначало не беше очевидно. Имаше бегли разлики: цвят и дължина на косата, лека промяна в грима, а някои от образите, особено тези на Ирина, бяха замъглени и с леки петънца. Възрастта беше направила черната си магия, изрязвайки мрежа от фини бръчици по гладката навремето кожа. Теглото се бе увеличавало и спадало, правейки някои от лицата мършави, докато други изглеждаха цъфтящи и бузести. След това идваха и по-основните неща. Лицето на Анджела Джейкс бе най-красивото от четирите, младо и невинно, недокоснато от времето. Трейси Хенли, червенокоската, изглеждаше по-корава и по-фалшива. Макар и несъмнено красива, Дани забеляза, че носът ѝ бе необичайно стеснен, сякаш ѝ бяха правили пластична операция. Лиза Баринг имаше същия малък нос, но на нея изглеждаше по-нормален. Но челото ѝ бе по-високо и по-гладко.

Това, което наистина правеше впечатление, бяха очите на четирите жени. Леките бръчици можеха да се появяват и изчезват, скулите, устните и носовете можеха да се променят с пластични операции. Но очите си оставаха същите. Тъмнокафяви като разтопен шоколад. Тъжни. Съблазнителни. Омагьосващи.

Първия път, когато ги видя, Дани развързваше Анджела Джейкс от трупа на съпруга ѝ. Изпадаща в безсъзнание и събуждаща се, тя отвори тези очи и го погледна. И животът на Дани се промени завинаги.

Години по-късно същите тези очи бяха подмамили сър Пиърс Хенли към смъртта му.

Бяха хипнотизирали Дидие Анжу.

Бяха очаровали Майлс Баринг.
Бяха превърнали Мат Дейли в обезумял от любов глупак.
Бяха подиграли инспектор Лиу.
Всяко от лицата на жените бе различно. Но очите ги издаваха.
Азраел не е той, а тя.
Те всичките са една и съща жена.

24.

Мъжът ускори крачка. Уличката беше тъмна и миришеше на подправки и екскременти. Шафран, кимион и екскременти: същността на Индия. Мъжът се засмя на собствената си шега, но смехът му бе нервен, едва ли не истеричен.

Отново го следяха.

Промуши се между рикшите и забързаните кафяви тела и се скри зад сергия на пекар. Тесен проход се отваряше през тухлена арка към двор, където пещи печаха плоския хляб наан и паратха. Любопитни полуголи деца се струпяха около него, заинтригувани от бялото му лице на чужденец. Той ги разкара. Сърцето му биеше лудо. Единственият изход от двора бе оттам, откъдето бе дошъл. Ако преследвачът му го бе видял да се пъха зад сергията, щеше да го хване със сигурност. Мъжът не очакваше пощада.

Отначало смяташе, че може би го преследваше полицията, но вече не мислеше така. Сенките зад него бяха много по-зловещи. Където и да отидеше в града, усещаше присъствието им, студено и заплашително като зъл дух. Нервите му бяха опънати до скъсване. Ставаше му все по-трудно да взема решения.

Този път обаче май се отърва от тях.

Никой не го последва в двора на пекаря. Беше се измъкнал. Предпазливо, той се върна в уличката. Няколко пресечки по-нататък изскочи на главна улица, където вездесъщите рикши отстъпваха на модерните жълти таксита. Почти като в Ню Йорк.

Той протегна ръка.

— „Тадж Махал“, моля.

Мъжът бе седял в барове в някои от най-люксоznите хотели в света. „Шато Мармон“ в Ел Ей, „Сан Пиетро“ в Позитано, „Пенинсула“ в Хонконг. Но нищо не можеше да се сравни с разкоша на „Тадж Махал“ в Мумбай. Разточителен миш-маш от мавритански, ориенталски и флорентински дизайн, той представляваше идеален дом

за всеки махараджа. До главния бар се стигаше през фоайето, огромно пространство с мраморни подове и сводести тавани от алабастър. Изкусно издялана арка, поддържана от две ониксови колони, водеше към полутъмния, осветен от свещи бар. Атмосферата там бе поинтимна, но също така луксозна, с канапета, тапицирани в червено кадифе, толкова меки, че човек сякаш седеше на облак, и старинни персийски килими, изтъкани във всеки възможен цвят. Навсякъде наоколо богато облечени двойки се смееха, а кристалните им чаши проблясваха като диаманти, докато отпиваха чай с лед или кайпириня. Крал за един ден.

Той се настани на обичайното си място в най-тъмната ниша и поръча диетична кола и печено пиле с кимион. Не изпитваше глад, но трябваше да яде. Предстоеше му дълга нощ на очакване.

Сара Джейн Хюз не забеляза американеца, който се настани в ъгъла. Беше прекалено ядосана, за да мисли за нещо друго, освен за Дейвид. Не беше типично за него да закъснява.

„Може би е променил решението си след всички гадости, на които го подложих?“ — каза си тя.

Не можеше да реши дали мисълта за отказването на Дейвид от предстоящата им сватба я плашеше, или я караше да чувства облекчение. Напрежението бе непоносимо понякога.

„Имуществото ми възлиза на почти милиард долара, Сара Джейн. Независимо дали ти харесва или не, това води до определени усложнения.“

Усложнения. И това ако не беше омаловажаване.

Тя извади малко черно огледалце от чантата си, освежи грима си и нагласи косата си така, както Дейвид я харесваше. Приглади дългата до коленете пола и разкопча горното копче на блузата си, само за да намекне за пищната фигура отдолу. Като повечето мъже, и Дейвид Айшаг харесваше скромния вид. Фактът, че удоволствията с тялото на Сара Джейн бяха само за неговите очи, го караше да се чувства сигурен. И те наистина бяха само за него.

Докато смъртта ни раздели.

А, ето го. Вървеше към нея и възпламеняваше помещението както само той можеше, факла от очарование. Толкова хубав. Толкова

чаровен.

„Не мога да продължа“ — задъха се тя.

Насили се да диша спокойно.

— Скъпа, извинявай, че закъснях.

— Много закъсня.

Тя го целуна по устните и прокара ръка по лъскавата му тъмна коса, леко изпъстрена със сребристо по слепоочията.

— Започвах да се тревожа.

Завистливи женски очи я пронизаха. Сара Джейн ги заслепи със зашеметяващия блясък на годежния си пръстен със сапфири и диаманти.

Дейвид Айшаг я целуна нежно.

— Глупаво момиче. Никога не трябва да се тревожиш. Нито сега, нито за в бъдеще. Не и когато аз се грижа за теб.

Мъжът в ъгъла се разтрепери. Не понасяше да гледа Сара Джейн и Дейвид. Беше прекалено болезнено. Но пък и не можеше да отмести очи от тях.

Келнерката се приближи към него.

— Добре ли сте, господине? Мога ли да ви донеса нещо?

„Нормалността ми, моля. А ако е свършила, прозак с лед и доза хлорпромазин“^[1].

— Един бърбън, моля. Без лед.

В другия край на бара друг мъж наблюдаваше.

Той забеляза всичко: бледността на чужденеца, силното треперене на ръцете му, докато отпиваше от питието си. Следеше го вече от дни и бе започнал да мисли за него като за стар приятел.

„Горкичкият. Сърцето му не може да приеме истината, която очите му виждат. Има ли друга лудост на света, по-велика от лудостта на любовта?“

Сърцето на мъжа се изпълни със състрадание и съжаление към изгубената душа на наблюдавания.

Ужасно беше, че щеше да му се наложи да го убие.

[1] Прозак и хлорпромазин са успокоителни лекарства. — Б.пр. ↑

25.

— Не можем да чакаме да мине сватбата. Трябва да ударим сега.

Раджит Капири, старши офицер в елитното разузнавателно бюро, скръсти ръце пред гърдите си, сякаш за да покаже, че темата е приключена. Седеше в офиса на Интерпол в Мумбай срещу Дани Макгуайър, чийто език на тялото бе също така упорит и безкомпромисен.

— Не можем — възрази Дани. — Трябва да заловим Азраел на местопрестъплението. Това е единственият начин да сме сигурни, че ще получи присъда.

— Но на каква цена? — заекна Капири. — Става дума за живота на господин Айшаг! Съжалявам, Макгуайър. Няма да седя безучастно, докато вие си играете на руска рулетка с живота на един от най-богатите и прочути жители на Мумбай.

Дани Макгуайър се опита да потисне раздразнението си. Не можеше да си позволи да изолира офицера от разузнавателното бюро. Ако Капири се оплачеше на шефовете в Интерпол, че екипът по случай „Азраел“ е взел нещата в свои ръце и пренебрегва местните ченгета, Анри Фремьо щеше да разтури работната група по-бързо, отколкото човек можеше да изрече „безгръбначен бюрократ“. Но Дани се нуждаеше от сътрудничеството на Раджит Капири и по други причини. Разузнавателното бюро разполагаше с безброй служители, да не говорим и за безценните експертни умения, когато ставаше дума за събиране на информация. Точно те бяха връчили на екипа по „Азраел“ краткия списък с потенциалните местни жертви — много богати по-възрастни ергени, жители на Мумбай, без семейства. Иронично, но Дейвид Айшаг за малко не бе останал извън списъка, тъй като бе много по-млад от останалите жертви. Но когато стана ясно, че електронният магнат тъкмо е направил внезапни и неочаквани планове за женитба, а бъдещата му булка е от сравнително скоро в града, екипът на Макгуайър се намеси. Не след дълго откриха годеницата на Айшаг, жена на име Сара Джейн Хюз. Въпреки по-светлите кичури в косата, евтините дрехи и новата самоличност на ирландска учителка,

снимките показаха, че Сара Джейн си прилича като две капки вода с Лиза Баринг.

— Ами ако тя го убие по време на медения месец? — попита Капири.

— Никое от нападенията не е извършено по време на медения месец. Всички са изпълнени в собствените домове на жертвите. Тя познава територията там. А и да не забравяме, че не действа сама. Нуждае се от съучастника си, а той не заминава на меден месец.

Раджит Капири все още не изглеждаше убеден. Сватбата и меденият месец означаваха да изпуснат заподозряната от погледа и контрола си. Четири полиции вече бяха допуснали тази грешка.

— Разбирам тревогата ви — каза Дани Макгуайър. — И я споделям, повярвайте ми. Мислите ли, че и аз не се изкушавам да я приберем още сега?

— Тогава защо не го направите?

— Вече ви казах защо. Това е единствената ни възможност да я заловим на местопрестъплението и да хванем и съучастника ѝ. Ако действаме сега, ще хванем нея, но той ще се измъкне.

Но Дани най-много се притесняваше, че наблюдението над Сара Джейн не бе забелязало друг мъж досега. Ако Франки Мансини-Лайл Реналто се намираше в Мумбай, той се бе покрил доста добре.

— Ще ги следим на всяка стъпка по време на медения месец. Спомнете си, че разполагаме с широка мрежа от агенти. Ето как ще действаме.

— Хм — изсумтя Раджит Капири, изпълнен със съмнения.

— Веднага щом се върнат в Индия, ще отидем заедно при господин Айшаг и ще го включим в играта. Нищо няма да се върши без неговото съгласие. Ако откаже да ни съдейства, тогава можете да арестувате Сара Джейн. Разбира се — иронично добави Дани, — тя няма да е извършила никакво престъпление на индийска земя дотогава. Поне не такава, което можете да докажете. Ще се наложи да я екстрадирате, вероятно в Хонконг, и китайските власти ще получат цялата слава. Но решението си е ваше.

Раджит Капири присви очи. Разбираше, че го манипулират, и това не му харесваше. От друга страна, ако нещо се объркаше по време на медения месец на господин Айшаг, той имаше официален запис на

днешното събрание и можеше да стовари вината изцяло върху Интерпол.

— Добре — съгласи се накрая. — Но искам да ме уведомявате за действията им през цялото време, докато са на меден месец.

— Разбира се. Имате думата ми — обеща Дани и му протегна ръка.

Индиецът неохотно се ръкува с него.

— Имам и още една молба. Нашето момче може да изскочи от гората, докато двойката е на пътешествие. Не разполагам с достатъчно хора, за да наблюдаваме денонощно къщата и офиса на Айшаг, както и училището, и апартамента на Сара Джейн. Мислите ли, че можете да ни помогнете с това?

Американецът притежаваше безочието на дявола. Но дори Раджит Капири трябваше да се възхити на дързостта му.

— Ще видя какво мога да направя, заместник-директор Макгуайър. Вие съсредоточете усилията си върху това да запазите Дейвид Айшаг цял.

На по-малко от пет мили от сградата, където се съвещаваше екипът по „Азраел“, една жена се вторачи в голия си образ в огледалото.

Прокара дългите си пръсти по всеки от крайниците си, погали белезите си. Те бяха единствените части от нея, които чувстваше познати и близки. По лицето си тя опипа леките следи на средната възраст, започнали да я тормозят през последните месеци: ветрилото от бръчици около очите и устните, задълбочаването на моравите сенки под очите, очертаните бръчки, които започваха от ъглите на носа ѝ. Доплака ѝ се. Не защото остаряваше, а тъй като лицето ѝ бе лице на непозната.

Искаше да си поплаче, но не можеше да си го позволи. Трябваше да остане силна заради сестра си. Сестра ѝ се нуждаеше от нея. Жената се бе вкопчила в тази нужда отчаяно, като новородена маймунка, залепена за майка си. Тя бе единствената причина, поради която живееше.

— Защо си толкова тъжна?

Мъжът застана зад гърба ѝ и целуна врата и раменете ѝ. Жестът трябваше да е нежен, но не беше. Беше собственически. Заплашителен. Тя потръпна.

— Добре съм. Просто съм изморена.

— Опитай се да поспиш, ангелче.

Беше се променила много, откакто се запознаха, но той си бе останал същият. Образът му в огледалото бе все още ослепителен, красотата му — вечна като слънцето, неизбежна като смъртта. Преди няколко месеца тя бе мечтала да избяга от него. Сега знаеше колко глупава е била мечтата ѝ. Остана ѝ само надеждата за сестра ѝ.

Той ѝ беше обещал, че един ден, скоро, сестра ѝ ще бъде свободна.

26.

— Добро утро, господин Айшаг. Добре дошли обратно!

Дейвид Айшаг се усмихна на секретарката си.

— Благодаря ти, Саша. Хубаво е да си у дома.

Странно, но наистина го вярваше. Животът му в момента бе идеален, но все пак се радваше, че се връща към обичайното.

Меденият му месец със Сара Джейн бе вълшебен. След интимната скромна сватба в католическата църква във Видиянагра — присъстваха само най-близкият приятел на Дейвид, Кави, и колежката на Сара Джейн, Рейчъл — щастливите младоженци отлетяха за Англия, за да съобщят новината на старата майка на Дейвид, а после потеглиха на луксозна обиколка из Европа.

— Мислиш ли, че тя някога ще превъзмогне това? — попита Сара Джейн, докато разглеждаха катедралата „Сан Марко“ във Венеция.

— Кой? Какво да превъзмогне? Прекалено си загадъчна, скъпа. Имам чувството, че съм се оженил за съставителя на кръстословиците в „Таймс“.

— Майка ти. Мислиш ли, че някога ще превъзмогне женитбата ти с католичка? При това стояща толкова ниско под теб.

Дейвид спря и погали ангелското лице на Сара Джейн.

— Стояща под мен? Ти си толкова над мен, скъпа, че ми се завива свят, когато вдигна очи към теб.

Той я целуна, после се препъна, залитна назад и стисна главата си.

— Виждаш ли? Вече съм замаян.

Сара Джейн се изкикоти.

— Идиот.

Дейвид Айшаг никога не се правеше на глупак и не откачаше по жени. Но сега бе полудял по булката си и искаше целият свят да го узнае. Водеше Сара Джейн в най-луксозните хотели в най-романтичните градове в света — „Жорж V“ в Париж, „Хаслър“ в Рим, „Дорчестър“ в Лондон, „Даниели“ във Венеция. Любеше я в

разкошните апартаменти, в новия си самолет и на палубата на яхтата си „Клотилда“, докато обикаляха Средиземно море. Но колкото и прекрасно да беше пътешествието им, завръщането у дома в Мумбай бе нещо специално, тъй като бележеше началото на истинския им живот заедно.

Дейвид очакваше веднага да се опитат да направят бебе. Сара Джейн минаваше четиридесетте, така че нямаха време за губене, но за негова изненада тя бе изпълнена с колебания и настояваше да се върне на работа в училище. Дейвид обожаваеше независимия ѝ дух и факта, че главата ѝ не се бе замаяла от огромното му богатство, но отчасти му се искаше да може да я заключи в замъка си и да я задържи само за себе си.

— Трябва да се върнеш към другата си любов — работата — каза му Сара Джейн.

Както винаги, беше права. Тази сутрин, когато влезе в „Айшаг Електроникс“, Дейвид се почувства изпълнен с плам и целеустременост. Отново притежаваше енергията на тийнейджър, което означаваше по-добри времена за бизнеса.

„Трябваше да се ожения още преди години“ — каза си усмихнат.

— Е, какво е разписанието? — попита той секретарката си.

Графикът му бе солидно запълнен. След час, прекаран в отговаряне на спешни имейли, Дейвид трябваше да присъства на събрание на борда на директорите в девет часа, презентация за бъдещото развитие на бизнеса в десет и петнайсет, обяд с президента на „Зенон Технолъджи“, един от най-големите клиенти на „Айшаг Електроникс“, в един, а следобедът щеше да мине в преглеждане на продажбите на новите продукти в компанията на Джонатан Рей, шеф на отдела. Следващото събрание на директорите в края на деня означаваше, че Дейвид щеше да е късметлия, ако успееше да се прибере у дома при Сара Джейн преди осем вечерта.

Седнал зад бюрото си, той включи компютъра и веднага звънна отново на Саша.

— Резервирай ми маса за двама в „Джамавар“ за осем и половина довечера. Нещо уединено, до камината, ако е възможно.

— Да, господин Айшаг. Между другото, един джентълмен иска да ви види.

— Така ли? Кой?

— Не ми даде името си и не е включен в графика ви — с неодобрение в гласа отговори секретарката. — Помолих го да си тръгне, но той отказа. Твърди, че трябвало да се види лично с вас. Да извикам ли охраната?

Дейвид се поколеба. Загадка! Имаше предчувствие, че днес щеше да е интересен ден. Откакто се ожени за Сара Джейн, всъщност от деня, когато се запозна с нея, животът му се бе превърнал в серия от неочаквани събития. Не беше осъзнавал колко скучно е живял преди.

— Не, няма проблеми. Имейлите могат да почакаат няколко минути. Доведи го.

След няколко минути, вратата на кабинета на Дейвид Айшаг се отвори. Той се изправи и се усмихна широко.

— Здравейте, аз съм Дейвид. А вие кой сте?

Усмивката му застина, когато видя оръжието.

— Кой сте вие? Какво искате?

По гърба му пролази тръпка от ужас. Преди година мисълта за смъртта не го впечатляваше. Ако му бе дошло времето, щеше да се примири с това. Но сега, след женитбата му със Сара Джейн, всичко се бе променило. Мисълта да го отделят от нея толкова скоро след сватбата го изпълни с див страх.

Пистолетът стърчеше от вътрешния джоб на самото на непознатия. Мъжът протегна ръка към него. Дейвид затвори очи и се подготви за куршума. Вместо изстрел чу учтив американски глас, който го попита:

— Как сте, господин Айшаг? Не изглеждате много добре.

Дейвид отвори очи. Мъжът държеше значка от Интерпол и карта за самоличност. Сигурно са били прибрани в същия джоб като пистолета.

Облекчението бе толкова силно, че Дейвид почувства замайване. Той стисна бюрото си.

— Мили боже! Едва не получих инфаркт. Защо не казахте, че сте ченге?

Дани Макгуайър го погледна озадачено.

— Нямах възможност.

Дейвид се отпусна на стола си и взе чаша вода с треперещи ръце.

— Мислех, че ще ме застреляте.

— Посетителите в кабинета ви често ли се опитват да ви застрелят?

— Не. Но обикновено не са въоръжени. Вътрешният ви джоб...

— Ааа — плесна се по челото Дани, извади служебния глок от кобура и го остави на бюрото. — Съжалявам. Често ми се случва да забравя, че нося пистолет. Дани Макгуайър, Интерпол.

Двамата мъже се ръкуваха.

След като сърцебиенето му се успокои, Дейвид Айшаг попита:

— Как мога да ви помогна?

Дани Макгуайър се намръщи. Разговорът щеше да е труден. Но отдавна бе научил, че когато се налага да съобщиш лоша новина, по-добре е да действаш делово и да не се мотаеш.

— Страхувам се, че става дума за съпругата ви.

Думите накараха Дейвид да се уплаши повече, отколкото от пистолета.

— Сара Джейн? — извика той. — Какво е станало с нея?

Дани Макгуайър си пое дъх дълбоко.

— Не искам да ви плаша, господин Айшаг, но смятаме, че тя планира да ви убие.

Въпреки деловития сбит разказ, мина повече от час, докато Макгуайър обясни на Дейвид дългата и сложна история на убийствата на Азраел. Час, през който Дейвид Айшаг слушаше напрегнато, търсейки грешки в логиката на детектива и причини да не повярва, че гнусотиите имаха нещо общо със Сара Джейн, единствената жена на света, с която беше наистина щастлив.

Когато Дани Макгуайър свърши, Дейвид мълча дълго време. Не възнамеряваше да се предаде и да приеме, че бракът и цялата му връзка със Сара Джейн са измама, само защото някакъв си непознат полицай му бе казал това.

— Бих искал да видя снимките на останалите жени — рече той накрая.

— Разбира се. Можете да дойдете в офиса и да ги видите или пък да ви ги изпратя по имейла.

— Да речем, че сте прав. Да предположим, че Сара Джейн е излъгала за името и произхода си.

— Това е лесно доказуем факт.

— Добре. Но това не я прави убиец, нали?

Макгуайър изпита съжаление към човека. Не искаше да повярва, че жена му е убила няколко души. Поне не повече, отколкото Мат Дейли бе искал да приеме, че Лиза Баринг е участвала в убийството на мъжа си, или самият Дани бе искал да обвини Анджела Джейкс за смъртта на съпруга ѝ. Дори сега, въпреки всичко научено напоследък, Дани все още намираше за трудно да приеме, че онази Анджела Джейкс, която помнеше, сладката, добродушна, невинна жена никога

не бе съществувала. Че беше само роля, самоличност, приета с определена цел, смъртоносна цел, също както ролите на Треиси Хенли, Ирина Анжу, Лиза Баринг, а сега и на Сара Джейн Айшаг.

Той си припомни думите на Анджела Джейкс в нощта на първото убийство: „Нямам живот“.

Ех, само да бе осъзнал тогава, че значението им е било буквално. Анджела нямаше живот. Не съществуваше, никога не бе съществувала. Нито пък Сара Джейн.

— Това я прави съучастница в няколко убийства — прямо каза Дани. — Също така я прави лъжкиня.

Дейвид копнееше да скочи и защити честта на Сара Джейн, но какво можеше да каже? В най-добрия случай тя го бе излъгала. Той се опита да запази надеждата, че снимките на останалите вдовици щяха да я реабилитират по някакъв начин, но дълбоко в себе си знаеше, че това няма да стане. Интерпол нямаше да изпрати старши директор да се види с него, ако разполагаха само с недоказани обвинения.

Но въпреки логиката всичко звучеше толкова смахнато и невъзможно за вярване.

Макгуайър продължи:

— Очевидно, тя не действа сама. Както ви казах, в убийствата „Азраел“ има сексуален елемент. Всяка от „съпругите“ е била изнасилена и бита на местопрестъплението. Разполагаме с ясни доказателства, че при всяко убийство е присъствал мъж. Не знаем дали изнасилванията са извършени за прикритие и да ни хвърлят по погрешна следа, нито дали насилственият секс е част от мотива. Тази жена, която и да е тя, може да си пада по садомазохизма.

Дейвид изстена. *Не, не и моята Сара. Тя ме обича.* Болката бе толкова силна, че я усети физически, сякаш някой инжектира киселина във вените му.

— Парите определено не са основният мотив. Въпреки факта, че всички жертви са били изключително богати, а завещанията им — променени в полза на жените им, повечето пари са се озовали в благотворителни организации за деца. Мога ли да попитам дали Сара Джейн е подписала предбрачно споразумение?

Дейвид се загледа мрачно през прозореца.

— Не — измъчено промълви той. — Нямаше предбрачно споразумение.

Гласът на Сара Джейн отекна в главата му: „Със същия успех можеше да ми напишеш писмо, в което да ми кажеш: Не ти вярвам“.

— А завещанието ви?

Дейвид стисна главата си с ръце.

Беше започнало като шега между тях. Една вечер в Париж, в леглото на прекрасния младоженски апартамент в „Жорж V“, Сара Джейн го бе подкачила, защото не искаше да се любят.

— В какво се набутах, омъжвайки се за такъв старец? Дълги нощи на целомъдрие?

— Виното, което изпихме на вечеря, е виновно — запротестира Дейвид. — А и конякът с десерта. Свършен съм за днес.

Сара Джейн поклати глава разочаровано.

— Знаех си, че трябва да си намеря по-млад мъж. Следващия път ще си взема момче за игра.

— Следващия път?

— Когато вода живота на весела вдовица.

Дейвид се ухили и се търколи върху нея.

— Ще включа клауза в завещанието. Само да се появи някое момче за игра и ще останеш без стотинка.

Сара Джейн се засмя, онзи дълбок, сексапилен смях, който разпалваше желанието му като факла. Накрая я люби с дива страст, каквато не бе изпитвал преди. На следващата сутрин, припомняйки си закачките им, той осъзна виновно: „Мамка му. Тя дори не е включена в завещанието ми. По-добре да го променя, преди да ми се ядоса отново, че й нямам доверие за пари“.

Беше изпратил на адвоката си по факса промените още на следващия ден.

Дани Макгуайър попита със съчувствие:

— Тя ли е единствената наследница?

Дейвид Айшаг кимна. Изглеждаше абсолютно съсипан и за момент Дани Макгуайър се уплаши, че събеседникът му ще избухне в сълзи.

— Разбирам колко ви е трудно, господин Айшаг, повярвайте ми. Наистина съжалявам.

Трудно? Изразът бе толкова абсурден, че Дейвид едва не се разсмя.

— Но се нуждаем от помощта ви, за да заловим тази жена и мъжа, който ѝ помага. Добрахме се до вас навреме. Но ако Сара Джейн усети, че сме по следите ѝ и изчезне, следващата ѝ жертва може да не извади такъв късмет.

Дейвид Айшаг затвори очи и с безжизнен глас запита:

— Какво искате да направя?

Навън, в кошмарната мумбайска жега, Дани извади мобифона си и изпрати кодиран имейл. Беше адресиран до Раджит Капири от индийското разузнавателно бюро и шестимата членове на екип „Азраел“, както и до Анри Фремьо в Лион.

Съобщението гласеше: „Айшаг ще участва. Операция «Азраел» има зелена светлина“.

28.

— Ще закъснееш ли довечера, скъпи?

Сара Джейн се наведе над масата за закуска, за да целуне мъжа си. Дейвид бе необичайно разсеян напоследък. Не бяха се любили от седмици.

Без да вдигне очи от „Уолстрийт Джърнъл“, Дейвид каза:

— А? Да закъснея ли? О, не. Не мисля така.

Сара Джейн се вгледа в хубавата му глава с гъста гарвановочерна коса и кожа в цвета на капучино. Изглеждаше толкова жив и енергичен. За момент я обзе паника, но тя я прогони бързо.

— Добре. Мислех да се оттеглим рано. Ще ти приготвя онази ужасна пилешка супа, която обичаш, с пелмените.

Дейвид вдигна очи. Начинът, по който я гледаше, сякаш я виждаше за първи път, й се стори притеснителен.

— Топчета мацо — небрежно я поправи той.

— Съжалявам. Топчета — изчерви се тя. — Не съм истинска еврейска съпруга, а?

Преди няколко седмици, по време на медения им месец, Дейвид би се изсмял на тази реплика. Би се пошегувал с католическите момичета, некадърни в кухнята, но виртуози в спалнята. Сега обаче не каза нищо. Просто си седеше и я наблюдаваше. Нещо се бе променило.

Тя се разтревожи, но умело прикри страха си.

— Значи ако приготвя вечерята за осем, ще се прибереш у дома?

— Ще се прибера.

Дейвид я целуна по бузата и отиде на работа.

Десет минути по-късно, седнал зад волана на рейндж роувъра си, Дейвид включи айпода си и се заслуша отново в записа, който Дани Макгуайър му бе дал вчера.

Гласът на Сара Джейн:

— *Не можем. Не още. Не съм готова.*

Мъжки глас, променен електронно:

— *Хайде, ангелче. Минавали сме през това. Всеки път минаваме през това. Боговете искат да ги пожертваме. Времето настъпи.*

Отново Сара Джейн, сега ядосана.

— *Лесно ти е да го кажеш, но не боговете трябва да го направят. Нали така? А аз. Аз съм онази, която трябва да страда. Аз съм онази, която винаги страда.*

— *Този път ще бъда нежен.*

Странен звук, леко приглушен. Дали беше смях? После отново гласът на Сара Джейн.

— *Той е различен от останалите. Не знам дали мога да го направя.*

— *Различен? Как така е различен?*

— *По-млад е.*

В гласа ѝ се долавяха отчаяние и съжаление. Сърцето на Дейвид Айшаг се сви.

— *Той има толкова много неща, за които да живее.*

Промененият глас заговори сурово:

— *Сестра ти също има за какво да живее, нали?*

Линията прекъсна. Дейвид бе слушал записа петдесет или сто пъти досега, отчаяно търсейки друго значение, освен очевидното: жена му и някакъв непознат любовник планираха убийството му. Всеки път, когато стигнеше до този момент, копнееше следващото изречение да е различно. Молеше се да чуе как гласът на Сара Джейн казва: „Не, не мога. Няма да го направя. Дейвид е мой съпруг и го обичам. Остави ме на мира“. Но всеки път кошмарът се повтаряше:

— *Да, да, петък вечер.*

— *Обичам те, ангелче.*

— *Аз също те обичам.*

С помощта на Дейвид Дани Макгуайър и екипът му най-после започнаха да подслушват мобифона на Сара Джейн, както и двата платени телефона в Дарави, които ченгетата я бяха видели да използва. Все още не бяха открили самоличността на мъжа. Очевидно беше професионалист, променяше гласа си и използваше сложен софтуер за блокиране, за да попречи да проследят номера му. Но домът на Айшаг бе под наблюдение двамайт и четири часа в денонощието. Всеки непознат мъж, приближил се на двеста метра до него, бе сниман и ако се налагаше, спиран и претърсван.

— В безопасност сте — увери го Дани Макгуайър. — Ако тя се опита да направи нещо, ще бъдем там след миг.

Но Дейвид Айшаг не се чувстваше в безопасност. Не само защото пристигането на Интерпол можеше да не е след миг, а за по-малко от секунда куршум можеше да пробие черепа му или нож да среже аортата му. А защото истинската трагедия, това, от което се страхуваше най-много, вече се бе случило. Беше изгубил Сара Джейн. По-ужасното бе, че всъщност никога не я бе притежавал. Сара Джейн, неговата Сара Джейн не съществуваше.

Дори сега, въпреки заклеяващите доказателства за вината ѝ — Дейвид вече бе видял снимките на останалите вдовици, а приликите бяха прекалено впечатляващи, за да бъдат пренебрегнати — той все още не можеше да повярва напълно. Сара Джейн изглеждаше толкова красива и сексапилна в дантелената си роба от „Ла Перла“ тази сутрин. Беше толкова уязвима, когато той не бе успял да се принуди да се засмее на шегите ѝ и дори да я погледне, докато му говореше. Част от него, огромна част, копнееше да прати Дани Макгуайър и Интерпол, и останалата част от света по дяволите. Да отведе Сара Джейн в леглото, да я люби както преди, а после просто да я разпита за човека от записа и за лъжите, които му бе наговорила. Да я предизвика да му се изповяда и да му даде разумно обяснение.

И тя щеше да му обясни и да се извини, а Дейвид щеше да ѝ прости. Някой друг щеше да е извършил тези ужасни убийства, не Сара Джейн, и двамата щяха да заживеят щастливо завинаги.

Телефонът в колата му звънна и разруши фантазията му.

— Е, готови сме за осем часа довечера.

Гласът на Дани Макгуайър звучеше почти развълнувано, сякаш говореха за футболен мач, а не за посегателство върху живота на Дейвид.

— Няма промени в последната минута. Това е чудесно.

— Значи сте чули всичко по време на закуската?

— Съвсем ясно.

Дейвид си помисли, че поне подслушвателните устройства работеха добре. Единственото по-ужасяващо от изпълнението на плана им бе да го направят с технически затруднения.

— Опитайте да се отпуснете — каза Дани Макгуайър. — Знам, че не ви се вярва, но сте в пълна безопасност. Пазим ви.

— Ще се опитам да си го напомня тази вечер, когато любовникът на жена ми започне да кълца гърлото ми с остро мачете — засмя се Дейвид тъжно.

— Постъпвате правилно. Утре сутрин всичко ще е приключило.

Дейвид Айшаг затвори телефона и преглътна мъчително. Знаеше, че ако си позволи да се разплаче, сълзите никога нямаше да спрат.

„Всичко ще е приключило.“

Не, няма да е приключило.

За Дейвид Айшаг болката от предателството на Сара Джейн никога нямаше да изчезне. А без нея можеше просто да си умре.

В шест вечерта Дани Макгуайър седеше в каросерията на вана и разпределяше вниманието си между екрана пред него и кръстословицата от лондонския „Таймс“. Рихард Стури го бе запалил по британските кръстословици и Дани бързо се бе пристрастил към тях. Помагаша му да облекчи стреса и самотата при провеждането на операция „Азраел“, да забрави колко му липсваха Селин и домът му, да прогони страха за състоянието на собствения му брак.

Кръстословицата в лондонския „Таймс“ обикновено бе много трудна и предизвикателна от тази в нюйоркския „Таймс“ или „Фигаро“, но днешната бе отегчителна. Едно хоризонтално: „Разплетох мокро кълбо“. Абсурдно лесно. Докато пишеше отговора — „дъждовно“ — Дани се замисли. Кога бе видял дъжд за последен път? Преди месец? По-отдавна? В Лион валеше често. Тук, в Мумбай, слънцето бе неуморно и неумолимо, напичаше влажния лепкав град от зори до мрак.

— Господине — обади се Аджей Джасал, наблюдател от индийската полиция, и потупа Дани по рамото. — Ванът на фирмата за кетъринг. Не е обичайният им шофьор.

Дани застана нащрек.

— Увеличи.

Джасал имаше орлов поглед. Дори отблизо бе трудно да различиш чертите на шофьора на зеления екран. Не помагаше и фактът, че носеше кепе, а едната му ръка закриваше долната част от лицето му, докато чакаше портата да се отвори.

— Сигурен ли си, че е друг шофьор?

Младият индиец погледна Дани любопитно, сякаш бе сляп.

— Да, господине. Напълно сигурен. Погледнете ръцете му. Това е бял мъж.

Пулсът на Дани се ускори. Аджей Джасал бе прав. Ръката, протегната от прозореца до шофьора, бе в по-бледо зелено от тази на портiera, който му махаше да влезе в имението.

Той ли беше? Убиецът?

Дали лицето под кепето бе лицето на Лайл Реналто-Франки Мансини?

Пипнахме ли го най-после?

Барьерата се вдигна. Наведен напред, шофьорът сложи двете си ръце на волана и Дани за първи път видя ясно лицето му.

— Не мога да повярвам — прошепна той.

— Господине?

— Не мога да повярвам, по дяволите.

— Познавате ли човека, господине? Виждали ли сте го преди?

— О, да — кимна Дани. — Познавам човека.

Не беше Лайл Реналто.

29.

Дейвид Айшаг влезе в подземния гараж. Часовникът на таблото показваше седем и половина вечерта.

„След пет минути ще видя Сара Джейн — повтори си наум.

След половин час ще вечеряме заедно.

До полунощ вече ще се е опитала да ме убие.“

Всичко това му изглеждаше нереално. Всичко, освен нервността му. Тежката топка в стомаха му, потта по гърба му. Той отново преговори плана наум. Щеше да си влезе вкъщи и да се държи колкото се може по-естествено със Сара Джейн. Щяха да вечерят. В девет часа Дейвид щеше да си легне. По някое време Сара Джейн щеше да се присъедини към него, а скоро след това загадъчният ѝ съучастник щеше да нахлуе в къщата. Работата на Дейвид бе да се престори, че получава инфаркт, за да обърка убийците си за малко и да даде достатъчно време на Макгуайър и хората му да се появят и да арестуват престъпниците.

Радж, икономът на Дейвид, го поздрави спокойно както винаги:

— Добър вечер, господине. Как мина денят ви?

Никой от персонала не знаеше какво предстои, най-вече за тяхната собствена безопасност. Дейвид имаше безгранично доверие на Радж, но Дани Макгуайър настоя за пълна тайна.

— Много добре, Радж. Госпожа Айшаг у дома ли е?

„Моля те, кажи ми, че е излязла — помоли се. — Че е променила решението си. Че не може да изпълни заповедите на съучастника си.“

— Тя е в дневната, господине. Чака ви.

Когато Дейвид влезе вътре, Сара Джейн стоеше до прозореца с гръб към него. Носеше дългата червена рокля с дълбоко деколте на гърба, която Дейвид ѝ бе купил в Париж по време на медения им месец. Косата ѝ бе вдигната на кок. Изглеждаше умопомрачително.

— Издокарала си се.

Тя се завъртя и му се усмихна свенливо.

— Реших да положа усилия поне веднъж. Харесва ли ти?

Гърлото на Дейвид пресъхна.

— Изглеждаш страхотно.

Тя се приближи до него и обви ръце около врата му.

— Благодаря.

Целуна го нежно по устните и Дейвид усети как решителността му се изпарява. Опита се да мисли за снимките на другите вдовици, за другите самоличности на Сара Джейн, за гласа от записа, който планираше смъртта му. Но тези неща му се сториха сън, несвързан с истинската Сара Джейн, чиито меки устни се притискаха към неговите.

Беше ли възможно да обичаш някого, който се опитваше да те убие?

— Ще вечеряме ли?

В наблюдателния ван мислите на Дани Макгуайър препускаха лудо.

Новият шофьор за доставки не беше Лайл Реналто, както се бе надявал и очаквал.

Новият шофьор беше Мат Дейли.

Дани се залута бясно от миналото към настоящето, задавайки си безброй въпроси. Възможно ли бе Дейли да е замесен в това? Възможно ли бе той да е съучастникът на Азраел?

Инстинктът му казваше, че не е възможно. Мат Дейли се запозна с жената, която сега се наричаше Сара Джейн Айшаг, едва при последното ѝ превъплъщение в ролята на Лиза Баринг. А тази среща стана след убийството на Майлс Баринг, престъпление, което Мат не можеше да извърши, тъй като по това време се намираше в Ел Ей.

И все пак...

Какво всъщност знаеше Дани за Мат Дейли? Само онова, което самият Мат му бе разказал. Бил писател от Ел Ей, имал сестра на име Клеър и бивша съпруга на име Ракел, и бил син на Андрю Джейкс. Сестрата беше истинска. Дани се запозна с нея. Колкото до останалото, Макгуайър просто му бе повярвал. Ами ако всичко беше измислица?

Дани се опита да се успокои и да анализира проблема рационално.

Да речем, че казаното от него е вярно. Да речем, че наистина е син на Андрю Джейкс.

Според Дейли Джейкс изоставил него, майка му и сестра му без пукната стотинка. Дали това бе достатъчно добър мотив за убийство? Разбира се. Мат Дейли е бил в средата на двайсетте си години по време на убийството на Андрю Джейкс, достатъчно възрастен, за да планира и извърши убийство.

Ами ако не се е запознал с Азраел в ролята ѝ на Лиза Баринг? Ако вече я е познавал като Анджеа Джейкс, втората съпруга на баща му? А по-късно като Треиси Хенли, Ирина Анжу и Сара Джейн Айшаг?

Но пък ако бе така, каква беше ролята на Лайл Реналто-Франки Мансини? И най-важното, защо Мат бе дошъл в Лион, за да се види с Дани Макгуайър, да му посочи връзката между убийствата и да го убеди да възобнови случая? Ако Мат беше замесен в престъпленията, в тези действия нямаше никаква логика.

Освен ако не искаше да ги заловят.

А това не беше ли класическата психика на психопата? Какъв е смисълът да извършиш идеалното престъпление, ако светът никога не научи колко си гениален. Дани си представи как Мат Дейли, първо в Ел Ей, после в Лондон и Южна Франция, очакваше полицейските сирени, възмездието, почукването на вратата, което никога не се бе разнесло. Вероятно анонимността му бе дошла доста в повече.

— Камера три, господине! — Гласът на Аджей Джасал върна Дани към действителността. — Дейли си тръгва.

— Тръгва ли си?

Дани се обърка още повече. Нали нападението над Айшаг трябваше да е тази вечер?! Ако бе така, защо Мат Дейли си тръгваше, при това с такава висока скорост? Ванът се движеше поне с деветдесет километра в час.

Той погледна часовника си. Осем без пет. Вечерята щеше да отнеме поне един час. Дейвид трябваше да си легне след девет.

— Къде е Айшаг сега? — попита той.

— Още е в дневната, господине. Подслушвателят предава гласа му ясно. Добре е.

Дани Макгуайър взе светкавично решение.

— Добре, последвай Дейли. Последвай вана.

Аджей Джасал се поколеба.

— Сигурен ли сте, господине? Ако се случи нещо неочаквано в къщата и не се върнем навреме...

— Ще се върнем навреме. Искам да узная накъде изфуча това копеле.

Дани грабна радиостанцията, за да се обади на хората, които седяха във втория ван за наблюдение, паркиран встрани от къщата.

— Джасал и аз преследваме потенциален заподозрян. Поддържайте връзка с нас. Уведомете ни, ако се наложи да влезете вътре по-рано или ако се случи нещо друго.

— Да, господине.

Дани се завъртя към Аджей Джасал.

— Какво чакаш, човече? — изкрещя той. — Карай.

Свит като гърмяща змия във вградения гардероб в спалнята на Дейвид Айшаг, мъжът притисна дулото на пистолета към бузата си и затвори очи, сякаш прегръщаше любовник. В краката му проблясваше острието на петнайсетсантиметров нож.

Беше неудобно да се крие тук, но тъпата болка в краката бе нищожна цена за отмъщението.

Само след час всичко щеше да приключи.

— Как е супата?

— Много добра. Благодаря.

— Сама я направих.

„Възможно ли е? Говорим си за дреболии?“ — изуми се той.

Дейвид обра остатъка от супата с топчета от дъното на купичката. Цял ден се бе притеснявал, че щеше да е прекалено нервен, за да яде вечерта. Дани Макгуайър му бе обяснил колко важно е да се държи естествено със Сара Джейн, но ако не успееше? Ами ако повърнеше или припаднеше? Или ако случайно избъбреше: „Защо се опитваш да ме убиеш?“ по време на десерта. Оказа се обаче, че е изненадващо гладен. Вечерята на осъдения на смърт. А и супата наистина бе хубава.

— Какво е толкова смешно? — попита Сара Джейн.

Дейвид осъзна засрамено, че се хили като идиот, потънал в мислите си.

— Нищо — опита се да си придаде равнодушен вид той. — Какво има за десерт?

Смърт чрез шоколад?

— Сладолед. Сигурен ли си, че си добре, Дейвид?

Не се получава. Той вече се хилеше неудържимо, безсилен да спре сълзите, които потекоха по лицето му. Не се бе смял така, откакто веднъж в университета се напуши с марихуана. Май изпадна в истерия.

— Искаш ли да се качиш горе и да си легнеш?

Горе. Думата го отрезви незабавно, като чаша студена вода в лицето.

Тя иска да го направи веднага, така ли? Да приключи. И защо не?

Първоначалният план бе да изчака края на вечерята и да се качи горе към девет и петнайсет. Но ако Сара Джейн бе готова сега, тогава и той бе готов. Дейвид се сети за екипа, обградил имението му, и си припомни думите на Макгуайър тази сутрин: „В безопасност сте. Ако тя се опита да направи нещо, незабавно ще сме там“.

Той се завъртя към Сара Джейн.

— Мисля, че ще си легна, ако нямаш нищо против. Не се чувствам много добре.

Ванът за кетъринг профуча по широките улици на Мараги, бърз и повратлив като мишка. Аджей Джасал го следваше упорито, мъчейки се да удържи контрола над тежкия квадратен ван за наблюдение, докато обичайно любезният Дани крещеше като луд:

— По-бързо! Не го изпускай! Давай!

Джасал познаваше улиците добре, но вановете за наблюдение не бяха създадени за високоскоростни преследвания. Бяха предназначени да стоят паркирани дълги часове и да се сливат с околната среда. Джасал по чудо успя да не изпусне от поглед по-малкия пикап, докато подскачаха по паветата и се накланяха опасно по завоите на неосветените улици. Господ знаеше какво причиняваше скоростта на скъпото им оборудване за наблюдение.

Ванът за кетъринг ги поведе на обиколка из най-тузарските жилищни квартали на Мумбай: Уолкшуар Роуд, Педар Роуд, Брийч Кенди, всичките прочути с британската си архитектура. Шофьорът избягваше търговските улици като „Къф Парейд“ или „Кармайкъл“ и предпочиташе да кара из по-тихите улички. Очевидно осъзнаваше, че го следят.

След двацет минути, повечето прекарани в обикаляне в кръг, ванът се отправи на север към стадиона за крикет. Когато наближиха, улиците се задръстиха с тълпи млади мъже. Ослепителните прожектори на стадиона се виждаха от километри.

— Тази вечер сигурно има мач — отбеляза Аджей Джасал. — Съмнявам се, че ще стигнем много по-далеч. Не и с кола.

Дани Макгуайър вече едва виждаше малкия пикап през тъмната маса от тела. Дали Мат Дейли възнамеряваше да избяга? Дани погледна часовника си. Осем и четиридесет и пет. Вечерята на Дейвид Айшаг щеше да приключи скоро. Трябваше да се върнат в къщата.

Без да мисли, Дани отвори вратата, изскочи навън и започна да си проправя път сред тълпата, като крещеше „Полиция“, дърпаше ризи и сака и буквално отхвърляше минувачите от пътя си.

След секунди стигна до вана на Мат. Той обаче беше празен, изоставен на няколко метра от вратите на стадиона. Макгуайър отчаяно се огледа наоколо, за да открие отличаващата се руса коса на Мат. Нищо.

Внезапно го видя точно на входа на стадиона, на около двацет метра напред. Докато Дани стигнеше там, Мат щеше да е вътре, скрит в тълпата. Пръстите на Дани инстинктивно стиснаха пистолета, но знаеше, че не може да го използва. Един изстрел щеше да предизвика дива паника и щяха да пострадат много хора. Обзе го отчаяние, но в този миг видя как Аджей Джасал спринтира към него, разделяйки тълпата като Мойсей морето. Дългите му крака го носеха енергично по твърдата земя. Последва писък и борба. Дани си проправи път напред, като размахваше значката си от Интерпол.

Джасал бе съборил Дейли на земята.

— Залових заподозрения, господине — похвали се той.

Дани Макгуайър застана зад него.

— Чудесна работа, Джасал. Матю Дейли, арестувам ви в подозрение за опит за... — Гласът му заглъхна по средата на

изречението.

Мъжът на земята се извърна към него. Бузата му беше наранена, а кафявите му очи — ококорени от объркване и паника.

Беше индиец, също като Тадж Махал.

Дейвид Айшаг се вторачи в огледалото в банята и стисна мраморния плот за опора.

„Това е убиецът ми. Всеки момент тя ще го пусне в къщата — помисли си. — Ще пусне убиеца ми.“

Той напръска лицето си със студена вода и се опита да прогони замайването си.

„Спомни си какво ти каза Макгуайър. Той е отвън. Трябва просто да се просна на пода с болки в гърдите, когато онзи тип влезе. Лесна работа.“

— Дейвид? Скъпи?

Сара Джейн се залюля до вратата.

— Добре ли си? Имаш ли нужда от лекар?

„Люлее се. Странно. Защо се люлее?“

Пред очите на Дейвид заиграха петна.

— Аз... не се чувствам добре.

Цялата стая се завъртя. Внезапно Дейвид се почувства адски зле. Нямаше нужда да се прави, че получава инфаркт. Май наистина щеше да го получи всеки момент.

Внезапно той загоря.

„Хареса ли ти супата? Сама я направих.“

„Тя ме е отровила! Кучката е сложила нещо в супата ми!“

Той се опита да погледне Сара Джейн, но видя поне шест образа, наведени над него, докато падаше на пода, стиснал корема си.

— Защо? — изохка той. — Защо го правиш?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Всичко е наред. Не се плаши. Ще повикам линейка.

Съчувствието в гласа ѝ звучеше толкова искрено. Но той не можеше да си позволи да ѝ повярва. Трябваше да остане буден и съсредоточен. Микрофоните на Макгуайър се намираха в спалнята. Налагаше се да се добере дотам и да уведоми екипа какво се случваше. Дейвид събра сили и извика:

— Леглото!

Усещаше как мускулите на гърлото му се опъват и подуват, а дишането му се затруднява. Скоро изобщо нямаше да може да говори.

— Трябва да си легна. Моля те.

— Разбира се, скъпи, разбира се.

Сара Джейн му помогна да се добере до спалнята. На лицето ѝ бяха изписани тревога и съчувствие. Защо продължава да лъже, запита се Дейвид. Нямаше никаква логика. Той се просна на леглото и хвана вратовръзката си. Трябваше да я разхлаби! Не можеше да диша! Махна трескаво на Сара да му помогне, но тя му бе обърнала гръб и отиваше към телефона.

— Ще звънна на бърза помощ. Дръж се, Дейвид. Помощта идва.

Във вана за наблюдение Дани Макгуайър закопча колана си и се хвана за дръжката над прозореца. Джасал караше лудо по права отсечка на пътя, а сирените виеха. Фучаха поне със сто и петдесет километра в час.

Дани погледна часовника си. Девет часът. Чувстваше се като пълен идиот.

Мат Дейли, разбира се, все още се намираше в дома на Айшаг. Бе усетил присъствието на Дани и го бе подмамил далеч от къщата, като се бе разменил с шофьора.

Дали вече бяха свършили работата? Дали той и Сара Джейн бяха убили Дейвид Айшаг?

На седалката до Дани аудиоинженерът се бореше със сложното подслушвателно оборудване. Трябваше да се свържат с останалите членове от екипа и да им наредят да влязат в къщата, преди да стане прекалено късно.

Дани изкрещя, за да надвика виещите сирени.

— Успя ли?

Мъжът поклати глава отрицателно.

— В обсег сме, но нямам сигнал.

Светлините на Мараги проблеснаха в далечината. Скоро видяха и палата на Айшаг.

— Продължавай да опитваш.

Сара Джейн затвори телефона.

— На път са.

Дейвид изпаднаше в безсъзнание и се будеше със затруднение. „Какво трябваше да направя? Нещо за болки в гърдите?“ Трудно му бе да прецени кое бе истинско и кое не. Сара наистина ли държеше ръката му? Бършеше челото му? Или това бе сън? Тя изглеждаше толкова мила и обичлива... но нали планираше да го убие?

Той отново затвори очи.

Когато ги отвори отново, над леглото стоеше мъж. Беше маскиран и облечен от глава до пети в черно. В ръката му проблясваше нож.

Дейвид се зачуди дали да изпищи, но ларинксът му бе парализиран, а и бездруго не изпитваше такъв страх, какъвто очакваше. Просто бе адски изморен.

„Вероятно сънувам и той ще изчезне след секунда“ — помисли си.

Затвори очи и се унесе.

— Хванах ги, господине! Гласове в спалнята.

Дани Макгуайър размаха юмрук с облекчение.

— А останалите?

— Демартен, Капири, чувате ли ме?

Яростният глас на индийския полицаи се обади първи:

— Макгуайър? Къде изчезна, по дяволите?

— Няма значение. Влизайте в къщата! Веднага! Те са в спалнята. Изведете Айшаг оттам.

Той затвори и се завъртя към аудиоинженера.

— Можеш ли да чуеш Айшаг? Жив ли е?

Инженерът оправи слушалките си и затвори очи, за да се съсредоточи.

— Не съм сигурен. Чувам жената. Тя...

Внезапно инженерът дръпна слушалките от ушите си. Дани Макгуайър дори не попита защо. Всички във вана чуха писъка на Сара Джейн.

В спалнята на Дейвид Айшаг мъжът в черно свали маската си и се усмихна.

— Какво има, ангелче? — попита той. — Някой друг ли очакваше?

30.

От скривалището си той ги виждаше идеално. Мъжът в черно и жената, която сега се наричаше Сара Джейн Айшаг.

Тя можеше да се нарича както си иска. Но той знаеше коя е. И чия е. Негова. Неговата любов. Неговата жена.

Желанието да изскочи и да я грабне бе неудържимо. Но беше чакал това прекалено дълго и бе вложил прекалено много време и усилия. Трябваше да види как щеше да се разиграе театърът.

Мъжът в черно посочи Дейвид Айшаг.

— Мъртъв ли е?

Дейвид лежеше на леглото, неподвижен като камък. Сара Джейн се надвеси над него.

— Не. Все още диша.

— Не очаквах да падне толкова бързо. Сигурно си прекалила с количеството.

— Не ме обвинявай! — ядоса се тя. — Следвах указанията ти внимателно. Казах ти, че не беше нужно първо да го упояваме. Ами ако получи инфаркт? Ами ако полицията намери дрогата в стомаха му?

— Млъкни! — изрева мъжът в черно и я удари силно по лицето.

От скривалището си в гардероба той чу кошмарното изхрущяване на скулата ѝ и видя как Сара Джейн се свлече на пода, скимтейки. Вторачи се в мъжа, който я дръпна нагоре за косата.

— Коя си ти, че да ми казваш какво би трябвало да правим? Ти си никоя, ясно ли е? Кажи го. Кажи го!

— Аз съм никоя — изплака Сара Джейн.

— Нямах живот.

Гласът ѝ едва успя да прошепне:

— Нямам живот.

Думите ѝ май успокоиха мъжа в черно и той пусна косата ѝ.

— Трябваше да го упоим, защото иначе щеше да се бори с нас. Останалите бяха твърде стари, за да се защитават.

Той вдигна ножа си към светлината, кимна презрително към Дейвид и каза:

— Ще го оправим по-късно. Сега е твой ред.

Сара Джейн се дръпна назад и запълзя по пода като уплашен рак.

— Не! Моля те. Не трябва да го правиш!

— Разбира се, че трябва. Всички останали бяха наказани, нали? Анджела, Трейси, Ирина, Лиза. Защо коварната Сара Джейн да се измъкне безнаказано?

— Моля те — изплака тя с ужасен глас. — Направих всичко, което поиска. Обеща, че няма да ме нараниш.

Но човекът в черно не се трогна от думите и сълзите ѝ. Всъщност изобщо не беше човек, а страшно животно. С гърлено ръмжене той скочи върху Сара Джейн и я прикова на пода. Едната му ръка издра кожата ѝ, а другата притисна ножа до гърлото ѝ. Тя се забори инстинктивно и зарита безпомощно. Той вдигна роклята ѝ и разтвори краката ѝ с коляно.

Мъжът в гардероба не можеше да чака повече. Изскочи в стаята и се хвърли върху мъжа в черно, заудря го неуморно с приклада на пистолета си по тила. Плисна кръв, топла, лепкава и гъста. След няколко секунди ръката на жестокото животно между краката на Сара Джейн се отпусна немощно.

Жената затвори очи и затаи дъх. Наистина ли бе свършило? Наистина ли бе мъртъв? След миг тя осъзна, че тежестта се смъкваше от нея. Спасителят ѝ търколи тялото на мъжа в черно на пода като чувал с картофи.

Дали беше Дейвид? Милият нещастен Дейвид, който се бе събудил от дрогата и я бе защитил?

Или полицията най-после бе разбрала всичко и бе дошла да ги арестува и сложи край на годините лудост? Да спаси нея и сестра ѝ?

Тя се завъртя и се вторачи в познати мили очи.

— Всичко е наред, Лиза — прошепна Мат Дейли. — Всичко е наред, скъпа. Вече си в безопасност.

Мат погали лицето ѝ и докосна нежно раните ѝ. Дясната ѝ буза се бе подула кошмарно. Е, гадното копеле никога вече нямаше да я нарани.

— Лиза... — разплака се той. — Горката ми Лиза.

Тя отвори уста, за да заговори, но изстрелът заглуши думите ѝ. За секунда на лицето на Мат Дейли се изписа нещо. Не беше болка, а по-скоро силна изненада.

После светът му потъна в мрак.

31.

Раджит Капири беше в къщата. След секунди Клод Демартен и тримата му колеги се присъединиха към него, последвани от задъхания Дани Макгуайър.

— Къде са слугите? — попита Дани.

— В кухните — отговори Капири. — С тях има шестима въоръжени полицаи. Барикадирали са вратите.

— Добре. Вие с Демартен потегляте по главното стълбище. Аз ще се кача по слугинското.

— Какво ще кажеш двама от моите хора да дойдат с теб за помощ — каза Капири.

Не беше въпрос, а нареждане, но Дани не възрази. Нямаха време да си оспорват славата.

Прозвуча изстрел.

Тримата мъже се спогледаха и се втурнаха нагоре по стълбите.

— Как можа?

— Как можах?

Мъжът в черно опипа раната на тила си. Все още се чувстваше замаян, сякаш щеше да припадне всеки момент.

— Той се опита да ме убие, София, ако случайно не си забелязала.

Очите на София Баста се напълниха със сълзи.

— Той ме защитаваше! Мили боже, Франки. Не трябваше да го убиваш.

Франки Мансини се намръщи. Кофти работа бе, че му се наложи да застреля Дейли. Все пак той беше син на Андрю Джейкс. Технически, това го правеше едно от децата. Една от жертвите. А Франки бе посветил живота си да отмъщава за жертвите. Най-лошото беше, че заглушителят на пистолета не проработи. Някой от слугите можеше да се появи всеки момент. Полицията може би вече идваше насам. Не разполагаха с време.

— Заклучи вратата — излая той.

Но София стоеше неподвижно, вторачена в кръвта на Мат, която попиваше в мокета.

— За бога, София — извика Франки. — Опитях се да го накарам да напусне Мумбай. Направих всичко възможно. Той просто не трябваше да е тук.

— Той дойде тук заради мен. Защото ме обичаше — заплака София. — Обичаше ме и аз го обичах!

— Обичаше те? — презрително изсумтя Франки Мансини. — Горкото ми момиче. Той дори не знае коя си. Дейли обичаше Лиза Баринг. А коя бе тя? Никоя. Роля, която аз измислих, плод на въображението ми. Ако Мат Дейли е обичал някого, то е обичал мен, а не теб. А сега заключи шибаната врата!

София Баста изпълни заповедта. Видя лудостта в очите на Франки.

„Горкият, горкият Мат! — ридаше сърцето й. — Защо дойде да ме търси? Защо не избяга, докато имаше възможност?“

— Той не заслужаваше да умре, Франки.

— Млъкни! — изкрещя Мансини и размахна пистолета във въздуха. — Аз решавам кой ще живее и кой ще умре! Аз имам силата! А ти си моя съпруга. Ще изпълняваш всичко, което ти наредя, или, кълна се, сестра ти ще е следващата. Разбираш ли ме?

София кимна. Разбираше. Страх и подчинение бяха единствените неща, които разбираше. Единствените, които някога бе познавала. В продължение на няколко кратки блажени месеца в Бали с Мат Дейли тя бе видяла и друг живот. Но не й бе писано да го живее.

— Полиция!

Гласът на Дани Макгуайър прозвуча като сирена. По стълбите зад него се чу тропот на крака. Второ спасение.

Мансини ококори очи паникьосано и подаде ножа на София.

— Направи го.

— Какво? А, не. Не. Франки, не.

Очите й проследиха погледа му към леглото. Заради цялата драма с Мат тя бе забравила, че Дейвид Айшаг бе в стаята. Но сега го видя как се раздвижва. Замайването от лекарството, което му бе дала по-рано, започваше да отминава.

— Това е краят, ангелче. Последното ни убийство. Жертвата, която ще спаси живота на сестра ти.

— Полиция!

По вратата затропаха юмруци.

— Редно е ти да го извършиш. Направи го.

— Не, Франки, не мога.

— Направи го! — изкрещя Мансини като луд. — Прережи му гърлото или ще застрелям и двама ви. Направи го!

Пред очите на София проблеснаха образи.

Четеше „Книгата“ заедно с Франки в сиропиталището. Колко красив бе той тогава и колко нежен. „Ти си принцеса, София. Останалите просто завиждат.“

Андрю Джейкс, първата им жертва, чиято кръв пръскаше от врата му като червена вода от зловещ фонтан.

Пиърс Хенли, веселият, умен Пиърс, който се беше борил енергично, преди да го прострелят в главата и да опръска стените с гениалния си мозък.

Дидие Анжу, който се молеше за живота си, докато ножът се забиваше в него отново и отново.

Майлс Баринг, умрял незабавно, когато ножът прободеше сърцето му.

Мат Дейли, единственият невинен от всички тях. Мат, който я обичаше и й бе вдъхнал надежда. Мат, който лежеше мъртъв и студен в краката й.

Тя се замисли за живите. За сестра си, нейната плът и кръв, някъде там в света. За Дейвид Айшаг, който замаяно се връщаше към живота.

— Прережи му гърлото!

Гласът на Франки бе възбуден от кръвта, смъртта и отмъщението.

— Полиция!

По вратата се стовариха чукове, които разцепиха солидното дърво.

— Не мога — спокойно каза София, като пусна ножа в краката си. — Стреляй, ако искаш, Франки. Но не мога да го направя. Вече не.

Най-после вратата се предаде. Въоръжени мъже се втурнаха в спалнята.

— Полиция! Вдигнете си ръцете нагоре!

Дейвид Айшаг отвори очи и видя Дани Макгуайър, застанал на прага с пистолет в ръка.

— Доста се забавихте — промърмори той с изтощен глас.

После някой стреля.

И всичко приключи.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

32.

Година по-късно...

Съдия Федерико Муњос от върховния съд на област Ел Ей си падаше по нашумелите дела за убийства, които се появяваха по първите страници на вестниците. Преди две години в същата тази зала — номер 306 на третия етаж на съда в Бевърли Хилс — съдебните заседатели бяха признали за виновна обичана актриса, убила жестокия си любовник след години, през които той я бе тормозил безмилостно. Съдия Муњос осъди актрисата на смърт за възмущение на почитателите ѝ, семейството и много журналисти от националните медии. Малко след това съдията получи първата от смъртните заплахи, които му изпращаха редовно до края на живота му.

Той изпита страхотно удоволствие.

Смъртоносните заплахи му предоставиха възможност да изиска телохранители, които да го придружават до службата и дома му. Всеки ден пристигаше във величествената сграда на съда, украсена с бели колони, на улица „Бъртън“ № 9355, заобиколен от въоръжени телохранители, които го караха да се чувства адски важен. Постоянният интерес на медиите към живота му също го въодушевяваше. Пред хората той, разбира се, се отнасяше презрително към тези неща и се правеше на обиден на „Ел Ей Таймс“, задето го бяха нарекли „Съдия Дред“^[1]. Тайно обаче се наслаждаваше на цялото това внимание. Съдия Федерико Муњос бе прочут в Ел Ей. А сега, благодарение на делото „Азраел“, щеше да стане известен по целия свят.

Делото продължаваше вече две седмици. Обвинението имаше нужда от доста време, за да представи случая си, тъй като разполагаше с планина от доказателства. Съдията не можеше и да мечтае за по-сензационно дело. Четирима богати мъже бяха убити жестоко при сходни обстоятелства, макар и в различни държави. Обвиняемите, женена двойка на около четиридесет години, и двамата благословени с красотата на филмови звезди, бяха заловени точно когато се опитваха да извършат петото си престъпление. Всички възрастни жертви бяха

подмамани да се оженят за обвиняемата, известна в медиите като Ангела на смъртта. Но пък същата тази жена се бе подложила на кошмарни, садистични изнасилвания при всяко убийство, извършени от обвиняемия. При това се бе подложила доброволно, ако можеше да се вярва на прокуратурата.

Нито един от двамата обвиняеми не отричаше убийствата, но всеки твърдеше, че е бил принуден от другия да участва в тях. Като се прибавеше и робинхудовският мотив — всичките пари на жертвите бяха дарени на благотворителни организации за деца — и таблоидите, също като съдията, не можеха и да мечтаят за повече.

Но получиха повече. Сдобиха се с обвиняема, която бе приемала различна самоличност всеки път, когато бе подлъгвала нова жертва в брачното легло, и очевидно бе претърпяла многобройни пластични операции, за да променя вида си през последните десетина години, но си оставаше зашеметяващо красива. Седнала кротко, докато прокуратурата представяше доказателствата си, тя се разплакваше от време на време, когато показваха на съдебните заседатели снимките на обезобразените трупове на съпрузите ѝ и нейните собствени рани, и изглеждаше чиста и невинна като новородено бебе и красива като ангел. Пресата не можеше да ѝ се насити.

В другия край на масата седеше другият обвиняем, Франки Мансини. Дватама се запознали в сиропиталище в Ню Йорк, когато били тийнейджъри. Мансини не притежаваше излъчването на жена си, аурата на невинност и доброта, която струеше от нея като светлина въпреки ужасните престъпления, в които бе участвала. Но все пак той беше изключително привлекателен мъж с тъмната си коса, силна челюст и царствени арогантни черти. Мансини бил прострелян, докато се съпротивлявал на арестуващите го полицаи в Индия, и все още му бе трудно да става и сяда. Мръщеше се от неудобство всеки път, когато му се налагаше да се размърда. Но докато си почиваше, тънките му устни бяха изкривени в презрителна усмивка, сякаш цялата правосъдна система на САЩ бе създадена единствено за негово развлечение. Нито той, нито жена му се бяха съпротивлявали на екстрадирането им в Съединените щати, въпреки факта, че във Франция или Англия, където също можеха да бъдат съдени, нямаше смъртна присъда. Тук, в Калифорния, животът и на двамата обвиняеми бе застрашен от най-тежкото наказание, особено като се имаха предвид

враждебно настроените съдебни заседатели и най-суровият съдия в Ел Ей. Но Франки Мансини очевидно гледаше на днешното дело като на театър, мелодрама, в която съдбата бе решила да му отреди място на първия ред.

Това може би имаше нещо общо с прокурора Уилям Бойс. Висок, ъгловат мъж в началото на петдесетте, с късо подстригана посивяла коса и страст към евтини тъмносиви костюми, Бойс, известен с премерените си и съдържани речи, бе пълна противоположност на прочутия адвокат, когото човек очакваше да види в толкова важно дело. Бойс беше пословичната „сигурна карта“, компетентен, професионален и обикновен до такава степен, та хората често твърдяха, че единственото забележително нещо у него е колко незабележителен е всъщност. Защо прокуратурата бе избрала Бойс да ръководи подобно дело, бе загадка, също като убийствата. Вероятно шефовете бяха решили, че с такива доказателства и една маймуна би могла да осъди убийците на смърт. А Уилям Бойс бе най-близкото до маймуна, което бяха успели да намерят.

Във всеки случай страхотно постижение бе да отегчиш съдебните заседатели в толкова сензационно дело, но през последните две седмици Уилям Бойс успя, докато рецитираше фактите по четирите убийства с монотонен глас, който едва не приспа залата. В продължение на цял един ден той обясняваше сложното международно споразумение, чрез което британските, френските и хонконгските власти се бяха уговорили делото и по четирите случая да се проведе в Калифорния. Свидетелите му пооживиха малко положението. Особено испанската слугиня на Андрю Джейкс, която плака през цялото време, докато описваше подробно зловещата картина в дома на богатата в нощта на убийството. Но като цяло, съдия Муньос разбираше защо прокуратурата си бе спечелила презрението на Франки Мансини. Също като всеки друг в зала 306, и като хората, които следяха делото по света, съдията очакваше с нетърпение да чуе речта на адвокатите на защитата. Днес този момент най-после настъпи. Тъй като всеки от двамата обвиняеми твърдеше, че е бил принуден от другия да участва в престъпленията, те си бяха наели различни адвокати. Този на Франки, Авин Дюбре, беше нисък дебелак с коса като на луд учен и стърчаща от панталона му риза. Дюбре пристигна в залата, изпусвайки купчината документи, които държеше под мишница, с вид на объркан

дядо, загубил се на път към библиотеката. В действителност, както съдия Муньоc знаеше добре, мозъкът на адвокатa бе толкова остър, а паметта му толкова изумителна, че изобщо не се нуждаеше от никакви бележки. Но ролята на смотан дъртак бе предизвиквала симпатиите на съдебните заседатели в продължение на повече от двайсет години и той не възнамеряваше да се откаже от нея сега. С клиент така студен и отблъскващ като Франки Мансини, Алвин Дюбре трябваше да предизвика адски нежни чувства у днешната тълпа.

В това отношение адвокатката на Ангела на смъртта имаше полесна задача. Елън Уотс беше млада и сравнително неопитна. Това бе едва второто ѝ дело за убийство. Но тя вече си бе изградила репутация на умна и талантива юристка, манипулираше доказателствата с артистичността и сръчността на грънчар, оформящ буца глина. С русата си коса и нежни черти, Елън Уотс обичайно бе смятана за красавица. Но седнала до клиентката си, тя бледнееше като светкавица на фотоапарат, насочена към слънцето.

— Всички да станат.

През последните две седмици съдия Федерико Муньоc бе забранил на медиите достъп до съдебната зала. Не искаше да се представя като копнеещ за внимание, а и Уилям Бойс бе толкова отегчителен, че сигурно щеше да приспи зрителите. Днес обаче Муньоc позволи на подбрана група от новинарите да се настини в галерията. Камерите им, както и очите на останалите хора в залата, се местеха между обвиняемите и тримата мъже, седнали един до друг на първия ред. Всички те бяха известни на цяла Америка.

Дани Макгуайър, бившият детектив от Ел Ей, а сега началник в Интерпол, прекарал две трети от кариерата си в преследване на убийците Азраел и помогнал за осъществяването на индийската операция, довела до залавянето им.

Дейвид Айшаг, красивият индийски милиардер, определен за поредната жертва на Азраел и измъкнат от челюстите на смъртта от Макгуайър и хората му.

И накрая на реда, в инвалидна количка, трагичната фигура на Мат Дейли.

Дейли беше писател, син на първата жертва на Азраел, Андрю Джейкс, и бивш информатор на Интерпол. Той също бе присъствал в нощта на ареста и бе извадил късмет да оцелее от куршума на

Мансини, попаднал в гръбнака му. Въпреки ужасните си премеждия Мат Дейли отказа да свидетелства срещу обвиняемата, жената, която още наричаше „Лиза“. Слухът твърдеше, че нещастникът бил полудял от любов по нея. Наблюдавайки го сега, вторачен в нея с тъжни очи, измършавяла версия на предишната си жизнерадостна личност, не бе трудно да повярваш в това.

— Госпожице Уотс — поде съдия Федерико Муньос и замълча за миг, за да даде възможност на всички очи и камери да се съсредоточат върху него, — разбирам, че сте готова да откриете случая за защитата.

— Точно така, Ваша Чест.

Елън Уотс и Алвин Дюбре се бяха споразумели тя да говори първа. Планът бе първо да очернят взаимно клиентите си, за да могат после да се захванат с общите си интереси: слабостта и несъвпаденията в изложението на прокуратурата, мъките и тормоза, претърпени от обвиняемите като деца. Ако можеха да посеят достатъчно съмнения в умовете на съдебните заседатели по въпроса кой кого бе покварил и да обрисуват обвиняемите като психически разстроени, имаха шанс да ги предпазят от смърт чрез инжекция. Това бе най-доброто, на което можеха да се надяват.

Елън Уотс се приближи до съдебните заседатели и погледна всеки от тях в очите.

— През последните две седмици — започна тя — прокуратурата ви представи някои ужасяващи доказателства. Господин Бойс красноречиво ви запозна с фактите по четири жестоки убийства. Използвам думата „факти“, защото в този случай наистина има ужасяващи факти, които нито аз, нито клиентката ми се опитваме да отречем. Андрю Джейкс, сър Пиърс Хенли, Дидие Анжу и Майлс Баринг са изгубили живота си при жестоки, кървави, кошмарни обстоятелства. Някои от тези мъже имат близки и приятели тук, в съдебната зала. Те също изслушаха доказателствата на господин Бойс и знам, че всеки от нас е изпълнен със съчувствие към тях.

Елън Уотс се завъртя за ефект и кимна почтително на две от бившите съпруги на Дидие Анжу, които бяха пристигнали за делото, както и на изкривената от старост, но изискана фигура на осемдесетгодишния брат на сър Пиърс Хенли, Максимилиан. Зад него две жени в края на петдесетте, бивши приятелки на Майлс Баринг, които бяха поддържали връзка с него и след женитбата му, се

вторачиха с неприязън в адвокатката, но нейното изражение не се промени.

— Не съм тук, за да споря върху фактите, дами и господа. Би било глупаво да правя това, да не споменаваме и че би било неуважение към жертвите и семействата им.

— Точно така! — извика една от бившите приятелки на Майлс Баринг, с което си спечели мръсен поглед от съдия Федерико Муньоc и одобрение от всички останали.

— Работата ми е да се придържам към фактите. Да сложа край на слуховете за клиентката ми и да ви представя истината. Истината за това какво е извършила тя и какво не е. Истината за връзката ѝ с другия обвиняем, Франки Мансини. И истината за това коя е тя всъщност.

Елън Уотс се доближи до масата на защитата, подканвайки съдебните заседатели да я проследят с поглед и да видят жената, чийто живот държаха в ръцете си.

— Тя е наричана Ангел на смъртта. Принцеса. Вещица. Чудовище. Никой от тези епитети не е верен. Името ѝ е София Баста. Тя е човешко същество, жена от плът и кръв, чийто живот е дълга поредица от тормоз и страдания — каза адвокатката и си пое дъх. — Възнамерявам да покажа, че госпожица Баста е била жертва в тези престъпления, също като мъжете, изгубили живота си.

Повечето от съдебните заседатели се намръщиха с неодобрение. Викове „Позор!“ се чува из залата и подтигнаха съдия Муньоc да разпoredи тишина.

Елън Уотс продължи:

— Истината може да не е приятна, дами и господа. И може да не е онова, което искате да чуете. Но разкриването на истината е задачата ми в съдебната зала и в предстоящите дни ще ви я покажа в цялата ѝ грозота.

Развълнувана и изпълнена със страст, адвокатката се завъртя и посочи обвинително Франки Мансини.

— Този човек, а не клиентката ми, е ръководил, планирал и извършил убийствата. Знаел е, че София е уязвима, психически нестабилна и самотна, затова Франки Мансини я е манипулирал, превърнал я в оръжие, което да използва, за да постигне извратените си цели. Да обвините София Баста в убийство, е също така нелогично,

както да обвините ножа, пистолета или въжето. И днес ви моля да чуете истината. Да приемете истината. Нищо няма да върне Андрю Джейкс, Пиърс Хенли, Дидие Анжу и Майлс Баринг. Но истината може да им позволи най-после да почиват в мир.

Елън Уотс седна. В залата се възцари пълна тишина. Някои от съдебните заседатели очевидно не одобряваха думите ѝ. Други изглеждаха объркани от тях. Но за разлика от Уилям Бойс Елън Уотс се върна на мястото убедена, че е приковала вниманието на всички в залата.

Съдия Федерико Муньос се обърна към другия адвокат на защитата.

— Господин Дюбре, ако желаете да се обърнете към съда...

Алвин Дюбре се надигна, прокашля се и се замъкна бавно до същото място пред съдебните заседатели, където бе стояла Елън Уотс. Тази сутрин той изглеждаше още по-смотан от обикновено. Посивялата му коса стърчеше дивашки от едната страна на главата му, а полукръглите му очила бяха изкривени настрани. След като промърмори „Много добре, Ваша Чест“, той се обърна към съдебните заседатели.

— Дами и господа, ще бъда кратък. Възхищавам се на уважението на госпожица Уотс към истината. И го подкрепям с цяло сърце. За съжаление на госпожица Уотс обаче, истината няма да реабилитира клиентката ѝ. София Баста е циничен манипулатор. Тя, а не господин Мансини, е подмамила четирима невинни мъже и ги е отвела до смъртта им. Да не забравяме, че това са били преуспяващи и интелигентни светски хора. Ако госпожица Баста е успяла да измами тези хора, а също и старши полицейски служители по целия свят, и дори едно от „децата“ на жертвите си — той погледна към съсипаната фигура на Мат Дейли, отпуснат в инвалидната си количка на първия ред, — колко лесно ѝ е било да контролира клиента ми, клинично освидетелстван шизофреник с множество емоционални и психични проблеми. Истината, дами и господа, е, че госпожица Баста е хладнокръвният убиец тук, а не господин Мансини. Благодаря ви.

Алвин Дюбре се завлече обратно до стола си. Дани Макгуайър се загледа в него. Беше забелязал, че по време на речта си Алвин Дюбре не бе погледнал клиента си нито веднъж, нито бе подканил съдебните заседатели да го направят.

„Вероятно защото типът изглежда адски зъл, а тя прилича на изгубено в гората агънце“ — помисли той.

Припомни си София и Франки от предишните им превъплъщения като Анджела Джейкс и Лайл Реналто. Днес, докато ги наблюдаваше в съда, впечатлението му бе, че и двамата са същите като тогава. Тя все още изглеждаше невинна и нежна. Той все още излъчваше арогантност и коварство. Алвин Дюбре уцели истината много точно в едно отношение. София Баста го беше „подмамила“. Всъщност думата „подмамила“ едва-едва обрисуваше онова, което бе направила. В ролята на Анджела Джейкс тя бе омагьосала бившия детектив. И в известно отношение все още го омагьосваше.

Съдия Муньос обяви двацет минути почивка, преди адвокатите на защитата да започнат да призовават свидетелите си. Навън в коридора Дани Макгуайър се приближи до Мат Дейли.

— Добре ли си?

Дани все още се чувстваше виновен за подозрението си, че Мат Дейли е убиецът в онази съдбова нощ в Мумбай. Докато го гледаше сега, слаб и съсипан, не само физически, но и емоционално, мисълта, че той би могъл да убие жертвите, изглеждаше абсурдна. Мат Дейли не можеше да нарани и муха. Единствената утеха на Дани бе, че самият Мат нямаше представа за подозренията му. След арестите по случая двамата отново се сприятелиха. Дани и Селин дори отседнаха при сестра му Клеър и мъжа ѝ Дъг, когато отидоха на почивка в Ел Ей. Семействата Макгуайър и Дейли определено се бяха сближили.

— Добре съм, но се тревожа за нея.

— За кого?

— За Лиза, разбира се.

Дори сега, цяла година след събитията в Индия, Мат Дейли все още говореше за София Баста като за „Лиза“ и очевидно още я обичаше. Колкото до делото, Мат Дейли бе изцяло на страната на Елън Уотс. Мансини беше лошият, а „Лиза“ — обърканата му, манипулирана жертва.

— Дюбре е гадно копеле. Ще ѝ нанесе повече вреда от оня смотаняк Бойс. Как може да стои там и да дрънка тези гадости?

— Върши си работата — меко отбеляза Дани. — Никой от нас още не знае истината. И няма да я узнаем, преди да чуем показанията на свидетелите.

Мат го изгледа объркано.

— Аз знам истината — протичко каза той, после се завъртя и се отдалечи.

[\[1\]](#) Главният герой от едноименния филм на Силвестър Сталоун.
— Б.пр. ↑

33.

Дейвид Айшаг погледна нетърпеливо часовника си „Ришар Мил“, който струваше половин милион долара. Засега делото бе истинско мъчение. Седнал само на няколко метра от жената, за която навремето бе вярвал, че ще е до него завинаги, той не само трябваше да изслуша смазващите доказателства срещу нея, но и да обясни на съда как самият той е бил подмамен да се ожени и да промени завещанието си в полза на смъртоносната изкусителка.

И през цялото време Сара Джейн, както Дейвид още мислеше за нея, не го погледна нито веднъж. Не се опита да му се обясни нито с поглед, нито с жест. Но сега най-после Дейвид Айшаг щеше да я чуе да говори. Срамуваше се да го признае, но все още копнееше тя да отвори уста и да докаже невинността си. Да пропъди кошмарите и да се върне у дома при него. Разбира се, той бе наясно, че това е абсолютна лудост. Само тънка граница го делеше от горкия Мат Дейли, а това бе граница, която Дейвид не възнамеряваше да прекоси. Но въпреки всичко перспективата Елън Уотс да призове София Баста като първата си свидетелка го накара да изтръпне от нетърпение.

— Защитата призовава Роуз Дарси.

Разочарованието на Дейвид Айшаг отекна в раздразненото мърморене в зала 306. Зрителите бяха чакали седмици да чуят красивата жена на един от столовете на обвиняемите да заговори за тежките си престъпления. Вместо нея изгърбена, крехка старица се настани на свидетелската скамейка, подкрепяна от съдебния пристав. Роуз Дарси се подпираше на дървен бастун, висок почти колкото нея, но въпреки възрастта и грохналостта си, тя излъчваше решителност. Бялата ѝ коса бе стегната спретнато в кокче, а сините ѝ очи проблясваха оживено върху съсипаното ѝ, набръчкано лице.

Съдебната зала нямаше да е напълно разочарована обаче. За първи път от началото на делото София Баста изглеждаше обзета от силни емоции. Тя изхлипа и стисна ръба на масата.

— Госпожо Дарси, можете ли да потвърдите името си за съда?

— Роуз Франсис Дарси — ясно произнесе старата жена. — И съм госпожица. Никога не се омъжих.

— Съжалявам, госпожице Дарси. Познавате ли някого от обвиняемите по делото?

— Да. Младата дама.

Старицата погледна обвиняемата и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Разбирам — кимна Елън Уотс. — И кога се запознахте със София Баста?

— Никога не съм се запознавала със София Баста.

Съдебните заседатели си размениха объркани погледи. За момент Елън Уотс изглеждаше не по-малко озадачена. Ама че късмет щеше да е да се окаже, че първата ѝ свидетелка си е загубила акъла.

— Госпожице Дарси, току-що казахте на съда, че познавате обвиняемата. А сега твърдите, че никога не сте се запознавали с нея?

— Не — рязко възрази старицата. — Не съм казвала подобно нещо. Познавам нея — тя посочи към обвиняемата — от деня, в който се роди. Казах, че никога не съм познавала София Баста.

— Но, госпожице Дарси...

— Това не е София Баста — най-последно изгуби търпение Роуз Дарси. — София Баста не съществува.

На съдия Муньос бе нужна цяла минута, за да въведе ред в залата. След като ахканията замряха, старата жена продължи:

— Истинското ѝ име е Софи. Софи Смит. Не знам откъде идва тази глупост — Баста, но това не е името, с което беше родена.

— Казахте, че познавате София... Софи, откакто се е родила. Познавахте ли майка ѝ?

— Не, госпожо. Аз съм служителка на социалната служба. Майка ѝ я изостави след раждането в клиника в Харлем. Случайно работех в клиниката онази нощ, затова я видях малко след като се роди. Дребно бебенце, но борец още тогава. Прекара първите три седмици от живота си в прочистване от хероин. Майката явно се бе дрогирала по време на бременността. Детето извади късмет, че оцеля. Служителите в клиниката кръстиха малкото момиченце Софи.

Роуз Дарси се завъртя и погледна обвиняемата.

— Тя винаги ще си остане Софи за мен.

— Какъв контакт имахте със Софи след онази нощ?

Старицата се усмихна тъжно.

— Не толкова често, колкото ми се искаше, макар че вероятно съм я виждала по-често през детските ѝ години, отколкото който и да било друг. Беше сладко момиченце, обичливо и чувствително. Но имаше проблеми още от самото начало.

— Психологически проблеми?

Уилям Бойс скочи на крака.

— Възражение. Подвеждане на свидетелката.

— Възражението се подкрепя. Внимавайте, госпожице Уотс.

— Да, Ваша Чест. Госпожице Дарси, в какво отношение обвиняемата е имала проблеми според вас?

— Психиатрите ѝ могат да ви дадат клинично обяснение. Но според моите наблюдения тя беше свита и затворена, не умееше да се сприятелява и бе склонна да фантазира и да се самозаблуждава. Службата за деца бе наясно с проблемите ѝ. Софи бе непрестанно местена от едно сиропиталище в друго.

— Защо?

Госпожица Дарси се обърна към обвиняемата и каза нежно:

— Защото никой не можеше да се справи с нея. Никой не я разбираше.

— Но вие я разбрахте?

— Не бих твърдяла това. След като навърши тринайсет, тя заяви пред колегите, че вече не искала да ме вижда, и изгубихме връзка. Никога не разбрах защо.

София Баста вече плачеше открито, а всички телевизионни камери бяха насочени към красивото ѝ, обляно в сълзи лице.

— Сигурно ви е било трудно — отбеляза Елън Уотс.

— Да, беше — простичко потвърди Роуз Дарси. — Обичах я.

Следващата свидетелка на Елън Уотс, Джанет Хупър, бе работила в „Буковете“, сиропиталището, където Софи бе живяла в края на тийнейджърските си години. Дебела жена с прегърбени рамене и огромни торбички под очите, които говореха за постоянна депресия, Джанет Хупър определено не изпитваше обичта на Роуз Дарси към обвиняемата.

— Беше много трудна. Груба. Затворена. Отнасяше се презрително към мен и колегите.

— Не е ли било типично за възрастта ѝ?

— Не. — Джанет Хупър поклати глава. — Беше нещо повече. Търгуваше с външния си вид по забележително студен, циничен начин. Досието ѝ от предишния дом сочеше същото. След като навлезе в пубертета, момчетата вечно се въртяха около нея, както можете да си представите. Тя не ги обезкуражаваше, а се наслаждаваше на вниманието им.

Елън Уотс се намръщи.

— Развратна ли беше?

— Много.

Алвин Дюбре примигна с помътените си старчески очи към Елън Уотс, сякаш искаше да я попита какво, по дяволите, правеше. Призоваването на свидетели, които обрисоваха клиентката ѝ като пресметлива курва, трудно щеше да спечели съчувствието на съдебните заседатели. Пък и очернянето на Софи бе негова работа.

Но Елън Уотс продължи спокойно:

— Разбирам. И колко дълго продължи това поведение?

— Мисля, че докато навърши шестнайсет. Когато се сближи с Франки.

Джанет Хупър се извърна към Франки Мансини, който срещна погледа ѝ с обичайното си презрение.

— Франки Мансини ли промени Софи Смит към по-добро?

Алвин Дюбре не можеше да повярва на ушите си. Елън Уотс му вършеше работата.

— Франки Мансини промени Софи Смит напълно. Тя стана нов човек, след като се запозна с него. Попадна напълно под контрола му.

Първите предупредителни сигнали иззвънтяха в мозъка на Дюбре.

— Под контрола му?

Джанет Хупър кимна.

— Да. Също като чудовището на Франкенщайн.

Мили боже!

— Тя боготвореше земята, по която Франки стъпваше. И правеше всичко, което ѝ каже.

Елън Уотс се усмихна доволно на Алвин Дюбре.

— Можете ли да ни дадете примери, госпожо Хупър?

— Ами, първо, тя си промени името. Франки всъщност започна дивотията със София Баста. Убеди я, че била мароканска принцеса, абе

някаква подобна глупост. А, да, и че имала близначка, с която били разделени при раждането. Създаде ѝ минало и нова самоличност. Мисля, че беше прочел историята в някакъв роман. Както и да е, Софи започна да се държи, сякаш всичко това бе истина. Откачи напълно.

— Моля последното твърдение да се заличи от записа — обади се Уилям Бойс. — Свидетелката не е експерт и не е квалифицирана да коментира психическото здраве на обвиняемата.

— Подкрепя се — каза съдия Муњос, надувайки се за пред камерите и пригладжайки прясно боядисаната си черна коса. — Накъде клоните, госпожице Уотс?

— Ваша Чест, отношенията на клиентката ми с господин Мансини са ключови за делото. Възнамерявам да покажа, че господин Мансини цинично и пресметливо е подготвял клиентката ми от ранна възраст да изпълнява безпрекословно нарежданията му. Тя е била жертва на господин Мансини, също като убитите от него мъже. Да не забравяме, че при всяко от бруталните убийства клиентката ми е била изнасилвана жестоко от господин Мансини.

— Възражение! — изкрещя Алвин Дюбре. — Тя се е възбуждала от убийствата! Сексът е бил по взаимно съгласие.

— С такива рани? — бързо реагира Елън Уотс. — Във всички полицейски протоколи пише, че става дума за особено жестоко изнасилване.

Телевизионните екипи се въодушевиха. Сблъсъкът между адвокатите на защитата бе златна мина. След двете седмици, прекарани в слушане на монотонните речи на Уилям Бойс, съдия Федерико Муњос най-после бе получил сензационното дело, което заслужаваше, гарнирано с балкон, пълен с телевизионни екипи и репортери. Утре името му щеше да е прочуто.

— Ще го допусна — благо каза той, — но се надявам да призовете и експерти психиатри, госпожице Уотс. Съдебните заседатели не се интересуват от мненията на аматьори.

Елън Уотс кимна, освободи Джанет Хупър и призова следващия си свидетел.

— Защитата призовава доктор Джордж Петридис.

Хубав мъж около петдесетте, издокаран в костюм с жилетка и старинен сребърен джобен часовник, доктор Петридис бе шеф на психиатрията в болница „Мас Джeneral“ в Бостън. Той излъчваше

авторитет и Алвин Дюбре и Уилям Бойс забелязаха разтревожено как думите му приковаха вниманието на съдебните заседатели. Дори Франки Мансини изглеждаше заинтригуван от това, което прочутият лекар говореше. По време на показанията му всички в залата замълчаха и затаиха дъх.

— Доктор Петридис, каква е връзката ви с обвиняемите по делото? — попита Елън Уотс.

— Лекувах и двамата в края на осемдесетте години, когато бяха тийнейджъри. По онова време работех като психолог в нийоркската служба за деца. Пациентите ми бяха непълнолетни.

— Преди убийствата да станат известни, спомняхте ли си за точно тези пациенти? Двайсет години са дълго време. Сигурно сте лекували стотици деца оттогава.

Докторът се усмихна.

— Хиляди. Но тези двамата си ги спомням. Разбира се, аз винаги водя подробни бележки, така че успях да сравня спомените си с онова, което съм записвал тогава.

— И какво си спомняте за обвиняемите?

— Спомням си изключителна зависимост и симбиоза. Тя беше мило дете с много проблеми. Очевидно психически. Предписах ѝ риспердал още при първия сеанс, но тя се съпротивляваше на идеята за лекарства. Момчето не я одобряваше.

— Каква форма вземаха психозите ѝ?

— Фантазираше. Нямаше ясна самоличност, поне не такава, която да е свързана с действителността. Подозирах, че майка ѝ е вземала дрога по време на бременността. Беше като празна черупка, очакваща да бъде запълнена с нечие друго съзнание. Всъщност може да се каже, че момчето я създаде.

На първия ред в зала 306 Дани Макгуайър потръпна. „Нямам живот.“

— Смяната на името вероятно е най-ясната демонстрация за състоянието ѝ. София беше името на нейното екзотично, мароканско алтер его. Налудничава преструвка, заимствана от любовен роман, който някоя от медицинските сестри ѝ дала преди време. Франки осъзна страстта ѝ към историята и потребността ѝ да има минало и самоличност. И той взе тези две неща, смеси ги и се възползва от тях.

— Седемнайсетгодишно момче наистина ли е способно на подобна сложна манипулация? — попита Елън Уотс.

— Обикновено не. Но в този случай, абсолютно да. Той беше много интелигентен, изкусен манипулатор, уникално приспособим и способен човек. Всъщност беше забележителен.

Доктор Петридис погледна Франки Мансини така, както зоолог би погледнал особено интересен екземпляр от необичаен вид.

— По ваше мнение Франсис Мансини беше ли психопат?

— Не, не беше.

— Предписахте ли му някакви лекарства по времето, когато го лекувахте?

Лекарят поклати глава отрицателно.

— Няма хапче, което би могло да излекува проблемите на Франки. Опитавме терапия с разговори, но той я отхвърли. Знаеше какво прави и със Софи, и с всичко друго. И нямаше интерес да се променя.

— Поправете ме, ако греша, доктор Петридис. Но вие твърдите, че Франсис Мансини е „лош“, а не „луд“, нали? Че е извършил всички тези престъпления с умисъл и съзнание, знаейки, че са нередни и ужасни?

Доктор Петридис се намръщи.

— „Лош“ и „ужасен“ са морални термини. Аз съм психиатър, а не съдия. Мога да ви кажа само, че Франки не беше луд. Също като повечето от нас и като Софи, той беше продукт на детството си.

— Той говореше ли за детството си?

— О, да — отговори Петридис. — Говореше.

През следващите петнайсет минути доктор Джордж Петридис разказа ужасната история на детството на Франки Мансини. Докато говореше, поне две от съдебните заседателки се разплакаха. На първия ред триото Мат Дейли, Дани Макгуайър и Дейвид Айшаг слушаше напрегнато. Дани Макгуайър изпита чувството, че най-после са му дали отговорите на сложна кръстословица, която не е успявал да реши в продължение на години. С всяка дума убийствата „Азраел“ получаваха логично, макар и извратено обяснение.

— Франсис Лайл Мансини винаги е бил красиво дете — обясни доктор Петридис. — Дори като малък имал същата тъмна коса, сини очи, мургава кожа и спортно тяло, които виждате днес в съдебната

зала. Същото лице и тяло, които го правели фатално привлекателен мъж. Но хубостта на Франки била и неговото проклятие.

— Как така?

Лекарят се поколеба, преди да отговори. Обясни как първите осем години от живота на Франки били щастливи. Но един ден, няколко седмици преди деветия му рожден ден, баща му, флотски офицер, прочут с егоизма, женкарството, хубостта и апетита си към риск, очевидно наследени от сина, изоставил майка му Лусия и трите им деца, отплавал за Филипините и там си създал нов дом с много помлада жена. Любимата майка на Франки била съсипана от това предателство и никога не си възвърнала самочувствието, нито се усмихнала отново. Франки описвал по време на сеансите с лекаря какво изпитвал, докато наблюдавал рухването ѝ.

— Лусия Мансини се омъжила за много по-възрастен мъж — продължи Петридис. — Името му било Тони Реналто. Според Франки тя се надявала, че Реналто ще осигури на семейството си финансова обезпеченост и стабилност.

— И той направил ли го?

— Да, но на ужасна цена.

Доктор Петридис разказа как доведеният баща не само обиждал Лусия, но и редовно малтретирал физически и сексуално Франки. Когато момчето се оплакало на майка си, тя не му повярвала. Сексуалният тормоз спрял едва когато на четиринайсетгодишна възраст Франки пребил Реналто до смърт с настолна лампа.

— По време на терапията той ми разказа как избягал от местопрестъплението и никога вече не видял семейството си. Живял по улиците цяла година, преди полицията да го прибере и изпрати в „Буковете“. И там се запознал със Софи.

— Докладвахте ли за това престъпление, убийството на доведения му баща, на властите? — попита Елън Уотс.

— Разбира се.

— И какво стана?

— Нищо. Полицията проведе разпит. Франки отрече. Случаят бил приключен две години по-рано. Според протокола Реналто станал жертва на грабеж.

Също като Андрю Джейкс, помисли си Дани.

— Никой не искаше да си прави труда да открива случая отново. Реналто не липсваше на никого, а с изключение на оттеглените показания на Франки, нямаше никакви доказателства.

До масата на защитата Франки Мансини се облегна назад в стола си и се усмихна като човек, който тъкмо е научил, че инвестициите му са се удвоили.

— На този етап Франки спря ли да ви се доверява? — попита Елън Уотс. — След като узна, че сте го предали на полицията?

— Всъщност, не. Продължи терапията. Просто внимаваше никога да не записвам нищо.

Из залата се понесе възбудено мърморене. Лесно бе да се впечатлиш от Мансини, да се поддадеш на хубостта и чара му. Позиращ усмихнато до масата на защитата, той изглеждаше напълно отделен от зловещите престъпления, които бяха докарали него и София Баста в съда.

— Франки обичаше да говори — продължи доктор Петридис. — Това бе едно от нещата, които го свързваха със Софи и мен. Бяхме заплени слухатели. Разбира се, тогава той вече бе на седемнайсет години и сериозно разстроен. Беше хомосексуалист, но либидото му бе слабо.

Лекарят пусна тази бомба небрежно, сякаш описваше вкуса на Франки към ризи или любимия му бейзболен отбор. Ченето на председателя на съдебните заседатели буквално увисна. Елън Уотс обаче бе готова за думите на психиатъра.

— Това е много важно, доктор Петридис — сериозно каза тя. — Както знаете, доказателствата сочат сексуална активност и на четирите местопрестъпления. Насилствена сексуална активност. Шансовете откритата сперма да не принадлежи на Франки Мансини са два милиона към едно.

Петридис кимна.

— Това отговаря на моето становище. Във всекидневния му живот либидото на Франки бе потиснато. Това, което го възбужда, не са мъже или жени, а контрол. Контрол и върху двата пола. Франки изпитва дива омраза към мъже, които са изоставили жените и семействата си, както е направил баща му. Също и към стари богати мъже, като доведения му баща, на които гледа като на мъчители.

Предполагам, че това са били мотивиращите фактори зад насилието и секса в тези убийства.

— Благодаря ви — кимна Елън Уотс и се усмихна на Алвин Дюбре. — Нямам повече въпроси.

За изненада на всички в залата и най-вече на съдия Федерико Муњос, Уилям Бойс скочи на крака. Досега не бе пожелал да проведе кръстосан разпит на свидетелите и явно смяташе, че случаят му е железен и не се нуждае от помощ. Но показанията на доктор Петридис бяха толкова убедителни, че прокурорът внезапно изпита нуждата да парира ударите му.

— Доктор Петридис, споменахте, че по време на терапията господин Мансини е проявявал силна омраза към по-стари мъже.

— Точно така.

— Но все пак не изрекохте думата „патологична“. Не беше ли патологична омраза?

— В обикновен разговор можете да я наречете така. Но клинически — не.

— Разбирам. Също така описахте госпожица Баста като „празна черупка“, в която Мансини можел да налива своите мнения и идеи.

— Точно така.

— Но когато госпожица Баста е действала, подтикната от омраза, казвате, че става дума за патология.

— Да, но това е различно.

— Как е различно, докторе?

— В нейния случай има прехвърляне. Тя е действала като друг човек, заради друг човек.

— А той не е ли правел същото? Не е ли разигравал фантазиите си на разстроено и тормозено малко момченце? Не е ли прехвърлял омразата си към Тони Реналто и собствения му баща върху жертвите, които изби?

— Дааа — проточи доктор Петридис неловко. — Прехвърлял е. Но в клиничен смисъл това не е достатъчно, за да го оневини въз основа на психични проблеми. Той е знаел какво прави.

— Съгласен съм. Знаел е, че убитите мъже не са баща му или доведеният му баща.

— Разбира се.

— София Баста също го е знаела.

— Да, тя би осъзнала това. Но...
— Нямам повече въпроси.

Дейвид Айшаг не заспа тази нощ, а само се въртя в огромното легло в апартамента си в „Бевърли Уилшър“. Мат Дейли също не успя да заспи в стаята за гости на първия етаж на къщата на сестра си, която Клеър бе превърнала в удобна за инвалид спалня. Дани Макгуайър, отседнал в самотна мотелска стая на няколко километра от съда, сподели съдбата им.

Елън Уотс свърши чудесна работа, обрисувайки клиентката си като жертва. Въпреки опитите на прокурора да подкопае показанията на доктор Петридис София все още бе психично разстроеното момиченце, вълчено в мрежа от омраза, фантазия и насилие от жестокия Мансини. Но утрешните доказателства щяха да решат съдбата на жената, която всеки мъж наричаше с различно име и искаше да спаси от екзекуция. Дълбоко в себе си, те всичките искаха да я спасят.

Утре тази жена най-после щеше да проговори. Щеше да отговори на най-важния за Дейвид Айшаг, Мат Дейли и Дани Макгуайър въпрос:

Коя си ти?

34.

Телевизионните екипи се бяха строили по протежение на улица „Бъртън“ сякаш се канеха да заснемат кралска сватба. Днес беше денят, в който Ангелът на смъртта щеше да даде показания по убийствата, и вълнението и очакването във въздуха бяха едва ли не осезаеми. Хората бяха в настроение за представление и се усмихваха и шегуваха един с друг. После се развикаха жизнерадостно, когато бронираният кадилак на съдия Муньос профуча покрай тях. Виковете прераснаха в диви крясъци, когато затворническите ванове с Баста и Мансини минаха през бариерата и се спуснаха в подземния гараж.

— Всичко това е игра за тях, нали?

Мат Дейли гледаше отчаяно през прозореца на полицейската кола. Той и Дани Макгуайър пристигаха заедно в съда всяка сутрин. Патрулната кола бе проява на любезност от страна на приятел на Дани от дните му в отдел „Убийства“.

— Не осъзнават ли, че човешки живот е заложен на карта? Не им ли пука?

Дани искаше да отговори, че вероятно им пука повече за четирите живота, които вече бяха отнети по жесток начин, отколкото за съдбата на двама доказани убийци, но си замълча. Днес щеше да е трудно за всички тях, но за Мат щеше да е най-тежко. Ако София-Лиза — изглеждаше виновна на свидетелската скамейка, смъртната ѝ присъда бе сигурна. Никой, дори Мат Дейли, нямаше да може да я спаси.

В зала 306 те се настаниха на обичайните си места, без дори да усетят любопитните погледи на зяпачите от галерията. Дейвид Айшаг вече бе седнал на мястото си. Трудно бе за индиец да изглежда блед, но тази сутрин Дейвид го бе постигнал. Седнал с изправен гръб, безукорно облечен както винаги в костюм на Освалд Боатенг^[1] и копринена вратовръзка „Гучи“, горкият човек изглеждаше готов самият той да бъде разстрелян.

— Добре ли сте? — попита го Дани Макгуайър.

Айшаг кимна кратко. Нямаше време за повече любезности. Надут като дребен испански паун, съдия Федерико Муньос влезе в залата, въодушевен от славата и тръпката, която изпитваше винаги, когато всички в залата се надигаха на крака, за да потвърдят важността на пристигането му. В действителност никой не се интересуваше от съдия Дред тази сутрин, нито от речта на Елън Уотс. Зрителите проявиха известен интерес, когато Алвин Дюбре заяви спокойно, че клиентът му Франки Мансини решил да не дава показания, ясен знак, че адвокатът щеше да се стреми към смекчена поради невменяемост присъда. Но дори правните машинации на екипа на Мансини не успяха да приковат вниманието на любопитните. Едва когато призоваха София Баста и слабата, елегантна фигура на жената бе придружена до свидетелската скамейка, съдебната зала се оживи.

— Моля, кажете пълното си име за съда.

— София Мириам Баста Мансини.

Гласът ѝ не беше силен, нито накъсан, а дълбок и мелодичен, излъчващ мир и спокойствие. Дейвид Айшаг, Дани Макгуайър и Мат Дейли помнеха този глас отлично и всеки от тях усети как сърцето му се свива, когато го чу.

Елън Уотс започна нежно:

— Госпожице Баста, бихте ли ни описали как се запознахте с господин Мансини и какви бяха отношенията ви с него?

— Бях на четиринайсет години. Живеех в сиропиталище в Куинс, Ню Йорк, а Франки бе прехвърлен там от друг дом.

— И двамата станяхте приятели?

— Да. Повече от приятели. Обичах го.

Всички в съда завъртяха глави към Мансини, за да видят реакцията му, но лицето му си остана безизразно както винаги.

София продължи:

— В началото той беше различен. Беше невероятно красив, умен и чаровен. А и се държеше с мен различно.

— В какъв смисъл?

— Говореше с мен. Слушаше ме. И ме уважаваше. Никога не се опита да ме докосне.

— Имате предвид сексуално?

София кимна.

— Другите момчета и мъжете от персонала... всички те ме насилваха за секс.

Мат Дейли прехапа долната си устна толкова силно, че тя прокърви.

— Но не и Франки. Той беше различен и ги държеше далеч от мен.

Елън Уотс замълча за миг, за да остави думите на София да впечатлят слушателите, особено съдебните заседателки.

— Казвате, че сте била тормозена сексуално, докато сте живяла в сиропиталището? — попита тя накрая.

София кимна и сведе глава.

— Не знаех какво точно е сексуален тормоз по онова време. Мислех, че просто така става. Но Франки ме накара да видя всичко по различен начин. Казваше ми, че съм красива и специална. Имах книга за една принцеса от Мароко и я четяхме заедно. Той по някакъв начин открил, че принцесата била моя баба. Знаел някои неща за миналото ми, например какво е станало с майка ми и сестра ми. Нали разбирате, имах близначка, но бяхме разделени.

Докато говореше за миналото, нещо странно се случи с лицето на София. Очите ѝ добиха леко оцъклен вид, сякаш бе под хипноза.

— Другите не вярваха, че произхождам от важно семейство. Завиждаха. Но Франки разбираше. Знаеше. Обичаше ме.

— София, сега разбирате, че това не е истина, нали? — каза нежно Елън Уотс. — Историята за принцесата не е вашата история. А писмото от адвокатата за вас и близначката ви Ела е нещо, което вие и Франки сте измислили, нали?

За момент по лицето на София се изписа паника. После, като човек, който се събужда от дълбок транс, тя промълви тихо:

— Да, сега го знам. Не беше истинско.

— Но навремето сте вярвали, че е истина. И тогава сте променили името си на София Баста, нали? Баста е било името на мароканското семейство от книгата.

— Казаха ми това по-късно. Да, така мисля.

София изглеждаше толкова объркана и окаяна, че Мат Дейли не можеше да го понесе. Дори за Дани Макгуайър бе трудно да повярва, че подобно психическо объркване може да е само театър.

— И след като станяхте София, как се развиха отношенията ви с Франки? Кога връзката ви стана физическа?

— Чак след като се оженихме. Но дори и тогава... ние рядко... той всъщност не искаше.

— Не искаше да прави секс с вас?

— Не.

— Подозирахте ли, че може да е хомосексуалист?

— Не. Никога. Той ме обичаше и беше страстен в други отношения. Трябва да разберете... аз... аз нямах живот, а Франки ми даде живот. Спаси ме. Не задавах въпроси. Радвах се.

— Значи се оженихте и отидохте в Калифорния.

— Да. Франки беше гениален. Можеше да отиде навсякъде, да прави всичко. Но му предложиха работа в адвокатска кантора в Калифорния и затова се преместихме там. Имахме нов живот, затова той ни даде нови имена. Той стана Лайл, а аз бях Анджела. Бяхме много щастливи... отначало.

— И като Анджела се запознахте с Андрю Джейкс?

София закръши ръце.

— Да. Анджела се запозна с Андрю. Лайл го уреди.

Тя заговори толкова естествено в трето лице, че отначало хората почти не забелязаха. Но когато дълбините на шизофренията ѝ зейнаха, из залата се понесоха ахкания.

— Горката Анджела. Тя не искаше да се омъжва за него. Не искаше той да се доближава до нея. Беше толкова... стар — потръпна София. — Гадеше ѝ се всеки път, когато я докоснеше.

— Тя? — Елън Уотс зададе въпроса, който бе на устата на всички в залата. — Нямате ли предвид себе си, София?

— Не! Това беше Анджела. Разказвам ви за Анджела, нали? Моля ви, не ме обърквайте. Толкова ми е трудно да си спомня — изстена тя и притисна ръце към слепоочията си. — Анджела не искаше да се омъжи за Андрю Джейкс. Тя беше чудесно момиче. Но Франки я накара. Той каза, че Андрю Джейкс трябвало да бъде наказан за извършеното от него, а Анджела била създадена, за да го накаже. Нямаше изход.

— И какво лошо бе извършил Андрю Джейкс? — попита Елън Уотс. — Защо трябваше да бъде наказан?

— Андрю... лош...? Не и за Андже́ла. Всъщност беше много мил. Нежен. Накрая тя го обичаше. Но той бе извършил същото като останалите, нали разбирате? Изоставил семейството си. Децата си... затова трябваше да умре.

Дани Макгуайър видя как търсеният отговор проблесна пред очите му.

Наистина ли е било толкова просто през цялото време? Връзката между жертвите на Азраел? Всички те бяха зарязали децата си по начина, по който бащата на Франки Мансини бе зарязал него.

— Затова те всички трябваше да умрат. Андрю, Пиърс, Дидие и Майлс. Заради децата. Децата трябваше да бъдат отмъстени.

В залата можеше да се чуе падането на карфица, когато Елън Уотс зададе следващия въпрос.

— Кой уби Андрю Джейкс, София? Андже́ла или Франки? Или го направиха заедно?

София отговори без колебание.

— Франки — каза тя и се разплака.

— Това е лъжа! — скочи на крака Мансини. — Пълни глупости. Шибан театър. Тя избра Джейкс за първата жертва. Тя го избра, а не аз!

Съдия Муньос затропа с чукчето си и съдебните пристави бързо хванаха Мансини и го върнаха на мястото му.

София все още говореше без да спре, сякаш изпаднала в транс.

— Той преряза гърлото на Андрю. Беше ужасно! Навсякъде имаше кръв... никога не бях виждала толкова много кръв. После изнасили горката Андже́ла... тя го моляше да спре, но той не спря да я наранява. След това... завърза ги един за друг и си тръгна.

— И къде бяхте вие, когато стана това, София? — попита Елън Уотс. — Помните ли?

— Разбира се. — София изглеждаше изненадана от въпроса. — Бях там както винаги. Наблюдавах.

Елън Уотс разпитва клиентката си още час преди съдия Муньос да даде двучасова почивка. Официално тя бе предназначена да даде възможност на другите адвокати да подготвят кръстосания си разпит. Всъщност дългата почивка щеше да даде възможност на медиите да

коментират зрелищното изпълнение на София Баста и да превърнат делото в основната новина по телевизията.

Вторият час от показанията на София продължи по същия драматичен начин. Имаше моменти на яснота, когато тя осъзнаваше идеално коя е, къде се намира и защо отговаря на въпроси. През тези периоди изглеждаше спокойна, интелигентна и изпълнена с угризения заради ролята си в убийствата. Но когато я караха да се върне към въпросната нощ, неизбежно преминаваше в трето лице. Говореше за Анджеа, Трейси, Ирина, Лиза и Сара Джейн като за истински жени, които бе познавала, и отделяше преживяванията им от собствените си. В разстроения ѝ мозък любовта на Трейси към Пиърс и обичта на Лиза към Майлс Баринг не бяха театър. Любовта и мъката, изпитвани от съпругите, бяха истински емоции. За всяко убийство посланието бе едно и също: Франки бе организиран и извършил убийствата, подтикван от желанието си за отмъщение. И той бе „създал“ различните жени, за да му помогнат. А после ги наранявал, докато горката София наблюдавала.

Сега въпросът беше дали очевидната ѝ лудост е театър, както Франки Мансини гръмогласно настояваше, пиеса, поставена с цел да го изпрати на смърт, а тя да изживее остатъка от дните си в някое уютно психиатрично отделение. Или пък казваше истината?

Изваден от обичайната си апатия от омагьосващия ефект, който показанията на Баста имаха върху съдебните заседатели, особено върху жените, Уилям Бойс откри сесията след почивката агресивно.

— Госпожице Баста, когато приемахте различна самоличност, с цел да се омъжите и убие беззащитни старци...

— Възражение! — извика Елън Уотс.

— Въз основа на какво, Ваша Чест? Тя призна това под клетва.

— Ще допусна въпроса. Можете да довършите, господин Бойс.

— Когато приемахте тези самоличности, това е изисквало сериозна подготовка, нали?

— Не разбирам.

— О, мисля, че разбирате. Преди всяко престъпление е трябвало да промените вида си и да създадете и изучите произхода на новата си самоличност. Налагало се е да упражнявате акценти, да си намерите работа, да си създадете приятели. Да установите база, от която да

уредите среща с мишената си, а после да започнете да съблазнявате бъдещата си жертва.

Елън Уотс отново скочи.

— Има ли въпрос тук?

— Да, има. Колко дълго ви отнемаше това? Да се превърнете в Анджеа Джейкс или в Трейси, или в някоя от останалите?

София го погледна смутено.

— Различно. Понякога месеци. Понякога години.

— Значи прекарвахте месеци и дори години в подготовка за следващото си убийство?

— Не беше така.

— Така ли? А как беше?

— Франки ме отвеждаше някъде за известно време след... — Гласът ѝ замря.

— След убийствата?

Тя кимна.

— Трябваше да отидем на гости на сестра ми. Щяхме да я намерим заедно. Но после отивахме някъде другаде. Новите имена трябваше да са ново начало. Не бяха част от никакъв план.

— Разбира се, че са били част от плана, госпожице Баста! Знаехте ли или не, когато се запознахте със сър Пиърс Хенли, че възнамерявате да се омъжите за него?

— Трейси се омъжи за него.

— Вие сте били Трейси, госпожице Баста. Трейси знаеше ли, че истинският ѝ съпруг, Франсис Мансини, възнамерява да убие сър Пиърс?

— Аз... аз не знам.

София се огледа паникьосано като лисица, заобиколена от свирепи хрътки. Мат Дейли побесня. Прииска му се да извика: „Оставете я на мира! Престанете да я тормозите!“.

— Знаете, госпожице Баста. Знаете много добре. Трейси е помогнала на Мансини да влезе в къщата на площад „Честър“. Тя е обезвредила алармата, нали?

— Да — едва прошепна София. — Но не разбирате. Тя нямаше избор. Трябваше да го направи. Франки...

— Да, да, знаем. Франки я е накарал да го направи. Госпожице Баста, истината е, че вие доброволно сте участвали в убийствата, нали?

— Не.

— Вие и Мансини сте ги планирали заедно, месеци и дори години напред.

— Казах ви, не беше така.

— Кое беше по-възбуждащо за вас, госпожице Баста? Фантазията с изнасилването? Или да гледате как невинни мъже, вкарани в капана от вас, биват убивани жестоко?

— Възражение!

— Отхвърля се. — Съдия Мунъос започваше да се кефи. От дълго време чакаше прокурорът да накара кучката да се гърчи и не възнамеряваше да я улесни сега. — Отговорете на въпроса, госпожице Баста.

За първи път, съвсем неочаквано, София Баста се разгневи.

— Не бях възбудена, господин Бойс! — изкрещя тя. — Бях изнасилена и пребита. Бях принудена. Той ми каза, че ако не изпълня заповедите му, ще причини същото и на сестра ми. Ще я изнасили, измъчва и убие. Ако мислите, че това ми е доставяло удоволствие, вие сте лудият, а не аз.

Елън Уотс отпусна глава в ръцете си.

Уилям Бойс си позволи лека усмивка.

— Чувствам се длъжен да ви напомня, госпожице Баста, че нямате сестра. Но ви благодаря за употребата на местоимението „аз“. Нямам повече въпроси.

Всички смятаха, че кръстосаният разпит на Уилям Бойс бе съсипал защитата на София Баста. „Ел Ей Таймс“ изложи мнението най-добре: „Никога в историята на наказателното правосъдие едновременно думата, по-точно кратко местоимение, не е имало подобен ефект върху дело“. С гневното си избухване София бе превърнала всички съмнения и благосклонности, грижливо култивирани от адвокатката ѝ в продължение на дни, в сурова категоричност: обърканата самоличност на Ангела на смъртта бе само театър. И ако тя бе фалшива, можеше ли изобщо да става дума за защита поради невменяемост?

Елън Уотс направи всичко възможно да ограничи щетите, като призовава настоящия психиатър на София, назначен от ръководството

на затвора, да оцени психическото ѝ състояние. Доктор Луси Пенино беше силна свидетелка и показанията ѝ бяха недвусмислени: Баста несъмнено страдаше от параноидна шизофрения. Като при повечето шизофреници състоянието ѝ беше циклично — идваше и си отиваше. В дните на делото психичното ѝ равновесие бе по-добро, отколкото по време на убийствата, когато не е вземала лекарствата, които пиеше сега.

— Лице с нейното заболяване е силно податливо на влиянието на други хора — и добро, и лошо. Матю Дейли например, изглежда, е имал положителен ефект върху София, когато се е запознала с него като Лиза Баринг. По време на сеансите ни госпожица Баста описва връзката им като истинска любов. Ако се беше запознала с господин Дейли преди първото убийство, а не чак след четвъртото, според моето професионално мнение убийствата „Азраел“ нямаше да бъдат извършени.

Беше чудесно изказване, още по-затрогващо от вида на бедния Мат Дейли, който открито плачеше в инвалидната си количка на първия ред. Но един поглед към каменните лица на съдебните заседатели показваше, че показанията на доктор Пенино бяха дошли прекалено късно.

Неизбежно, резюмето на съдия Муњос бе черно-бяло и безстрастно.

— Въпросът пред вас днес — каза той на съдебните заседатели — е, не дали Франсис Мансини или София Баста са имали нещастно детство. Не е нужно да се питате дали някой от обвиняемите има или е имал психични проблеми. Не е нужно да разбирате мотивите им, отношенията им или извратените им умове. Единственият въпрос е: нарочно ли са убили тези мъже? Ако вярвате, че е така, трябва да ги осъдите. Вече знаем, че заедно Франсис Мансини и София Баста са извършили тези ужасни престъпления и са били заловени, когато са се опитвали да извършат още едно. Не допускате грешка. Ако те не бяха заловени, господин Айшаг нямаше да е жив днес. И въпреки неговите пламенни молби за милост към госпожица Баста, истината е, че господин Дейли също е имал късмет да избяга жив от ноктите ѝ. Ако не бяха заловени благодарение на твърдата решителност и упоритост на заместник-директор Дани Макгуайър, убийствата щяха да продължат, може би още десетина години. Още невинни мъже щяха да

загубят живота си при кошмарни обстоятелства, предадени и заклани от жената, която са обичали и в чиято любов са вярвали. Съдът не чу убедително изразяване на съжаление или угризение от никого от обвиняемите. Бяха казани много неща за психичното им състояние, особено на госпожица Баста. Поради това съм длъжен да ви напомня, че според закона няма разлика дали тя е вярвала, че е друг човек, по времето, когато е извършвала престъпленията. Единственото, което има значение, е дали е възнамерявала да убива. Същото се отнася и за господин Мансини. Ако вярвате, че е имало умисъл, трябва да ги осъдите. Сега можете да се оттеглите, за да вземете решение. Всички да станат.

След като обвиняемите бяха отведени, зрителите започнаха да се разпръсват. Дани Макгуайър се обърна към Дейвид Айшаг и Мат Дейли:

— Мога ли да заведа и двама ви на обяд?

Айшаг изглеждаше изморен и отпаднал, но горкият Мат бе мъртвешки блед и трепереше.

— Трябва да изчезнем от Бевърли Хилс, преди репортерите да се нахвърлят върху нас.

— Благодаря, но не мога — отговори Дейвид, като събра бележките си и ги прибра в куфарчето. — Довечера ще летя за Индия.

Мат го изгледа учудено.

— Преди да обявят присъдата?

— Налага ми се. Съдебните заседатели може да спорят с дни, а аз имам бизнес, за който да се грижа.

— Наистина ли мислиш, че ще спорят с дни? — обнадеждено попита Мат. — Мислиш ли, че са толкова несигурни?

— Мисля, че са абсолютно сигурни — отговори Дейвид. — Просто трябва да прегледат отново всички доказателства и показания. А само за дрънканиците на Бойс ще им е нужна цяла седмица.

Айшаг раздруса ръката на Макгуайър, мъчейки се да овладее емоциите си.

— Благодаря ти. Това, което каза Мунъос, е вярно. Ако не беше ти, вече щях да съм мъртъв.

— Няма защо. Сигурен ли си, че не можеш да останеш поне за обяд?

— Съвсем сигурен. Довиждане, Мат. Късмет.

След сбогуването Дейвид Айшаг излезе от съдебната зала и се настани в лимузината, която го очакваше и потегли веднага, разпъждайки наглите репортери, сякаш гонеше досадни комари.

Мат Дейли се вторачи подире му с изумено лице. Дани Макгуайър познаваше този вид добре от годините в полицията, когато имаше работа с жертви на жестоки престъпления. Мат беше в шок. Делото му бе дошло в повече.

Дани забута инвалидната му количка към полицейския изход.

— Хайде, човече. Да се разкараме оттук.

Обядваха в малко еврейско ресторантче в Силвърлейк, едва на десетина километра от съда, но далеч от сапунената опера „Азраел“. Дани си поръча сандвич с брискет^[2], пилешка супа с фиде за Мат и горещо сладко кафе.

— Ще я екзекутират, нали?

Дани остави сандвича си.

— Вероятно. Съжалявам, Мат.

— Аз съм виновен — заплака Мат, сълзите закапаха в супата му.
— Ако не бях се захванал с тоя тъп документален филм, ако не бях те замесил, никога нямаше да я намерят.

Дани се втрещи.

— Не е възможно да говориш така. Ако не беше постъпил по този начин, и други хора щяха да умрат, Мат. Невинни хора. Тази жена трябваше да бъде спряна.

— Аз можех да я спра. Чу психиатърката. Ако Лиза и аз бяхме избягали, както планирахме, ако бяхме стигнали до Мароко и бяхме изчезнали, Франки нямаше да продължи да убива без нея... А тя не би наранила и муха, ако не беше той.

— Може и така да е — кимна Дани. — Ала може и да не е. Спомни си, навремето ти нямаше представа, че Лиза е замесена в убийствата. Как щеше да реагираш тогава, ако знаеше?

Мат не се поколеба и за миг.

— Щях да ѝ простя. Щях да я разбера.

— Тя уби баща ти, Мат. Нали поради тази причина ти се захвана с цялата история. Защото Андрю Джейкс не заслужаваше да загине по този начин. Помниш ли? Никой не заслужава да умре така.

— Не — упорито възрази Мат. — Мансини уби баща ми. Лиза беше объркана. Мислеше, че защитава сестра си. Не искаше нищо от това да се случи.

Очевидно нямаше смисъл да се спори с него. Дани нямаше да промени мнението му, а темата дразнеше приятеля му силно. Точно това се бе надявал да избегне, когато го покани на обяд. Той бързо смени темата.

— Как е Клеър?

— Добре е. Предполагам, че вече ѝ е писнало да живеея при нея. Не е лесно да имаш брат инвалид в добавка към двете деца и съпруга, за които трябва да се грижиш.

— Тя би направила всичко за теб — изтъкна Дани. — Дори аз го виждам. Имаш късмет.

Да, помисли си Мат. Страхотен късмет.

— Тя смята, че трябва да отида на психиатър.

— А ти как мислиш?

Мат сви рамене.

— Няма да има никаква разлика. Ако Лиза... ако те...

Той се задави, неспособен да продължи, но Дани схвана какво искаше да каже.

Ако ексекутират София, той смята, че няма за какво да живее. Съдебните заседатели не знаеха това, но в момента решаваха съдбата на трима души, а не на двама.

— Може би трябва да се върнеш на работа, Мат. Направи проклетия документален филм. Разполагаш с достатъчно материал, а никой не е по-близо до този случай от теб. Хората нямат търпение да научат повече за него. Ще натрупаш цяло състояние.

— Не искам състояние — искрено заяви Мат. — Не и ако не мога да купя на Лиза свободата ѝ.

— Но искаш да кажеш истината, нали?

— Какво имаш предвид?

— Ами, че искаш хората да узнаят какво наистина се е случило. А няма по-добър начин от това да направиш филм. Така ще предадеш посланието си, което милиони хора ще разберат. Това е единственият начин, по който все още можеш да ѝ помогнеш.

За първи път нещо като надежда се изписа на лицето на Мат Дейли. Да, Дани беше прав. Дължеше на Лиза да каже истината.

Дължеше го на всички тях. Дали нарочно или не, но Дани Макгуайър тъкмо му бе подхвърлил спасителен пояс.

Точно в този момент мобифонът на Дани звънна. Обаждаше се Лу Анджеластро, стар негов приятел от полицията в Ел Ей.

— Какво става, Лу? Обядвам с един приятел. Мога ли да ти звънна след десетина минути?

Мат Дейли видя как изражението на Дани се промени от изненада... в невяра... в паника.

— Никога няма да успеем навреме... Силвърлейк... можеш ли да изпратиш кола? Да, ще ти ги дам.

Той бързо изрецитира името и адреса на ресторантчето, където обядваха, и затвори телефона.

— Всичко наред ли е? — попита Мат.

— Ами... не съвсем... не.

Дани извади две двайсетачки, хвърли ги на масата и скочи.

— Съдебните заседатели са се върнали. Взели са решение.

В зала 306 цареше хаос. Хората се блъскаха за най-добрите места, телевизионните екипи се бореха за достъп до запазената за медиите галерия и използваха тежките си камери като оръжия. Няколко новинарски екипа вече бяха напуснали околността, защото никой не очакваше решението да бъде взето толкова бързо. Но когато се разчу, че съдебните заседатели се готвят да се върнат в залата, а съдия Федерико Муњос щеше да открие заседанието след минути, всички се втурнаха обратно към Бевърли Хилс, натискайки клаксоните си като луди. Скоро улица „Бъртън“ бе задръстена като шосе 405 по време на пиковите часове. Дори тротоарите бяха претъпкани. Минувачи и развълнувани зяпачи се бяха струпали пред двата гигантски екрана, където можеха да гледат обявяването на присъдата.

За международен случай като този бе впечатляващо как жителите на Ел Ей се отнасяха собственически към обвиняемите, твърдейки, че София Баста и заплашително красивият Франки Мансини са едни от тях. Внезапно всеки бе трогнат от съдбата на Андрю Джейкс, богатия стар търговец на произведения на изкуството, заклан от двойката в началото на престъпната им дейност. Убийствата на Азраел бяха започнали в Ел Ей. И жителите му категорично вярваха, че бе повече

от редно драмата да приключи тук. Откак свърши делото на О. Дж. Симпсън^[3], светът не се бе съсредоточавал толкова върху правната система в града. За хората от Ел Ей бе важно този път виновните да си получат заслуженото. Никой не настояваше открито за кръв, но настроението на тълпата бе зловещо очаквателно, тъй като всички знаеха, че съдия Дред раздаваше смъртните присъди с лекота и удоволствие. Днес за първи път градът бе на негова страна.

Мат Дейли стисна здраво дръжката на вратата на патрулната кола. Сирената виеше пронизително, а лампите проблясваха в яркосиньо и бяло, докато патрулката фучеше към сградата на съда. Мат се помъчи да диша спокойно.

— Още малко — увери го Дани. — Мисля, че ще успеем.

Съдия Муньос влезе царствено в съдебната зала. Всички адвокати, обвиняеми и зрители се изправиха. Муньос застана зад стола си и спря, за да подсили драматичния ефект, досущ крал, оглеждащ поданиците си. Първо спря поглед върху адвокатите.

Уилям Бойс, който едва не ги бе отегчил до смърт с безжизнените си дрънканици през първите две седмици, но чийто кръстосан разпит бе завладял света и променил хода на делото.

Алвин Дюбре, защитникът на Мансини, смотаният дърт глупак, който бе говорил най-малко, но вероятно бе постигнал най-много за клиента си и бе отпуснал достатъчно въже на София Баста да се обеси сама.

Елън Уотс, красива, умна, но в крайна сметка твърде неопитна, за да успее да овладее собствената си клиентка. Уотс получи най-лошите карти, опита се да представи опасна убийца като жертва, интелигентна мошеничка като объркана и луда, сексуално ненаситна садомазохистка като изгубено малко момиченце. И щеше да успее, ако не я бе провалил темпераментът на София.

Вляво от съдията седяха обвиняемите. Мансини имаше обичайния си вид на развеселен и откачен зъл дух. Лицето на София Баста бе непроницаемо. Вторачена право напред, отпуснала ръце настрани, изражението ѝ можеше да бъде описано само като равнодушно. Не нервно, не обнадеждено, не ядосано, не нетърпеливо, не и отчаяно. Абсолютно нищо. Беше празна страница, очакваща да

напишат върху нея следващата глава от ужасния ѝ живот. Този път, с малко помощ от страна на съдебните заседатели, съдия Федерико Муньос щеше да напише тази глава.

И тя щеше да е последната ѝ глава.

Вдясно от Муньос, на първия ред в залата, три седалки бяха подозрително празни. Дейвид Айшаг, Мат Дейли и Дани Макгуайър ги нямаше.

По дяволите, помисли си Муньос. Ако знаеше, щеше да изчака... да измисли някакво процедурно препятствие, за да позволи на тримата ключови играчи в драмата да присъстват на развръзката ѝ. Но вече бе прекалено късно. Най-после съдията седна. Всички в зала 306 го последваха благодарно и се отпуснаха по местата си, проточили вратове, за да виждат София Баста и Франки Мансини.

Един по един съдебните заседатели се върнаха в залата.

Пред бариерата шофьорът им спореше с пазача.

— Какво искаш да кажеш с това „не се допускат повече коли“? Това е заместник-директор Дани Макгуайър от Интерпол. Той има неограничен достъп навсякъде.

— Няма значение — изсумтя пазачът. — Има заповед. След като започне съдебното заседание, не се допускат повече коли.

Дани Макгуайър излезе от колата. Доближи лице до това на пазача и усети миризмата на чесън в дъха му.

— Или ще вдигнеш бариерата и ще ни пуснеш веднага, или аз лично ще се погрижа не само да те уволнят оттук, но и никога вече да не си намериш работа в този град. Ако мислиш, че дрънкам празни приказки, накарай ни да обърнем. Разполагаш точно с три секунди, за да решиш. Едно. Две...

Пазачът забеляза ледения блясък в очите на Макгуайър и взе решение.

— Господин председател, взехте ли решение?

Едрият петдесетгодишен чернокож кимна сериозно.

— Да, Ваша Чест.

— Единодушно ли е решението?

— Да.

Тълпата навън се вторачи в огромните плазмени екрани и затаи дъх. Единият екран показваше председателя и насядалите зад него съдебни заседатели. Всички изглеждаха сериозни, както подходдаше на ужасните престъпления, които бяха обсъждали.

Другият показваше двамата обвиняеми. Застанали на около метър един от друг, те се държаха като абсолютно непознати и чужди. Трудно бе да си представиш, че се познаваха от детски години, бяха действали заедно като смъртоносен отбор в продължение на десетина години и бяха женени от още по-отдавна.

— Взехте ли решение?

— Да, Ваша Чест.

Дани Макгуайър дишаше тежко, докато тичаше по коридора, бутайки инвалидната количка на Мат Дейли пред себе си. Двойната врата на зала 306 се появи пред тях като райските порти. Или адските.

— Съжалявам, господине — поде приставът. — Съдът заседава. Съдия Муньос...

Той млъкна, когато видя значката на Дани от Интерпол.

— Можете да влезете, господине — каза пазачът и отвори вратите почтително. — Но не мога да допусна и приятеля ви вътре.

Дани не му обърна внимание, а вкара количката на Мат в залата. Вътре цареше пълна тишина. Появата им бе неочаквана и за миг стотици глави се завъртяха към тях. Но само един поглед привлече вниманието на Мат Дейли. За първи път от началото на делото тя гледаше към него. Право в него.

— Лиза — прошепна той безмълвно.

Тя се усмихна.

Съдия Муньос говореше.

— По обвинението в предумишлено убийство на Андрю Джейкс как намирате първия обвиняем, Франсис Мансини?

— Виновен.

Думите отекнаха в залата като изстрел.

— А обвиняемата София Баста?

— Невинна.

Ахканията в залата се чува по целия свят. Навън, на улица „Бъртън“, тълпата изкрещя толкова силно, че звукът проникна дори през дебелите стени на съда. След като операторите осъзнаха какво бе станало, те се съсредоточиха върху лицето на София. Но каквато и да бе реакцията ѝ след думите на председателя, тя вече бе изтрита от лицето ѝ, заменена от обичайното му равнодушие. Мат Дейли затвори очи и се просна назад в количката, сякаш го бяха ударили в корема. Дори съдия Муньос, прочутият съдия Дред, имаше нужда от секунда, за да възвърне самообладанието си.

Председателят на съдебните заседатели продължи:

— В случая на Андрю Джейкс намираме обвиняемата София Баста за виновна в непредумишлено убийство поради невменяемост.

Съдия Муньос се прокашля.

— В случая на сър Пиърс Хенли...

Решението прободете като нож сърцето на съдията.

Виновен.

Невинна.

Невменяемост.

Същото беше и с другите две жертви. Само по обвинението в опит за убийство на Дейвид Айшаг и двамата обвиняеми бяха намерени за виновни.

Всеобщото чувство за невяра бе почти осезаемо. Дори обичайно невъзмутимият Мансини изглеждаше шокиран, а кръвта се отцеди от мургавото му лице. Братът на сър Пиърс Хенли клатеше глава и потупваше учудено слуховия си апарат. Бившите приятелки на Майлс Баринг избухнаха в сълзи, а повече от един глас изкрещя „Не!“ от галерията.

Дани Макгуайър обаче не сподели възмущението. Истината бе, че изпитваше само облекчение и успокоение.

София Баста щеше да остане зад решетките. Никой друг нямаше да умре от ръцете на Азраел, пожертван заради извратеното желание на Франки Мансини за отмъщение. Но красивата Анджела Джейкс, както бе позната навремето, щеше да се спаси от смъртоносната инжекция.

Вероятно това не бе точно правосъдие. Но бе край.

Дани Макгуайър най-после бе свободен.

-
- [1] Дизайнер от „Живанши“. — Б.пр. ↑
- [2] Печени телешки или говежди гърди. — Б.пр. ↑
- [3] Американски футболист и киноартист, прочул се с убийството на бившата си съпруга и приятеля ѝ. — Б.пр. ↑

35.

Четири години по-късно...

— Съжалявам, господине. Не мога да ви пусна без пропуск.

Колкото и да бе изненадващо, пазачът в държавната болница в Алтасито наистина съжаляваше искрено. Беше тежка и самотна работа да охраняваш затворничките в единствения психиатричен затвор за жени в Калифорния и нископлатените служители не бяха прочути с отзивчивостта си. В средата на шейсетте си години, пазачът изглеждаше дори по-стар. Обветрената му кожа бе суха и напукана като пресъхнало речно корито от годините под палещото пустинно слънце. Но в очите му имаше благост, когато погледна кльощавия рус мъж, облегнат на бастун пред портата на болницата.

Пазачът го виждаше не за първи път. Нито за втори или трети. Всеки месец в деня за посещения мъжът се появяваше и учтиво молеше да му позволят да види най-прочутата затворничка в Алтасито. Но всеки път дамата отказваше да приема посетители.

Избягнала като по чудо смъртната присъда, Ангелът на смъртта, както бе прочута в пресата, се наслаждаваше на сравнително лекия си живот в затвора, макар да се намираше зад решетки и под гъст облак потайност. Имаше си собствена стая, чийто прозорец гледаше към идеално поддържаните морави и към пустинята Мохави отвъд тях. Дните ѝ бяха еднакви, но не и мъчителни. Часовете бяха поделени между работа, упражнения, почивка и психиатрично лечение, което включваше всичко — от хипноза до групови сеанси.

За съжаление Мат Дейли не знаеше нищо за това. Непрестанно се тревожеше да не би Лиза да е измъчвана от останалите затворнички заради славата си. Той написа безброй имейли на главния психиатър на затвора с молба за новини за състоянието ѝ. Ядеше ли? Спеше ли? Беше ли потисната? Можеха ли поне да потвърдят, че получава писмата, които Мат ѝ пишеше всяка неделя, за да я уведоми за живота си и за световния успех на документалния филм „Азраел: тайни и лъжи“, писма, на които Мат не бе получил и един отговор досега. Дали

Лиза изобщо знаеше, че той се опитва да се свърже с нея? Че имаше поне един приятел, който не я бе изоставил в най-отчаяния ѝ час?

Отговорите на имейлите винаги бяха еднакви. Учтиви. Кратки. Категорични. Мат Дейли не беше член от семейството. Нямахте право да получавате информация за пациентката, освен ако тя не се разпорежи да му се дават сведения за нея. А София Баста не го бе направила.

— Знам, че ако ме види, ще си промени решението — каза Мат на пазача за стотен път. — Ако ме пуснете да вляза в салона за посетители поне за няколко секунди... Вижте, изминах дълъг път.

— Разбирам ви, господине. Наистина. Но се страхувам, че трябва да си вървите.

София прочете писмото отново. Галеше листа с любов и си представяше как ръцете на Мат го бяха докосвали, така както навремето бяха докосвали нея. Започваше като всички други:

Скъпа Лиза...

Четенето на името беше любимата ѝ част. Името звучеше добре. Правилно. Винаги когато четеше писмата на Мат Дейли или мислеше за него, тя беше Лиза. А Лиза бе най-хубавата част от нея. Дори се бе чудила дали да не си промени името след делото. Лиза. Лиза Дейли. Наистина чудесно. Но с отминаването на дните, а после и седмиците, когато осъзна действителността — можеха да наричат затвора ѝ „болница“, а наказанието ѝ — „лечение“, но все пак това си бе доживотна присъда без право на помилване, — тя си промени решението. Какъв смисъл имаше да си сменя името сега и тук? Нямахте втори шанс, нямаше ново начало. Това беше краят.

Но не и за Мат. За него имаше шанс. Бъдеще. Коя беше тя, че да го унищожава, като му дава надежда? Ако го накараше да мисли дори за миг, че би могло да има връщане назад... За да живее Мат Дейли, Лиза трябваше да умре. Беше съвсем просто.

Толкова трудно бе да се придържаш към истината. Да я разграничиш от фантазията. Беше живяла прекалено дълго време с лъжи. Но се беше опитала да не лъже Мат. Когато му каза, че го обича,

наистина го вярваше. Ако се беше запознала с него по-рано, преди Франки и книгата, преди София Баста, нещата може би щяха да са различни. Но сега ѝ предстоеше да прекара остатъка от живота си затворена в клетка като животно, заобиколена от огради, по които течеше ток, от пустиня. Писмата на Мат бяха всичко за нея. Но бе длъжна да не му отговаря... Да го остави да живее живота си.

Тя продължи да чете.

Не знам дали получаваш писмата ми, скъпа. Предполагам, че на този етап ги пиша не само за теб, но и за себе си. Не мога да спра. Няма да спра, Лиза. Не и докато не се увериш, че те обичам, прощавам ти и никога няма да се откажа от теб, независимо колко пъти пазачите ме връщат.

Лиза се трогна, когато прочете „пазачите“, а не „ти“. Милият Мат. Все още искаше да ѝ прости всичко.

Не мога да понасям мисълта, че си в това ужасно място. Моля те, скъпа, ако някой се отнася лошо с теб, трябва да уведомиш някого. Ако не мен, поне адвокатите си или губернатора. Дори Дани Макгуайър би могъл да помогне.

Дани Макгуайър. Странно, но всеки път, когато мислеше за Мат, тя бе Лиза, а всеки път, когато се сетеше за Дани, бе Анджеला Джейкс. Горката Анджела. Толкова млада и красива. Тя беше първата, която пострада. По времето, когато се превърна в Трейси, а после в Ирина и Лиза, вече бе по-силна, закоравяла от поредицата ужаси, претръпнала за болката. Но Дани Макгуайър я познаваше от самото начало, когато бе все още уязвима. Той познаваше Анджеला и София подозираше, че и я обичаше по свой начин. Когато прочете името му, написано със стремителния почерк на Мат, тя изпита носталгия.

Вероятно трябваше да изпрати някакво съобщение на Мат, може би анонимно, за да го увери, че е добре. С изключение на неприятния факт, че изгуби свободата си, повтарящото се всекидневие в болницата ѝ се отразяваше добре. Половината ѝ живот бе прекаран в институции, а другата половина — в бягство, не само от полицията, но и от собствените ѝ демони. В болницата дните ѝ бяха приятно предвидими. Намираше живота тук за удобен.

А колкото до това дали останалите пациентки се отнасяха лошо с нея... истината бе съвсем различна. Във външния свят жените често завиждаха на красавиците, защото искаха и те да бъдат оценени естетически. Но тук, където нямаше мъже, с изключение на неколцина пазачи, нито красота в каквато и да е форма, външността на София я правеше популярна. Другите жени искаха да са около нея въпреки факта, че тя никак не беше дружелюбна, сядаше да яде сама и отхвърляше груповите дейности, било филми, било организирани спортни събития. Но никога не излизаше от стаята си, без да бъде съпроводена от възхитени погледи. Понякога възхищението преминаваше в открита похот, но за разлика от истинските затвори в болницата нямаше много мъжествени лесбийки и София никога не се почувства застрашена.

Красотата не бе единственото ѝ предимство. Без да полага абсолютно никакви усилия, София бе станала нещо като знаменитост в болницата. Много от другите жени ѝ се възхищаваха и гледаха на жертвите на Азраел като на богати мръсни старци, които безчувствено са изоставили децата си и следователно са си получили заслуженото. Самата София внимаваше да се разграничава от това мнение. Спомените за убийствата все още ѝ причиняваха ужасни кошмари, а говоренето за тях можеше да доведе до остри пристъпи на паника. Единствената част от миналото, на която държеше, бе Мат Дейли.

— Той отново дойде днес.

Гласът на санитаря върна София към настоящето и тя неохотно вдигна очи от писмото на Мат.

— Все още не искаш да го видиш, а?

Тя поклати глава.

— Изморена съм. Трябва да поспя.

Санитарят я остави и я загледа през прозорчето на вратата как тя си ляга в леглото и затваря очи.

Възможно ли бе тази жена да става все по-красива с всеки изминал ден?

Името на санитаря бе Карлос Ернандес и той бе един от малкото мъже сред персонала. Приятелите му във Фресно се шегуваха, че се е уредил с работа мечта, и често го подкачаха: „Добре дошли в Алтасито. Население две хиляди. Хиляда деветстотин деветдесет и девет откачени кучки... и ти!“. Но истината бе, че Карлос бе по-самотен тук, отколкото когато и да било в живота си. Да, беше заобиколен от жени, но нямаше право дори да се запознае с някоя от тях, камо ли да започне връзка или приятелство. Пациентките бяха недостъпни, средната възраст на колежките му бе четиридесет и две, а средното им тегло — деветдесет килограма. Нямаше богат избор. За институция, която подслоняваше над две хиляди жени, беше учудващо колко малко от тях бяха привлекателни.

Вода, навсякъде вода, а нито капка, която да изпиеш.

София Баста, от друга страна... тя бе изключението, което потвърждаваше правилото. Аномалия. Тя също бе по-възрастна, в началото на четиридесетте според акта ѝ за раждане, но изглеждаше поне десет години по-млада и много по-красива от всяка жена, която Карлос Ернандес някога бе виждал. Гладката ѝ кожа, съвършените черти и тънкото, стегнато тяло скоро възбудиха фантазиите на младия мъж. Но София притежаваше и нещо повече, някакво вътрешно спокойствие и благодат, които се излъчваха от нея като светлина. Разбира се, Карлос знаеше за психичното ѝ разстройство. Ако ѝ спрат лекарствата, веднага щеше да откачи и да се превърне отново в объркана и опасна психопатка, способна на убийство. Но беше доста трудно да го повярваш, докато говориш с нея. София изглеждаше най-нормалното, най-красивото и нежно същество на света.

Той видя как раменете ѝ затрепериха. Знаеше, че нарушава правилата, но не можеше да се въздържи. Влезе в стаята ѝ и седна на леглото.

— Не плачи — мило каза той. — Не се налага да виждаш никого, когото не желаеш да видиш. Много от пациентките тук намират контактите с външния свят за трудни.

София се извърна и го погледна с великолепните си шоколадовокафяви очи. Сърцето на Карлос заби учестено.

— Става ли по-лесно? — попита тя. — Имам предвид, с течение на времето?

Не ставаше по-лесно. Всъщност ставаше по-потискащо и задушавашо с всеки час, с всяка минута. Карлос Ернандес бе видял как животът в подобна институция се отразява на хората. Безнадеждността, отчаянието, мисълта, че никога няма да излезеш оттук и това е твойт свят до последния ти дъх, бяха ужасни. Но той не можеше да сподели това със София Баста.

— Разбира се, че става — увери я той.

— Бих се срещнала с него — промърмори София, — ако можех някога да изляза оттук. Ако имах бъдеще или нещо друго, което да му предложа. Но тъй като нямам, би било твърде жестоко да го насърчавам. Мат трябва да ме забрави.

— Опитай се да си починеш — каза Карлос, като я зави с одеялото и нежно погали косата ѝ, преди да излезе от стаята.

Огледа се из коридора, за да се увери, че никой не го е видял. Беше в безопасност. Крило „Д“ бе безлюдно както винаги в дните за посещения.

Карлос Ернандес никога не се бе запознавал с Мат Дейли, но бе убеден, че този човек никога нямаше да забрави София.

София беше незабравима.

Мат Дейли подкара по шосето. Новият му рейндж роувър бе единствената кола на пътя. Навсякъде наоколо се простираше гола пустиня, океан от празнота и прах. *Също като живота ми*, помисли си той. *Пълна пустош.*

Светът смяташе, че Мат Дейли е започнал нов живот. И наистина изглеждаше така. След години тежка физиотерапия той се научи да ходи отново и сега използваше бастуна само за опора. Името му рядко се споменаваше в обществото, без към него да бъде прибавено определението „оцеляващ“. Документалният му филм за случая „Азраел“, създаден с мизерен бюджет, тъй като Мат отказа да продаде издателските права, получи вниманието на критиците, макар че не всички бяха възхитени от него. Мат не криеше, че е застъпник на София Баста, и хвърляше вината за убийствата само върху Франки Мансини. Въпреки факта, че съдебните заседатели бяха постъпили по

същия начин, мнението му раздразни доста хора, включително Нанси Грейс^[1], която искаше главата на София още от деня на ареста ѝ. По ирония, злобното заклеяване на „Азраел: истини и лъжи“ от страна на говорителя от „Фокс“ осигури на филма много по-широка публика, отколкото Мат се бе надявал. Разпространяван из Азия, Европа и САЩ, филмът постигна страхотен търговски успех. Мат Дейли бе повече от оцеляващ. Той беше богат и преуспяващ победител.

Никое от тези неща обаче нямаше значение.

Не беше очаквал Лиза да го приеме днес. След четири години бе свикнал с отказите ѝ. Но се бе надявал.

Надеждата щеше да го унищожи.

Той отби към магистралата. Сега, когато бе сам, сълзите потекоха по бузите му. Понякога се бореше с болката. Повтаряше си, че трябва да направи нещо, да се пребори с депресията. Но през повечето време си знаеше.

Един ден мъката му щеше да го убие. Щеше да го накара да завие към пропастта и да натисне педала. Да стовари бремето от раменете си. Да се освободи.

Един ден...

---

^[1] Журналистка, бивша прокурорка, водеща на правно телевизионно предаване. — Б.пр. ↑

Клеър Майкълс пиеше кафе в „Ле Пен“ в Брентуд и се чувстваше чудесно. Беше великолепен юнски ден, девет месеца след последното безплодно посещение на Мат в Алтасито, и най-после животът им се бе оправил. Клеър подкара новия си мерцедес кабриолет, подарен ѝ за рождения ден от Мат, като се наслаждаваше на синьото небе, слънцето и цъфналите акации, които ограждаха широката улица. Дори природата празнуваше днес с парад от цветове, аромати и радост в чест на добрата новина на брат ѝ.

Беше толкова различно от онзи ужасен ден миналия октомври. Клеър го помнеше, сякаш бе вчера. Мат ѝ се обади от И-5, като хлипаше диво и почти не можеше да говори, за да ѝ съобщи къде се намира. Сривът му бе пълен и катастрофален. Клеър го закара направо в „Уайлдуд“, рехабилитационен център в Толука Лейк, и подписа документите като най-близката му роднина. По времето, когато тя си тръгна оттам, Мат вече не помнеше и собственото си име.

Но слава богу, нервната криза промени Мат Дейли напълно. Само след десет дни в „Уайлдуд“ той бе достатъчно добре, за да приема посетители. След осем седмици депресията, тормозила го повече от пет години — от деня, когато София Баста в ролята на Лиза Баринг го бе упоила и зарязала в хотелска стая в Хонконг, — най-после бе излекувана. Клеър се разплака от радост първия път, когато го видя да се смее. При това да се смее не само с устата си, а и с очите и цялото си същество, както правеше в миналото. Мат качи нужните десетина килограма, започна да спортува редовно и да говори за бъдещето. И най-важното — спря да говори за Лиза, София, Андрю Джейкс или друго, свързано с убийствата „Азраел“. Беше истинско чудо.

И предстояха още чудеса.

Мат се запозна в клиниката с разведена бивша алкохоличка на име Каси. Дватамата се сближиха незабавно и въпреки първоначалните задръжки на Клеър, когато тя и мъжът ѝ се запознаха с Каси, те я намериха също така мила, забавна и сладка, както Мат им я бе описал.

Миналата седмица след кратка, но забележително щастлива, лишена от драми връзка Мат и Каси обявиха годеща си.

— Здравсти, сестричке. Извинявай, че закъснях.

Докато си проправяше път между масите, ухилен широко и облечен в бежови шорти и синя тениска, Мат бе въплъщение на здраве и щастие.

— Здравсти — засия Клеър. — Каси не е ли с теб?

— Оставих я във фитнеса. Защо, не съм ли ти достатъчен и сам?

— Ще свършиш работа — ухили се Клеър и побутна по масата малко пакетче, увито в златиста хартия.

Мат повдигна вежди.

— За мен ли е?

— Хей, и аз мога да правя подаръци. По случай годеща е. Но не се вълнувай много, не е нещо особено.

Мат разопакова подаръка. В кутийката имаше семпъл, но елегантен мъжки часовник с кожена каишка и циферблат от розово злато. На гърба бяха гравирани преплетените инициали М и К и датата на годеща.

— Не е нещо особено? За бога, Клеър, великолепен е. Сигурно струва цяло състояние.

— Всъщност, не — бързо излъга Клеър. — Просто съм адски щастлива, че и ти си щастлив. Заслужаваш го, Мат. Наистина го заслужаваш.

Мат наистина беше щастлив. Не изпитваше същата дива възбуда и пристрастяваща тръпка, каквато бе преживял с Лиза в Бали. Но връзката му с Каси бе още по-скъпоценна. Тя му носеше мир, спокойствие и задоволство. Не се интересуваше от парите му — не приличаше на Раquel — и никога не го разпитваше за миналото. Любовта към Каси бе рационалният и мъдър избор на Мат. Любовта към Лиза бе импулс, неустойимо пристрастяване към силна и опасна дрога. Мат никога нямаше да забрави чувствата, които бе изпитвал по онова време. Но си даваше сметка, че тази дрога едва не го уби. Никога вече не можеше да се върне към нея.

Той поръча две рохки яйца и сандвич със сьомга за себе си и печен сандвич с патешки гърди за Клеър, докато тя го разпитваше за сватбата. Бяха ли определили датата вече? Бяха ли резервирали зала?

Кой щеше да присъства? Дали Дани и Селин Макгуайър щяха да пристигнат от Франция? Мат чувал ли се е с Дани напоследък?

Мат отговори на всички въпроси, като я посъветва да разпита Каси за подробностите, свързани с цветя, украси, торти и т.н. Но основните неща бяха прости. Сватбата щеше да е скромна, в градината на новия дом на Мат в Брентуд. Семейство Макгуайър бяха поканени, но надали щяха да се появят. Някак си бяха успели да създадат три деца след делото, а последното им бебе беше прекалено малко, за да пътува. Но според имейлите на Дани семейство Макгуайър бе много щастливо. Духът на Анджеа Джейкс най-после почиваше в мир.

Дейвид Айшаг изпрати на Мат цял сандък с шампанско, когато документалният му филм излезе по кината, и му написа много мило писмо, докато той бе в „Уайлдуд“. Но с изключение на това Мат нарочно бе прекъснал всички връзки с хората, свързани със случая или със София Баста. Сватбата му с Каси щеше да отбележи началото на нова, по-щастлива глава в живота му. Старата книга бе затворена.

Двайсет минути по-късно, обратно зад волана на рейндж роувъра си, Мат пусна радиото. Познатият мелодичен глас на Лакшми Сингх започна да съобщава новините от Вашингтон. Мат не обърна внимание на първите два репортажа. Новини за Федералния резерв и нещо за глобалното затопляне. Би трябвало да се заинтересува от тях, но не можеше. Мислеше за Каси и колко сладка бе винаги след тренировка, изпотена и развеселена, убедена, че изглежда ужасно без грим, а всъщност бе по-естествена и сексапилна от когато и да било. Той зави надясно по „Монтана“ и внезапно наби спирачки, като едва не удари джипа пред него.

— Последни новини — казваше Лакшми Сингх. — Франки Мансини, познат на обществеността като един от убийците Азраел, се самоубил, докато очаквал изпълнението на смъртната си присъда в затвора „Сан Куентин“ в централна Калифорния. Мансини бе осъден на смърт за участието си в убийствата на четирима мъже между 1996 и 2006 година и след многобройни безрезултатни обжалвания трябваше да бъде екзекутиран по-късно тази година. Научихме, че Мансини е бил намерен обесен в килията си рано тази сутрин.

Жената в джипа крещеше на Мат и размахваше юмрук през прозореца. Зад него засвириха клаксони. Той обаче не забелязваше нищо.

Мансини бе мъртъв.

Мат бе подхранвал омразата си към Мансини дълго време. Нуждаеше се да мрази някого, за да може да продължи да обича Лиза. Но сега, когато Франки бе мъртъв, Мат не изпита никакво задоволство, нито чувството, че е сложен край и е въздадена справедливост. Чувстваше се по-скоро ограбен. За документалния си филм бе разпитал всички, свързани със случая, а по време на делото бе чул и историята на Лиза-София. Но човекът, който знаеше най-много за случилото се в онези ужасни нощи, както и защо се бе случило, никога не промълви и дума за престъпленията си. Каквито и да бяха мотивите и чувствата му, Франки Мансини ги бе отнесъл в гроба си. Дори смъртта му настъпи според неговите собствени условия.

Когато се качи в колата, Каси вече бе чула новините.

— Добре ли си? — попита тя Мат.

— Разбира се — отговори той, но все още изглеждаше замаян.

— Чудя се как ли е станало. Нали уж трябва да наблюдават денонощно осъдените на смърт, за да предотвратят самоубийствата им?

Мат кимна разсеяно. Не мислеше за Франки Мансини, нито как той бе успял да надхитри властите в „Сан Куентин“ и да се самоубие. Мислеше за друг затворник, по-точно затворничка, зад други стени, едва на около сто и петдесет километра на север от мястото, където той говореше с Каси. Затворничка, за която не бе мислил от много отдавна. Затворничка, която се бе принудил да забрави.

Дали тя тъгуваше? Дали страдаше? Мисълта за Лиза сама, разстроена и отчаяна, прободеше сърцето на Мат. Той се намръщи.

— Сигурен ли си, че си добре? — разтревожено попита Каси. — Можем да се видим с организатора на сватбата друг път, ако искаш.

Организаторът на сватбата. Мамка му. Беше забравил напълно. Той отпъди мислите за Лиза от ума си. *Нашата сватба. Нашето бъдеще.*

— Да, сигурен съм — насили се да се усмихне той. — Да отидем да изберем тортата.

Сватбата на Мат и Каси Дейли беше прекрасна. Градината в Брентуд грееше с безброй цветя, слънцето блестеше, а булката и младоженецът изглеждаха щастливи и влюбени. Малката група приятели и роднини, дошла да вдигне наздравица за новото семейство с безалкохолни коктейли — Мат бе отказал пиенето в подкрепа на Каси, а и половината им приятели бяха бивши алкохолици — бе единодушна, че интимната церемония е свършено отражение на чаровната двойка, преживяла толкова много. Това не беше щастливият им край, а ново прекрасно начало.

Меденият месец в Таити бе идиличен. Не правеха нищо друго, освен да спят, да плуват и да се любят под звездите. Понякога спомени за друго преживяване в рая в Индонезия просветваха в ума на Мат. Но той ги отпъждаше решително с помощта на мантрите, научени в „Уайлдуд“, в които бе повярвал и които буквално бяха спасили живота му.

Мозъкът ми си е мой собствен.

Мога да го контролирам.

Миналото е свършено.

Само настоящето бе истинско. Само настоящето имаше значение. А настоящето принадлежеше на Каси. Отначало за Мат бе трудно да живее напълно откъснат от външния свят. Частният атол, където отседнаха, бе изключително луксозен, но във вилата за младоженци нямаше интернет, телевизия и телефон. Каси се присмиваше на нервността на Мат: „Кълна се в бога, наистина си като наркоман. Толкова ли е трудно да изкараш две седмици без Андерсън Купър^[1] и имейл, пълен със спам?“. След няколко дни Мат се отпусна така, както не бе успявал от години. Вероятно само си въобразяваше, но определено имаше чувството, че и болката в гръбнака и краката му намаляваше. Плуваше всеки ден в топлата светлосиня вода и често ходеше от вилата до плажа и обратно без бастун. Бракът му с Каси го излекува във всяко отношение и Мат ѝ бе адски благодарен за това.

Едва когато се върнаха в Ел Ей, бракът им бе поставен пред първото си изпитание. Клеър Майкълс дойде да ги посрещне на летището. Мат и Каси веднага осъзнаха, че нещо не беше наред, когато видяха, че Клеър и съпругът ѝ Дъг бяха придружени от двама униформени полицаи. На митницата ги въведоха в частна стая.

— Какво има? — извика Каси паникьосана. — Брандън ли? Добре ли е той?

— Синът ви е добре, госпожо — увери я по-възрастното ченге. — Няма за какво да се тревожите. Тук сме само в знак на учтивост. В случай че имате въпроси.

— Въпроси за какво? — попита Мат.

Клеър хвана ръката на брат си.

— Мат... София Баста почина, докато те нямаше. Случи се миналата сряда, но нямахме връзка с теб.

— Почина? — шашна се Мат. — Какво искаш да кажеш? Как?

— Злополука — отговори полицаят. — Не беше обществено достояние, но тя се радваше на някои ограничени свободи в Алтасито през последните шест месеца, тъй като психичното ѝ състояние се подобряваше и вече не бе смятана за опасна за обществото.

Мат кимна разсеяно.

— Отишла на разходка в планината — продължи полицаят. — Била с още две пациентки и четирима души от персонала, когато това се случило.

Клеър продължи нататък:

— Подхлъзнала се и паднала в дълбока пропаст. Обадили се на 911 и дошли хеликоптери, но мястото, където паднала, било като пукнатина, невероятно тясно и дълбоко километри. Не успели да намерят трупа. Но, Мат, тя е умряла на мига. Не се е мъчила.

Мат се вторачи тъпо в сестра си.

— Сигурни ли са, че е мъртва?

— Напълно. Един от пазачите и друга пациентка били с нея, когато се подхлъзнала. Никой не би могъл да оцелее при такова падане. Хеликоптерите отишли там само за да вдигнат трупа.

— Мат... скъпи! — Каси прегърна съпруга си през кръста. — Искаш ли да седнеш?

— Знам, че е страхотен шок — обади се Клеър, — но искахме да го узнаеш, преди да излезеш навън. Както можеш да си представиш,

медиите се нахвърлиха като луди върху историята. Знаят, че се връщаш днес, и навън има орда репортери и фотографи, които очакват реакцията ти.

Каси изглеждаше ужасена. От медения им месец направо в тази каша. Не беше справедливо.

Ченгето улови притеснения ѝ поглед.

— Не се тревожете, госпожо Дейли. Ще ви придружим до дома ви. Колата ни чака.

Думите „госпожо Дейли“ извадиха Мат от ступора му. Каси беше неговата съпруга сега. Първата му мисъл трябваше да е за нея, а не за самия него.

— Аз съм добре — увери я той и я прегърна нежно. — Просто бях шокиран. Но всичко е наред. А и може би... — той се поколеба дали да изрече следващите си думи, — може би е за добро.

Каси и Клеър се вторачиха в него изумено.

— Не че съм искал да се случи. Но ако не е страдала, може би е по-добре, че си е отишла така, вместо да остарее зад решетките, мислейки за миналото... Нали разбирате?

Каси кимна. Разбираше.

Мат я целуна, затвори очи и вдъхна аромата ѝ, търсейки успокоение, безопасност и любов.

— И за нас също. Ужасно е и е трагично. Но слага край. Миналото наистина свърши.

Каси Дейли вдигна очи към съпруга си и избухна в сълзи от облекчение.

Най-после кошмарът бе свършил. Веднъж завинаги.

---

[1] Журналист от Си Ен Ен. — Б.пр. ↑

38.

Осемнайсет месеца по-късно...

Жената влезе в „Старбъкс“ незабелязано. Опашката беше доста дълга. Минаваше девет сутринта, хлапетата бяха оставени в училище и мястото бе претъпкано с майки, поръчващи фрапета на път за фитнеса. Жената носеше същата майчинска униформа като останалите: клин за йога „Хард Тейл“, маратонки „Найк“ и стегната тениска „Стела Макартни“, която подчертаваше пищните ѝ гърди и плосък корем. Красивото ѝ лице бе скрито зад чифт слънчеви очила, а дългата до раменете руса коса бе прибрана на конска опашка.

Мат Дейли не вдигна очи от компютъра. Трябваше да работи. Подготвяше статия за комедийния бизнес в Холивуд за „Ванити Феър“. Оставил Азраел зад себе си, Мат се върна към първите си любови — комедията и писането — и се наслаждаваше на нещо като ренесанс в кариерата си. Тази сутрин обаче се мотаеше и преглеждаше страници с бебешки дрешки. Преди няколко дни бяха открили неочаквано, че Каси бе бременна. Въодушевеният Мат беше убеден, че бебето ще е момиченце.

— Заето ли е мястото?

Жената се извисяваше над него с кафе в ръка.

— О, не, моля...

Мат се премести любезно настрани, за да ѝ направи място. Тя седна, като първо остави кафето си на масата. Нещо в ръката ѝ и грациозния начин, по който се движеше, привлякоха вниманието му. Жената му напомни за някого, но отначало не можа да се сети за кого.

— Не ви притеснявам, нали? Просто тук е толкова претъпкано...

Гласът. Мат усети как косъмчетата по ръцете му настръхнаха.

Забелязала вторачения му поглед, жената свали тъмните си очила.

— Какво има? — усмихна се тя. — Призрак ли видя?

Телефонът звънеше. Каси Дейли изскочи от банята, където тъкмо бе повърнала за втори път тази сутрин, и се затича към кухнята.

— Ало? Ало?

Типично. В мига, когато вдигна телефона, човекът отсреща затвори. Застанала до плота, Каси си наля чаша филтрирана вода и започна да отпива бавно, като гризеше сух препечен хляб. Беше забравила за сутрешното гадене и колко кошмарно те караше да се чувстваш. Мина адски много време откакто роди Брандън и почти три години се бяха изтърколили от последния ѝ махмурлук. Гаденето сега ѝ се струваше нещо ново.

Звъненето на телефона, от друга страна, бе твърде познато, постоянната мелодия в брака на Каси и Мат откакто се върнаха от Таити. Предупрежденията на Клеър на летището относно медийните хиени, нахвърлили се върху смъртта на София Баста, се оказаха отчайващо пророчески. Двамата младоженци си влязоха у дома под звука на звънящи телефони, конкуриращи се за вниманието на Мат. Дори факсът жужеше постоянно като ядосана пчела.

— Господин Дейли? Обаждаме се от новините на Си Би Ес. Ще коментирате ли смъртта на София Баста?

— Господин Дейли, вярвате ли, че смъртта ѝ е била случайна?

— Мат, здрасти, обаждат се Пиърс Морган. Сигурен съм, че вече си затрупан с предложения, но исках да ти звънна лично, за да проверя дали ще се согласиш да говориш първо с нас.

Някои от обаждачите се бяха почтителни, други — невероятно нагли. Списанията бяха най-ужасни. Кучката от „Стар“ дори намекна, че ако Мат не се съгласи да им даде интервю, ще публикуват история как Мат и София се срещали за секс в дните, когато ѝ позволявали да излиза от болницата.

— Съпругата ви ще е шокирана, когато прочете историята, която източниците ни разказаха — нагло заяви репортерката. — Това е шансът ви да поправите грешката.

Мат ѝ обясни къде точно да си завре източниците и жената изпълни заканата си. Публикува историята, абсурдна бъркотия от неясни снимки, направени във „Фотошоп“, и конспиративни теории. Изданието на „Стар“ с историята се превърна в бестселъра на годината.

Каси побесня.

— Съди ги! Съди ги за клевета! Принуди ги да напишат опровержение.

Но Мат успя да я убеди, че ако се захване с таблоидите, само ще налее масло в огъня. Ако пък запазят достойно мълчание, историята щеше да заглъхне. И се оказа прав. Двама пазачи в Алтасито загубиха работата си, а директорът на болницата бе принуден да подаде оставка. Обществената жажда за мъст бе задоволена отчасти, а тъй като не последваха нови пикантни разкрития, обажданията най-после престанаха. Но не и преди Каси Дейли да развие силна неприязън към звука на звънящ телефон.

Лампичката за съобщения проблясваше. Каси натисна бутона и се усмихна, когато чу гласа на Мат.

— Здравсти, скъпа, аз съм. Слушай, получи се проблем с историята за „Ванити Феър“. Аз... аз трябва да отида да се видя с един човек. Както и да е, може да закъснея довечера, затова не се притеснявай и не готви за мен. Е, хайде де, ще се видим по-късно.

„Ужасен лъжец е“, помисли си тя с обич. Зачуди се каква ли изненада планираше Мат този път. Вероятно нещо за бебето. Или обици, които да подхождат на колието, което ѝ подари миналата седмица. Или пък най-после е резервирал пътешествието, което планираха. Винаги щедър, Мат бе пощурял да прави подаръци, откакто Каси забременя. Дори започна да глези Брандън с нов мобифон (на деветгодишна възраст) и страхотен часовник за гмуркачи за хиляда долара.

„Ще поговоря с него, когато се прибере — закани се тя. — Трябва да спре да харчи. Бебето е достатъчна благословия.“

Мат затвори вратата зад тях с треперещи ръце. Хотелът беше скъп, изискан и дискретен, от местата, където богати мъже водеха любовниците си.

„И аз ли съм такъв? Надървен богаташ?“

София Баста седна на леглото. Трябваше да каже и да обясни безброй неща. Беше репетирала сцената хиляда пъти, но сега, когато вече бе тук, нямаше представа откъде да започне.

— Знам, че вече си женен — поде тя колебливо. — Не съм тук, за да проваля живота ти отново.

— Никога не си проваляла живота ми — възрази Мат. — Аз свърших тази работа съвсем сам.

— Но трябваше да те видя и да ти обясня. Ти си единственият човек, на когото имам доверие, и се нуждая да... нуждая се да узнаеш... — Тя заплака. — Не можех да остана в онова място. Погребвах ме жива!

— Шшт — спря я Мат, като седна до нея и обви ръка около раменете ѝ. — Всичко е наред.

Тя изглеждаше абсолютно различна. Пластичната операция бе променила лицето ѝ напълно. Но усещането от прегръдката си беше същото. Заля го вълна от копнеж, толкова силен, че едва не го удави. Мат се опита да мисли за Каси, да си представи лицето ѝ, но образът ѝ бе пометен от потопа на желанието.

— Имам нов паспорт и нова самоличност — промърмори София през хлиповете си. — Смених си името, разбира се. Ето.

Тя зарови в чантата си и му подаде калифорнийска шофьорска книжка. Същите меки шоколадовокафяви очи се вторачиха в него. Името под снимката беше... *Лиза Дейли*.

— Надявам се, че не си ми ядосан. Струваше ми се правилно.

Мат пусна книжката, бутна Лиза на леглото и я зацелува с такава сила, че тя едва успяваше да си поеме дъх. Усети тежестта му, силата, страстта. Той отчаяно съдра дрехите ѝ и свали своите, като я хапеше и драскаше като обезумял. Най-после гол, Мат проникна в нея с вик, който бе отчасти агония, отчасти екстаз.

— Лиза!

Това не беше правене на любов, а мъж, който се бореше за живота си. Той я пиеше, вкусваше, вдишваше я като удавник, най-после изскочил на повърхността, отчаяно мъчещ се да си поеме дъх. Не само Лиза се бе върнала от мъртвите. А и старият Мат Дейли, онзи, когото Мат смяташе, че е унищожил в „Уайлдуд“ и погребал в сватбения си ден.

— Мат!

Тя обви крака около него и притисна ръце към лицето му, опитвайки се да го въздържи и успокои. Залюля го като бебе и го укроти с топлината и влагата на тялото си.

— Обичам те! Съжалявам. Обичам те страшно много.

Мат стигна до оргазъм, стискайки бедрата ѝ и тласкайки със свирепа сила. Лиза имаше чувството, че той щеше да премине през тялото ѝ и да изскочи от другата страна, сякаш тя наистина бе призрак. Но потта, горещината и сълзите не бяха сенки. Това съединение на плътта бе истинско. Агонизиращо отпразнуване на живота, също като раждането. После Мат заплака като дете.

— Не ме оставяй. Моля те, Лиза, не ме оставяй! Ще направя всичко.

И тя знаеше, че Мат говори сериозно.

Любиха се отново в продължение на няколко часа, после спаха до здрачаване. Когато се събудиха, Мат поръча закуска — два хамбургера със сирене и пържени картопки — и се натъпкаха здраво. Най-после, към седем, Лиза започна да говори. Разказа му за болестта си. Как след много години най-после успяла да се освободи от нея и вече не вземала лекарства.

— Отначало се страхувах да спра лекарствата. Но докато ги вземах, се чувствах като в мъгла. Сега, за първи път откак се помня, наистина се чувствам като самата себе си.

Разказа му как един симпатичен мъж на име Карлос Ернандес ѝ помогнал да инсценира злополуката, като поставил прост капан за животни в планината, за да изглежда, че тя е паднала в цепнатината, докато в същото време Лиза се криела в пещера на няколко метра оттам. Тъй като единствената свидетелка на падането ѝ била податлива на внушения девойка на деветнайсет години, лекувана и за халюцинации, за Карлос било лесно да върне останалата част от групата в къмпинга и да осигури на Лиза достатъчно време да излезе от пещерата и да се добере до ловната хижа, която бил подготвил за нея.

— Бяхте ли любовници? — засрамено попита Мат.

— Неее — намръщи се Лиза. — Мисля, че той би го искал, но не бяхме. Беше мой приятел. Рисува много, когато ми помогна, и загуби работата си. Но знаеше, че вече съм добре психически, а те не биха ме освободили и след милион години. Особено след като Франки... нали знаеш. Нуждаеха се от изкупителна жертва, която да накажат за смъртта на всички онези мъже. И аз бях жертвата.

— Но си живяла с Карлос?

Тя поклати глава отрицателно.

— Не. Щеше да е прекалено опасно. Той ми даде пари да отида в Южна Америка и да си направя пластична операция. Странно колко лесно е да минеш границата, когато идваш от САЩ. Останах в Бразилия осем месеца. Възстановявах се, а после работих. Когато се върнах, Карлос бе заминал.

— Значи се върна в Калифорния, за да бъдеш с него?

Лиза се засмя.

— Господи, Мат. Каква е тази ревност? Да, върнах се заради него. За да му върна парите, които му дължах, и да му благодаря. Но също така знаех, че трябва да те видя. Беше изключително голям риск, но исках да знаеш, че съм жива.

— Е, вече знам.

Мат стана и отиде до прозореца. Пейзажът на Ел Ей, добре познат и обичан цял живот, сега му се стори странен и заплашителен, сякаш никога преди не бе го виждал.

Само на няколко километра оттук, в безопасно и щастливо място го очакваше Каси. Каси и Брандън, и бебето им. Чакаха. Доверчиво. Милата, сладка Каси.

— Мислиш за жена си, нали?

Мат кимна.

— Бременна е.

Думите изскочиха от устата му, преди да се усети.

— О!

По лицето на Лиза се изписа болка. Досега не бе изпитвала вина, че е с Мат днес. Вярваше, че случилото се е предопределено. Любовта им, връзката им бяха прекалено ценни, за да не бъдат почитени. А и бе живяла без него толкова дълго. Не заслужаваше ли поне един миг щастие?

Но пък бебе? Това беше различно. Каква жена би молила някого да изостави детето си? И какъв мъж изоставяше семейството си? Не и Мат Дейли, това бе сигурно. Мат беше по-добър и Лиза го обичаше точно заради това.

— Трябва да се връщаш.

Мат се завъртя, прекалено изтощен, за да заплаче отново, но лицето му издаваше отчаянието му. Дори той самият не можеше да

повярва какво казва и прави.

— Да, Лиза — прошепна. — Трябва да се връщам. Съжалявам. Време е да се сбогуваме.

Всички бяха съгласни, че господин и госпожа Дейли са чудесна двойка.

Бременността ѝ бе в началото и коремчето едва изпъкваше, но той вечно го галеше нежно и я подкрепяше с безкрайна грижовност през фойето или навън в слънчевия двор. Понякога той седеше и пишеше там. Друг път двамата преглеждаха списъците с къщи, които местните агенти по недвижими имоти им бяха дали. Също като много други двойки, които идваха тук на почивка, семейство Дейли се влюби в града. Кой знае, може би един ден нероденото им дете щеше да смята това място за свой дом.

Мат вдигна очи от книгата си, когато жена му тръгна към него. Трудно бе решението да се сбогува и да остави стария си живот зад себе си. Едно от най-трудните неща, които някога бе правил. Но като гледаше как жената, която обичаше, прекосява покрития с мозайка под, облечена в широка бяла рокля, с лице, озарено от радост и обещанието на предстоящото майчинство, той знаеше, че бе взел правилното решение.

— Искаш ли да се поразходим? — попита Лиза. — Можем да наблюдаваме залеза от пазара.

Мат искаше.

Искаше го силно.

Мароко беше мечта, вълшебна приказка. Беше мястото, където им бе писано да живеят. Мат взе съвсем малко пари със себе си, когато напусна Съединените щати. Искаше Каси и децата да имат всичко. Това бе най-малкото, което можеше да направи за тях, след като си тръгна без никакви обяснения и само с една целувка за сбогуване. Чувстваше се виновен, разбира се. Последното, което искаше, бе да причини болка на Каси. Но истината бе, че мъжът, за когото тя се омъжи, умря в деня, когато Лиза влезе в кафенето. Мъжът, за когото Каси се омъжи, вече не съществуваше. Най-доброто, което Мат можеше да направи за нея, бе да я остави финансово осигурена. Да ѝ

остави и бебето, за което мечтаеха. Синът ѝ също щеше да я утешава. А след всичко това той трябваше да изчезне без следа.

За Клеър и майка му щеше да е по-трудно, разбира се. Мат тъгуваше толкова много заради тях, че почти се изкуши да сподели истината със сестра си, преди да тръгне. Но знаеше, че това би изложило Лиза на риск. Каквото и друго да направеше в живота си, Мат Дейли никога вече нямаше да изложи Лиза на риск. Тя беше неговото семейство сега. Неговата съдба.

Но пък за живота в Маракеш не им трябваха много пари. Лиза бе спестила малко в Бразилия, а и двамата работеха — Мат пишеше анонимно, като журналист на свободна практика, а Лиза преподаваше английски в местно училище и от време на време продаваше някоя от изключителните си картини на богатите американски туристи, които отсядаха в хотели като „Пале Касим“, където Мат бе резервирал скромна стая, докато си търсеха къща.

Разхождаха се из пазара всяка вечер и се опиваха от ароматите му. Сергиите с плодове ухаеха свежо и сладко, а непродадените през деня зеленчуци започваха да загиват от жегата късно следобед. Мръсотия и пот, миризма на хиляди тела, примесена с уханието на див мед и баклава.

За Лиза гледките, звуците и ароматите събуждаха спомен, който всъщност не бе спомен, но ѝ се струваше реален като въздуха в дробовете ѝ и бебето в утробата ѝ. Това беше светът на Мириам, светът от книгата, светът от детството, което никога не бе имала, но бе желала силно. И сега най-после живееше в него, както съдбата ѝ бе отредила. Не извратената жестока версия на съдбата, определена от Франки, а вълшебната приказка с щастлив край, в която се бе омъжила за човека, когото обичаше. Мат, който остана до нея, когато никой друг не искаше да я подкрепи. Мат, който знаеше всичко за нея... е, почти всичко... и който все още я обичаше.

За Мат привлекателността на пазара и удоволствията му беше по-простичка. Това бе лабиринт, гъмжащ кошер с анонимни хора, където човек можеше да изчезне. Беше пълен с живот, топлина, радост и мили отношения, най-чудесното изгнание, което можеше да си представи. Но все пак бе изгнание. Тук се чувстваше в безопасност, защитаван от тълпите и обвит от любовта на Лиза.

— Дай ми ръка. Искам да ти покажа нещо.

Усмихната весело, тя го поведе по тясна павирана уличка към стръмни каменни стъпала. Те се издигаха нагоре в главозамайваща спирала и излизаха на друга тясна уличка. Вляво имаше редица стари пекарни, чиято сладка миризма изпълваше въздуха, после сергии с коприни и дървени украшения с изкусна резба, подобни на онези, покрай които бяха минали на пазара. Вдясно имаше задънена уличка с една-единствена къща, традиционен марокански палат, издигащ се на три етажа.

— Какво мислиш? Знам, че звучи абсурдно, дори смахнато. Но точно така си представях къщата на чичо Сюлейман.

Мат се намръщи.

— Чичо Сюлейман не беше ли богат? Тази къща изглежда като че ще се срине, ако кихнеш върху нея.

Лиза сви рамене.

— Не се е сринала шестстотин години. Външният вид е подвеждащ понякога, нали знаеш?

И двамата се ухилиха.

— Продава ли се?

— Не знам. Но няма ли да е забавно да узнаем? — въодушеви се Лиза. — Можем да я стегнем и да я направим свой дом. Трябва да признаеш, че е романтична. Помисли колко ще сме щастливи тук!

Мат помисли за това... и се помоли наум.

Вероятно не заслужаваше такова щастие. Вероятно никой от двамата не го заслужаваше. Но това бе тяхната книга и тяхната история. Мат Дейли бе сигурен, че щяха да живеят щастливо завинаги.

ЕПИЛОГ

Полицаят влезе в стаята и ахна. После изскочи навън и повърна.

Навсякъде имаше кръв. Навсякъде. Но не беше прясна кръв. Стара, съсирена, тъмна и воняща. В центъра ѝ лежеше нещо, което навремето е било тяло, а сега сиво-зелена купчина загнила плът, покрита с червеи. Тук-там стърчеше кост, чиста и бяла, и подсказваше, че навремето това е било човешко същество.

Ченгето покри устата и носа си с ръка и се върна вътре.

— Откога е... така? — попита той патолога.

Лекарят поклати глава.

— Невъзможно е да се определи. Два или три месеца. Може и повече. Ще направим проби на ларвите. Те може да ни дадат някаква идея.

При думата „ларви“ полицаят усети ново гадене, но се насили да остане на мястото си.

— Мъж? Жена? Възраст?

— Мъж. Трийсет и две. Щял е да навърши трийсет и три през юни.

Ченгето се впечатли.

— Можеш да определиш толкова точно по... това?

Той огледа загнелия, подут труп с погнуса.

— Не. Лейтенантът ти ми каза. Подписал договор за наем преди три месеца. Всичките му лични данни са там.

След секунда лейтенантът подаде на шефа си копие от документ. Листът бе сниман на ксерокс и малко неясен, но името се виждаше идеално. Детективът се вторачи в него и се замисли. Не можеше да се отърве от чувството, че бе срещал името някъде. Но споменът му се изплъзна като плътта, смъкнала се от костите на горкия нещастник.

Името в договора беше Карлос Ернандес.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.